

Tình Yêu Ngọt Ngào Như Chiếc Bánh

Contents

Tình Yêu Ngọt Ngào Như Chiếc Bánh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	40
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	69
25. Chương 25	74
26. Chương 26	78
27. Chương 27-28	81
28. Chương 29	85
29. Chương 30	89
30. Chương 31	93
31. Chương 32	97

Tình Yêu Ngọt Ngào Như Chiếc Bánh



Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, võng phối, ngọt ngào ấm áp, thoải mái, 1×1, HE. Editor: Thụy DuBeta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ngot-ngao-nhu-chiec-banh>

1. Chương 1

Thân là người thành lập diễn đàn yêu bánh ngọt, Mộ Niên ngoài đi học ra thời gian còn lại đều dành để ngâm mình trong diễn đàn.

Sau bữa tối, Mộ Niên trở lại ký túc xá, mở thanh lịch sử, vào diễn đàn. Màn hình tức thì biến thành một màu hồng nhạt, trên dưới chỗ nào cũng là hình đủ loại đồ ngọt vẽ kiểu chibi dễ thương. Mộ Niên click vào box nơi mình quản lý, mở từng topic ra xem.

“Oa, nhìn có vẻ ăn rất ngon...” Mộ Niên chống hai tay lên bàn, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào chiếc bánh ngọt trên màn hình, hận không thể thò tay qua máy tính cầm chiếc bánh cho vào miệng. Cậu lẩm bẩm nói: “Có thể ở nhà làm bánh thật thích...”

Trong lúc Mộ Niên đang bơi lội giữa một đám bánh ngọt tưởng tượng thì một khung chat nhảy ra, giật liên hồi kéo cậu trở lại với thực tại.

[Kẹo đường]: (^ U ^)/ ~ Yo ~ Bánh mật mau xem diễn đàn

~~Mộ Niên nghe vậy liền nhìn về phía góc dưới, quả nhiên, trong diễn đàn trạm đồ ngọt một mảnh nhảy nhót.

[Milkshake vị ô mai]: o(*///v///*)o Hôm nay làm pudding vị xoài cùng với cookie hạnh nhân ~ thành công vang dội!!! Mau ngưỡng mộ tôi đi ngưỡng mộ tôi đi

Ảnh chụp 360 độ đẹp lung linh luôn nè [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh].

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Oa! Milkshake nữ thần thật lợi hại! Nhìn chỉ muốn ăn! [Kẹo đường]: () Tôi cũng muốn ăn!

[Bánh mật]: Hâm mộ ghen tị hận! Cơ mà tôi vẫn là tốt bụng nhắc nhở cô, buổi tối ăn cái này sẽ béo chết nha!

[Kẹo đường]: Bánh mật! Cấm chỉ ném đá vào hội nghị! Không được nhắc đến chuyện kinh dị như vậy!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: TAT Ngươi cùng hùng chương chỉ có thể chọn một ~ Đồ ăn or body, it's a question!

[Milkshake vị ô mai]: Người đã béo sẵn tỏ vẻ “Kệ má nó ~ kệ má nó ~ đáng người chị đây hết hy vọng lâu rồi ~ kệ má nó ~ kệ má nó ~ ăn một lần cũng chả béo bao nhiêu ~”.

(Editor: Chắc phổ nhạc Let it go?)

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]:

[Kẹo đường]:....

[Bánh mật]:...

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: ("....Thế loại gì đây? Vừa online đã thấy có người hát thần khúc!

[Milkshake vị ô mai]: *Vút mị nhân* Nghe hay hơn

~[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Khụ khụ, ít nhất tôi cũng hiểu cô muốn nói gì rồi.

Mộ Niên đang muốn phát biểu một hai câu, đột nhiên cửa ký túc xá mở ‘ruỳnh’ một phát.

“Tôi đã về!” Lô Vũ thở phì phò, vừa vào phòng đã thả người đánh phịch xuống ghế, tiện tay để một gói to trên bàn Mộ Niên, “Mộ Niên!”

“Ủm?” Mộ Niên nghi hoặc nhìn cái gói đang chễm chệ trước mặt.

“Tôi dẫn Tiểu Ngã đi dạo phố, lúc về ngang qua hàng bánh ngọt. Tiểu Ngã nói muốn ăn bánh, còn lấy cho ông một miếng.” Lô Vũ khinh bỉ liếc Mộ Niên: “Không ngờ trên đời còn có thằng con trai cuồng đồ ngọt như ông. Tiểu Ngã cũng thật là, tôi thân là bạn trai chính quy mà không được tặng gì, ngược lại đi đâu cũng nhớ đến thằng tiểu tử nhà ông!”

“Tình yêu bánh ngọt không phân biệt giới tính!” Mộ Niên không chút khách khí mở túi, lấy ra một hộp bánh vô cùng tinh xảo. Trên vỏ hộp màu trắng sữa là mấy đoá hoa nhỏ đơn giản lại đẹp mắt, tên tiệm bánh được in nho nhỏ ở góc phải hộp. Vừa gạt gù thường thức hộp bánh, cậu vừa cầm lấy di động, chụp ảnh. Thoả mãn thả di động xuống bàn, tiếp theo chính là màn ăn uống!

Bánh ngọt hình tròn chia làm hai tầng, phần trên màu trắng, phần dưới hồng nhạt. Mặt bánh trang trí bằng kem tươi trắng muốt, chính giữa là một quả dâu được một vòng hạt đường màu bạc bao quanh. Đơn giản mà lại đẹp mắt.

“Thật sự là cảnh đẹp ý vui!” Hít một hơi sâu mang theo mùi bơ ngậy, Mộ Niên lại cầm di động chụp thêm ba ảnh nữa. Sau đó cậu không kịp cả đóng hộp, lập tức tải ảnh lên weibo khoe khoang đắc ý.

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: Quà từ trên trời rơi xuống! Bữa sáng ngày mai đó nha ~ *đắc ý ~ing*
[Hình ảnh] [Hình ảnh] Weibo vừa up lên chưa đầy 2 phút, trên màn hình lại nhảy ra một khung chat.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: (#) Bánh mật bò lên diễn đàn ngay

~Một lần nữa click vào diễn đàn, Mộ Niên lúc này hoàn toàn viên mãn.

[Milkshake vị ô mai]: QAQ Xem weibo của bánh mật chưa? Trong nháy mắt bao nhiêu đắc ý của tôi rủ nhau bay hết.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Tác phẩm của cô bị hạ đo ván rồi!

[Kẹo đường]: Hâm mộ ghen tị hận!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Thực chỉ muốn chửi bậy! [Bánh mật]: ~(~)(~ ~)~ Đắc ý

~[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Thật muốn cắn một miếng bánh mật thật to cho bồ ghét!

[Kẹo đường]: Cho tôi với! Bánh mật đắc ý thật đáng giận!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Giữ một miếng cho tôi!

[Bánh mật]: Đồng nghiệp không đồng mệnh! Vì sao lúc Milkshake đắc ý không ai đòi uống cô ấy!

[Milkshake vị ô mai]: Chẳng lẽ ông chưa nghe qua một câu như này “Đàn bà tội gì phải làm khổ đàn bà” ~ Bọn tôi đứng chung một chiến tuyến, cùng nhau đạp chết ông cái đồ bánh mật vênh vao!

[Bánh mật]: QAQ Tôi nhất định phải kéo thêm một thằng đực rựa nữa vào đây!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Bỏ ý tưởng đó đi cưng! Tôi chưa thấy thằng con trai nào cuồng bánh ngọt như ông!

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật nói xem bánh ngọt của ông từ đâu lòi ra vậy?

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Oa oa oa~ Không phải em gái nào tặng đó chứ (")~ Ặc, không thể không nói, đậu đỏ cô liệu sự như thần! Mộ Niên vuốt mồ hôi.

[Bánh mật]: Đừng nói linh tinh, người ta đã là hoa có chủ

~[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Hoa có chủ ~Không nhìn ra bánh mật ông hoá ra lại là người như vậy!!

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật tôi quả thật nhìn nhầm ông!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh mật tôi quả thật nhìn nhầm ông + 1

[Kẹo đường]: Bánh mật tôi quả thật nhìn nhầm ông +2

[Bánh mật]: = = Các cô đang nào bỏ cái gì đó!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Ta nhớ hồi trước từng xem qua một topic như này ~ Bạn cùng phòng của tôi đoạt bạn gái tôi làm sao đây

~[Kẹo đường]: Thật tình cờ và thật bất ngờ! Tôi cũng xem topic đó!

[Bánh mật]: Các cô xem cái topic khỉ gì vậy (#)

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Các cô sao biết là bạn gái của bạn cùng phòng?

[Bánh mật]: Phải phải, các cô đoán kiểu gì vậy?

[Kẹo đường]: Xin mời nữ nữ giúp chúng ta giải thích!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Lúc milkshake up ảnh, bánh mật còn đang chat với chúng ta. Thời gian từ lúc ông lên tiếng lần cuối cùng đến lúc up weibo cách nhau năm phút. Từ ảnh chụp trên weibo có thể nhìn ra là ở trong nhà. Theo tôi được biết bánh mật ở tầng bốn của ký túc xá, ở đó không có thang máy. Nếu em gái xinh đẹp đứng ở cửa ký túc xá chờ ông, đi xuống mất mất 2 phút, cùng con gái nhà người ta nói chuyện tâm tình một hồi, lại đi lên mất thêm hai phút nữa, chắc chắn là hơn năm phút. Khả năng cao nhất là bạn cùng phòng đem lên cho ông! Hơn nữa lại là hoa có chủ, chắc chắn là bạn gái của bạn cùng phòng (-@y@) *đỡ kính*!

[Kẹo đường]: Ra vậy! Không hổ là nữ nữ!

[Milkshake vị ô mai]: bánh mật không nói được câu nào ~ chắc chắc chắc...

[Bánh mật]: -___-II Mấy cô đủ rồi đó! Một đám bà tám! Thôi tôi đi ngó diễn đàn đây!

Gửi xong tin nhắn, Mộ Niên tắt khung chat. Mấy cô gái này đều là gặp nhau trên diễn đàn. Tình bạn qua mạng phần lớn đều từ thường xuyên tán nhảm mà bắt đầu. Diễn đàn khá lớn, có thể một ngàn người. Mộ niên thân là người lập diễn đàn cũng là admin, từ lúc diễn đàn mới mở, người chỉ leo teo vài mống thì Milkshake bọn họ gia nhập diễn đàn. Có thể duyên phận thật sự là không cách nào lý giải, lúc ấy người đăng ký vào diễn đàn cũng không ít, nhưng Mộ Niên chỉ chat với họ. Lúc sau, thành viên ngày càng đông. Đôi khi cậu vừa nói một câu đã bị các thành viên khác tích cực đẩy lên xa tít. Dần dần, cậu không chủ động phát tin nhắn nữa, Milkshake bọn họ cùng trở nên im hơi lặng tiếng. Mãi đến một ngày, Mộ Niên nhận được thông báo của hệ thống “‘Milkshake vị ô mai’ mời bạn gia nhập trạm đồ ngọt”. Lúc ấy cậu mới thực sự thân với họ. Mà cùng lúc đó, hình ảnh mấy em gái dễ thương trong lòng cậu cũng nát thành bụi phấn.

Ở trên diễn đàn lướt lờ đến 10 giờ, Mộ Niên mở weibo ra xem, phát hiện bài đăng đã có thêm vài cái bình luận.

[Tròn tròn – chan]: Nhìn có vẻ rất ngon!

[Trà sữa phần nộ]: = = Một like cho hộp bánh! Thực sự là tươi mát! [Milkshake vị ô mai]: Cần thận biến thành bánh mật béo!

[San suzy]: Ad nhà ta vẫn nhiệt tình yêu thương đồ ngọt như vậy!

[Vân Thâm]: Ad có cần đặc ý vậy không! Thụ bản chất lộ rõ mồn một (* *)! [Miu miu]: Quý súc công hãy đến đây thu thập tên thụ vênh vao này đi! (#”) !!!

[Thầm thì thì thầm]: Ad à người có gì mà đặc ý! Người dám up weibo không liên quan đến ăn uống một lần không!

Làm admin, weibo của Mộ Niên cũng có hơn 2000 người follow. Cậu làm người hiền lành, thường xuyên up ảnh đồ ăn ngon trên weibo, hơn nữa lại là con trai, mỗi lần up weibo đều có một đám con gái nhảy vào đùa giỡn cậu. Cơ mà đối với mấy loại đùa giỡn này cậu vẫn là có sức chống cự, chỉ cần không ở trên diễn đàn thì giả chết là có thể thoát nạn. Về phần trong trạm đồ ngọt mấy vị kia, đâu không lại đương nhiên là chạy! Vặn thắt lưng, đang chuẩn bị tắt máy, đột nhiên thấy góc dưới bên phải có một biểu tượng nhảy lên nhảy xuống.

[Lên kế hoạch]: QAQ Lưu Niên sama, rõ ràng nói hôm nay sẽ giao âm mà, đâu mất rồi?

.....

Như thế nào quên tiết cái này!

—END 1—

P.S: Mặc dù không biết tác giả cái ảnh phía trên nhưng tớ xin mạn phép được mượn về để dùng nhé:))

2. Chương 2

Mộ Niên là một CV, tên gọi là Lưu Niên. Từ ngày đầu gia nhập vòng phối đến giờ đã là hai năm, cậu cũng được coi như là có chút tiếng tăm.

Thực ra, Mộ Niên không mấy khi để ý đến giới vòng phối. Thân là một nam sinh, dù là gay, cậu cũng không đầu lại nổi mấy cô gái, nhất là khi họ nổi hứng trên chộc. Bởi vậy, căn cứ trên nguyên tắc đầu không lại thì bỏ của chạy lấy người, dù là lúc phối âm, Mộ Niên cũng không giống những người khác trong kịch tổ thường xuyên bán manh trên đùa nhau, lại thêm cậu luôn xứng mấy vai nữ vương thụ, lãnh đạm công, vậy nên hai tiếng cao lãnh cứ thể dính liền với cậu.

Đối với việc này, Mộ Niên không để ý. Chỉ cần có đồ ăn ngon bên cạnh, bao nhiêu đồn đãi đều không ảnh hưởng đến cậu.

Mà mọi người trong trạm đồ ngọt biết cậu cũng tham gia vòng phối, thậm chí còn có fan, một lần nữa cười lẫn lộn.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: 23333333 Cao lãnh cứu mạng!!!!!!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Đến cái tên cuồng đồ ngọt như bánh mật người cũng có thể cao lãnh, fan của người làm sao đây hahahahaha!!

[Kẹo đường]: Thật muốn cho fan của người xem thử cái weibo bánh mật! Bao nhiêu cao lãnh đều là giả tạo!!!!!!

[Milkshake vị ô mai]: Má ơi! Sự thật luôn tàn khốc! Fan của người biết người thích nhất là được ăn bánh ngọt mềm mềm thơm thơm nhất định sẽ khóc ngất trong WC!

[Kẹo đường]: Wait! Các người không nhận ra trọng điểm sao?

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: What?

[Kẹo đường]: Bánh mật mà cũng phối giọng công????

[Milkshake vị ô mai]: Bây giờ để ý mỗi chữ cao lãnh, hoàn toàn không chú ý đến chữ “công” quan trọng này o(*)!!!!!!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: 23333333 Bánh mật người thì công được ai a???

[Bánh mật]: (‘) Các cô đủ rồi đó!!!!!!

Tuy rằng cao lãnh gì đó không phải cậu cố ý làm bộ làm tịch, nhưng cũng không phải không có cái tốt. Mấy cô gái khi tiếp xúc với cậu đều là có chuyện mới nói, tuyệt không xuất hiện việc chủ động đùa giỡn này nọ.

Mà người nổi tiếng cao lãnh như Lưu Niên ở giới võng phối vẫn có thể kiếm được fan cùng rất nhiều người lên kế hoạch ưu ái như vậy, một phần là vì cậu thực cần lao, cũng thực toàn năng, bình thường ai mời đều không từ chối, công thụ đều có thể xứng hơn nữa hiệu suất cao chất lượng tốt.

Cho nên Mộ Niên đành phải ngâm đắng nuốt cay bỏ xó kế hoạch càn quét mỹ thực ngày chủ nhật, quyết định ở lại ký túc xá thu âm.

Nếu nói mùa đông có điều gì hạnh phúc nhất, thì đó chính là có thể ngủ đến tự nhiên tỉnh, sau đó lười biếng cuộn mình trong ổ chăn ấm áp thêm hai phút nữa.

Mộ Niên tỉnh dậy, cầm lấy điện thoại bên gối nhìn nhìn. Đã mười giờ. Híp mắt nằm trong chăn xỏ quần, mơ mơ màng màng bước vào phòng vệ sinh, thẳng đến khi nước lạnh tạt vào mặt, cậu mới giật mình một cái, hoàn toàn thanh tỉnh.

Gãi gãi cái đầu xù lên như tổ quạ, Mộ Niên ngồi trước máy tính, mở hộp bánh ra bắt đầu ăn.

Trong miệng có cảm giác xộp mềm, bơ ngọt mà không ngấy. Mộ Niên vừa ăn miếng đầu tiên đã thích ngay. Nhấc hộp bánh lên, cậu cẩn thận nhìn cái tên nho nhỏ phía dưới, Đường Tâm.

“Đây là tiệm nào? Vì sao chưa bao giờ nghe tên?” Mộ Niên nhíu mày, trong đầu dạo qua n tiệm bánh cậu đã từng ném thử “Quên đi, chờ Lô Vũ về lại hỏi.”

Chuyện này ngay tức thì bị cậu vứt qua một bên, bởi ngay khi mở folder, cậu mới biết mình thiếu của người ta bao nhiêu âm!

Vì cái gì mình cứ rảnh rỗi không có việc gì là nhận một đồng kịch thể hả trời???

Vì cái gì lúc được mời không từ chối đi cho rồi???

Mặc kệ cậu oán giận đến mức muốn tự vả mình vài cái, nhưng việc nhận rồi thì nhất định phải làm!

Chờ đến lúc làm xong âm gửi đi hết rồi, Mộ Niên mới thở phào một hơi, nhàn nhã lên QQ xem tin tức.

Bỏ qua mấy tin không trọng yếu, cậu click vào tin của trạm đồ ngọt.

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật tham gia lâu như vậy, thế mà chẳng biết đại thần người ta!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: o(*) Ta đoán nếu bánh mật xem weibo của đại thần nhất định sẽ mặt dày mày dạn chạy đi cầu dẫn người ta!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh mật để ý một chút là có thể cùng đại thần hợp tác rồi

~[Kẹo đường]: Đáng tiếc, bánh mật hầu như không vào weibo CV của mình, trách không được không phát hiện ra! ()

Này này, đám người mấy cô! Có cần nói sau lưng con nhà người ta như vậy không?

Mộ Niên bĩu môi, tay bắt đầu lạch cạch gõ bàn phím.

[Bánh mật]: (#”) Khinh bỉ mấy kẻ nói xấu sau lưng!!!!

[Milkshake vị ô mai]: Bọn tôi có nói sau lưng ai đâu, bọn tôi rõ ràng đang quang minh chính đại mà nói nha (”)

[Kẹo đường]: Chính thế, nói sau lưng ông có thể nghe được sao ~(~)(~)

~[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bọn tôi nói bấy bao giờ nha, khinh bỉ mấy kẻ vu oan bọn tôi!

[Bánh mật]: Vậy chứ các cô nói xem tôi không có tiết tháo mặt dày mày dạn lúc nào!

[Nữ nữ thích Macaron nhất]: Hừ hừ ~ Trước tiên không nói cái này, bánh mật ông biết Báo Tử* là ai không?

(*) Editor: Báo tử ở đây là con báo ạ, tại QT dịch tên weibo anh công là con báo, cơ mà ta thấy dễ vậy cứ thốn sao đó, nên là đổi thành báo tử cho nó nghe có vẻ Trung Quốc =))))

[Bánh mật]: Ách, chỉ có thể nói là, tôi biết hần, nhưng chưa hợp tác bao giờ nên chỉ giới hạn ở biết thôi.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Ông xem qua weibo nhà người ta chưa?

[Bánh mật]: O.O Chưa hợp tác lần nào, bình thường tôi cũng không hồ phẩn, cho nên không chú ý bao giờ.

[Milkshake vị ô mai]: Ông sẽ yêu chết hần luôn ấy!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh ngọt!!!!

[Bánh mật]:???

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Ngu ngốc, mau đi xem đi còn gì nữa!

[Bánh mật]:??

[Kẹo đường]: -_____|| Link weibo của Báo Tử

~[Bánh mật]: Phì~ Tôi có hai lúa như vậy sao? Tôi cũng thật muốn xem hần ta có thật là đại thần hay không!

Mộ Niên nửa tin nửa ngờ mở weibo, đánh mấy chữ CV Báo Tử, tìm được một người.

Avatar của weibo là hình một chú mèo trắng muốt, phía dưới thuyết minh đều là tên kịch truyền thanh hần từng xúng qua.

[CV Báo Tử]: Mặt trời hôm nay ấm áp, Đại Bạch nằm trên ghế sofa phơi nắng. Vừa mới làm xong bánh ngọt vị trà xanh, màu trà xanh cũng là màu ta rất thích, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ ^_____^ [hình ảnh]

Đây là weibo mới nhất của Báo Tử. Trong hình, chú mèo trắng cuộn tròn trên đệm sofa chợp mắt, trên bàn trà bằng thủy tinh, miếng bánh trà xanh vuông vắn nhìn càng nổi bật. Ánh mặt trời mùa đông yếu ớt mà đẹp đẽ, chiếu lên thân hình chú mèo, tô thêm một tầng sắc vàng nhàn nhạt.

“Hừ, chỉ là bánh trà xanh thôi, có cái gì phải mặt dày mày dạn đi câu dẫn người ta chứ!” Mộ Niên tức giận bất bình, vậy cũng quá khinh thường người khác, ta không có tiết tháo đến vậy sao??

Mộ Niên lẩn lẩn con chuột, tiếp tục xem weibo của Báo Tử.

[CV Báo Tử]: Mèo trảo kẹo đường nhìn thật đáng yêu, ăn cũng ngon nữa. Mỗi tội làm quá nhiều, phải đưa cho em gái hàng xóm. [hình ảnh]

[CV Báo Tử]: Đêm nay lại nướng bánh, cái đĩa bên cạnh bánh nướng là cá rán của Đại Bạch. [hình ảnh]

[CV Báo Tử]: Rảnh rỗi ở nhà làm bánh ngọt. Cơ mà bánh lớn như vậy một người ăn không hết, có lẽ phải mời bạn bè đến cùng ăn. [hình ảnh]

[CV Báo Tử]: Cookie vị sữa ăn không tẻ, có điều làm quá nhiều chỉ có thể tặng người khác. [hình ảnh]

...

Làm bạn với Báo Tử thực sự là thiên đại hạnh phúc! Thường xuyên có thể ăn đủ loại bánh ngọt!

Báo Tử rất chăm up weibo, hầu như hần làm đồ ăn gì cũng sẽ chụp ảnh up lên weibo, mà bánh ngọt hần làm chiếm hơn nửa! Ngồi xem weibo của hần, Mộ Niên bụng cũng đói, đến ngồi ngắm mỹ thực cũng phải trả giá nhất định!!

Mở weibo bánh mật ra, quyết đoán follow, hơn nữa còn là đặc biệt follow. Từ giờ trở đi, Báo Tử anh chính là nam thần của tôi! Một nam nhân có thể làm đồ ngọt hơn nữa còn đẹp như thế nghệ thuật như thế đến mức người ta nhìn chỉ muốn ăn quả thật là hiếm thấy a! Mấu chốt chính là nam thần cũng tham gia vòng phôi! Nhìn phần nơi ở trong weibo của Báo Tử, vậy mà lại cùng ở thành phố A! Có cản trùng hợp như vậy không!

Mộ Niên lại một lần nữa đảo qua đồng hình được Báo Tử up lên. Không biết có phải cố ý hay không, Báo Tử ảnh chụp luôn ở trong nhà, dù có chụp ban công cũng chỉ có sofa cùng bàn trà, căn bản không thể xác định hẳn ở đâu. Hơn nữa đồ ăn hẳn làm hoặc là vô cùng đơn giản, ở đâu cũng có, hoặc là vô cùng đặc biệt, đi đâu cũng không mua được.

Chỉ mong Báo Tử điền đúng thành phố, Mộ Niên yên lặng chấp tay cầu nguyện.

[Bánh mật]: Báo Tử sama quá lợi hại!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]:....

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]:...

[Milkshake vị ô mai]:...

[Kẹo đường]:.....

[Bánh mật]: Hâm mộ hàng xóm của Báo Tử sama! Hâm mộ bạn bè Báo Tử sama! Hâm mộ thú nuôi của Báo Tử sama! Ta quyết định! Ta muốn lôi kéo Báo Tử sama vào diễn đàn!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Yooooo~ cố lên bánh mật! Ta ủng hộ người! Mau kéo đại thần vào diễn đàn! Ta thấy trong weibo của Báo Tử có Macaron! Thèm chết ta!

[Milkshake vị ô mai]: (^ ^)/ Mong bánh mật cố gắng! Mau đem đại thần lôi vào diễn đàn!

[Kẹo đường]: (^ ^) Cố lên!

Mộ Niên nghe xong nhiệt tình mười phần, một lần nữa mở weibo của Báo Tử ra, bình luận dưới weibo mới nhất của hắn.

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: Báo Tử sama!!! Lăn lộn cầu thông đồng!!!!

—END 2—

3. Chương 3

Bình luận của Mộ Niên rất nhanh đã bị n cái bình luận khác đá đến chỗ nào không biết. Đương nhiên điều này cũng nằm trong dự kiến của cậu, đại thần mà dễ lôi kéo như vậy thì đã chả mang danh đại thần!

Mộ Niên mở Baidu, tìm kiếm thông tin về Báo Tử.

“Thật sự là gặp thoáng qua rất nhiều lần nha!” Mộ Niên nhìn tên mấy xã đoàn Báo Tử từng hợp tác, cơ hồ mỗi một nơi cậu đều từng tham gia ít nhất một kịch truyền thanh, “Tại sao trùng hợp vậy mà mình chưa hợp tác với Báo Tử lấy một lần?”

Mộ Niên nghi hoặc nghĩ nghĩ, thế nào lại đột nhiên nhớ ra một sự kiện từ thời lâu lắc. Khi đó có một cô bé [Lên kế hoạch] khá thân nhân tin nhờ cậu, vẫn như thường lệ, cậu không thèm suy nghĩ gì trực tiếp đồng ý. Khi đó cô bé ấy nói gì ý nhỉ?

[Lên kế hoạch]: À, hình như Lưu Niên sama chưa hợp tác với chủ dịch công lần này bao giờ đâu

~[Lưu Niên]: Ai?

[Lên kế hoạch]: ^O^/ Báo Tử sama!

Có điều hình như sau đó Báo Tử có việc bận, lại đổi thành một CV xa lạ khác.

Như vậy cũng quá hữu duyên vô phận đi, Mộ Niên không ngừng cảm thán.

Ngắn người nhìn máy tính một lúc, cửa ký túc xá lại bị đẩy ra.

“Mộ Niên? Đừng nói với tôi là ông ru rú trong nhà cả ngày nhé?” Lô Vũ bước vào, kinh ngạc nhìn Mộ Niên đầu tóc rối bù như cái tổ chim đang ngồi trước máy tính.

Mộ Niên đưa mắt nhìn đồng hồ trên màn hình, vỗ đầu, “Bảo sao tôi cứ thấy đói đói, hoá ra sắp 2 giờ chiều đến nơi!” Nói rồi lập tức đứng lên, quơ tạm cái khăn quàng vắt ở đầu giường, cứ thế xỏ giày chuẩn bị ra ngoài.

“Ây ây! Đợi chút! Ông định để cái tổ chim kia ra đường đấy à!”

Mộ Niên giơ tay cào tóc hai ba cái, đi vào phòng, chợt nhìn đến hộp bánh ngọt đặt trên bàn, cảm giác bụng mình lại sôi lên ừng ực: “Đúng rồi, Lô Vũ, bánh này ông mua ở đâu đấy?”

“Ở trung tâm quảng trường, chỗ phố đi bộ ấy. Vừa mở mấy hôm trước, gọi là Đường Tâm, cũng dễ tìm lắm.”

“Ồ, tôi biết rồi! Thế thôi, tôi đi ăn nhé!” Mộ Niên cầm điện thoại và ví rút vào túi áo. Lúc xuống ký túc xá, cậu chợt nghĩ, hay là đến đó ăn thử xem sao, dù gì phố đi bộ cũng không xa, đồ ăn lại nhiều.

Vì trường Mộ Niên học ở xa, dù lúc này là trưa ngày Chủ Nhật, người đi lại trên đường cũng không nhiều, đến phố đi bộ chỉ mất 15 phút.

Băng qua quảng trường, đến phía Bắc của khu phố, hai bên đường đều là hàng quán. Lúc này cơn đói của Mộ Niên đã dịu bớt, không vội kiếm cái ăn, một lòng tìm tiệm bánh Đường Tâm kia.

Mộ Niên hết nhìn đông lại ngó tây, lượn qua vài gian hàng mới nhìn thấy mục tiêu.

“Thế này mà kêu là dễ tìm... Hai chữ Đường Tâm này viết to một tí thì tốn tiền lắm hay sao...” Đứng ở cửa tiệm, Mộ Niên ngửa đầu nhìn biển hiệu một lúc rồi mới đẩy cửa đi vào. Không khí ẩm áp bên trong ngay lập tức xua tan cái lạnh bám trên vai áo cậu, tưởng như phảng phất trong tiệm là mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt.

Lúc này trong tiệm bánh không có khách, chỉ thấy hai cô nhân viên trẻ đang đứng nói chuyện phiếm sau quầy hàng. Vừa thấy Mộ Niên, hai người lập tức đứng lên, một cô gái miệng mang nét cười tươi tắn chào cậu: “Hoan nghênh đến đây!”

Mộ Niên cũng lễ phép cười cười, bước đến trước quầy, cúi người, hai mắt đảo tròn quanh từng miếng bánh ngọt được bày đẹp đẽ trong tủ kính sạch bong.

“Bánh ở đây nhìn thực sự rất ngon mắt, tôi không biết nên chọn cái nào.” Mộ Niên buồn rầu nhíu nhíu mày, giương mắt về phía người bán hàng: “Loại nào bán chạy nhất vậy?”

Cô gái ban nãy vừa nói chuyện bước ra khỏi quầy, đứng cạnh Mộ Niên, cũng nhìn quầy bánh, trầm ngâm một lúc rồi bảo: “Câu hỏi này hơi khó à nha!”. Có lẽ cảm nhận được Mộ Niên đang nhìn mình kỳ quái, cô cười ha ha một chút, khoé mắt cong cong khiến cho không khí dường như vui tươi hơn rất nhiều, “Bởi vì bánh của chúng tôi cái nào bán cũng chạy, thực sự không phóng đại chút nào đâu!”

Mộ Niên cười tỏ vẻ hiểu rõ.

Cô gái lại nói tiếp: “Cậu có thích chocolate không? Nếu phải chọn thì tôi nghĩ có lẽ tôi thích nhất là bánh chocolate này, hơn nữa...” Cô nàng ngẩng đầu ngó ngó về phía phòng làm việc, sau đó hạ giọng thì thầm: “Nói nhỏ cho cậu biết, bánh này là tự tay ông chủ làm đó, tay nghề của ông chủ thì tuyệt đối tốt không cần bàn cãi!”

Dường như bị ngữ khí của cô gái cảm nhiễm, Mộ Niên đột nhiên thấy miếng bánh này chắc chắn là rất ngon. Cậu không do dự nữa, nói luôn: “Vậy tôi lấy cái đó.”

Mộ Niên ngồi trong tiệm bánh, tinh tế thưởng thức, hưởng thụ cái cảm giác ngọt ngào mềm mại mà chiếc bánh mang đến.

Bánh đã ăn xong rồi, Mộ Niên vẫn còn ý do vị tấn*. Nhưng hôm nay đã ăn hai bánh ngọt rồi, đồ ngọt thì vẫn chỉ là đồ ngọt, dù thích đến mấy cũng không thể coi như cơm ăn được.

(*) Ý do vị tấn: Chưa có cảm giác thực sự thoả mãn.

“Tiểu Linh, Tiểu Kỳ, lát nữa vào ăn phi tát*!” Một giọng nói từ trong phòng làm việc truyền ra, vừa nghe tiếng, cửa phòng cũng mở ra.

(*) Phi tát: là một loại bánh ngọt, mình thực sự chỉ tìm được đến vậy thôi, đành để nguyên vậy, mọi người chấp nhận ha

~Mộ Niên nghe tiếng liền quay lại nhìn, lọt vào tầm mắt là một thân ảnh cao gầy, trên người mặc một bộ đồ trắng muốt. Có lẽ vì cậu nhìn quá trực tiếp, nam nhân kia bỗng nhiên quay đầu, mặt mang ý cười đối diện với tầm mắt đang chuẩn bị trốn tránh của Mộ Niên.

Mộ Niên cúi đầu, một bên cắn cắn ống hút trà sữa, một bên giả bộ như đang chăm chú xem điện thoại. Nam nhân thấy vậy, cũng làm như không phát hiện, xoay người tiến vào trong phòng.

Lúc Mộ Niên héch mắt liếc qua thì cửa phòng đã đóng lại rồi. Cậu liền một tay chống đầu, một tay không ngừng tắt bật điện thoại, cứ tắt bật tắt bật mãi như vậy.

Có thể vì bầu không khí trong tiệm quá ảm áp, ánh mặt trời mùa đông nhu hoà nhàn nhạt, Mộ Niên uống xong trà sữa cũng không muốn rời đi ngay, tuy rằng bụng cậu vẫn chưa no hoàn toàn.

Bỗng nhiên trước mắt tối lại, Mộ Niên nghiêng đầu sang chỗ khác, chợt thấy trên bàn nhiều thêm một cái đĩa, một giọng nói trầm thấp cất lên: “Muốn ăn thử một miếng không?”

Mộ Niên kinh ngạc.

“Ném thử đi, miễn phí, cơ hội này không phải mỗi ngày đều có đâu.” Nam nhân cười nói, ngữ khí không quá nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt, nói xong còn nháy mắt với cậu mấy cái, không đợi cậu kịp phản ứng gì đã quay lưng rời đi.

Mộ Niên nhìn hai miếng phi tát trên bàn, lại nhìn bóng lưng nam nhân rời đi, hôm nay cậu được sao may mắn rơi trúng đầu?

Hạnh phúc tới quá đột nhiên! Mộ Niên khẩn cấp muốn cùng người khác chia sẻ niềm vui ngoài ý muốn này, cầm lấy di động, chụp ảnh tanh tách.

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: ~ ()/ ~ Ra tiệm bánh cũng có may mắn!!!!!! [hình ảnh]

Mặc dù là bánh ngọt trong cửa hàng nhưng hương vị thực sự không tồi, Mộ Niên hạnh phúc ăn xong hai miếng phi tát, định đứng dậy rời đi. Trước khi đi cậu còn không quên quay lại chỗ quầy bánh, cực kỳ có thành ý mà nói cảm ơn: “Món phi tát hôm nay, thực sự cảm ơn mọi người!”

“Ha ha, là cậu may mắn, đến đúng lúc ông chủ ở trong tiệm đó mà.” Cô gái đứng sau quầy cười cười vẫy tay với cậu, “Hoan nghênh lần sau lại đến!”

“Tất nhiên rồi!”

Chuyện xảy ra ở tiệm bánh khiến cho Mộ Niên về đến ký túc xá vẫn còn vui vẻ cười trộm.

“Ông mọc rễ ở căn tin hay sao mà có đi ăn cơm thôi cũng lâu thế hả?” Mộ Niên vừa mở cửa đã thấy Lô Vũ hỏi: “Từ từ, cảnh xuân đầy mắt, chả lẽ ông ở căn tin gặp được... ấy ấy??” Lô Vũ tiến đến ngắm nghía khuôn mặt cậu, cười đến bất quái.

Mộ Niên đẩy Lô Vũ ra, bất đắc dĩ trả lời “Này, trong đầu ông chỉ còn mỗi yêu đương trai gái thôi à? Không nghĩ được cái gì khác sao?”

“Tôi đương nhiên là có thể nghĩ cái khác, game này, bóng rổ này!” Lô Vũ nhún vai, “Thế rút cục là ông làm sao mà vui thế?”

Nhớ tới chuyện hồi chiều, Mộ Niên lại không dừng được vui vẻ, “Hôm nay tôi được ăn hai miếng phi tát miễn phí!”

“Ai mời?”

“Tôi đến tiệm bánh ông bảo ấy, ở đó ăn thì ngon, phục vụ tốt, đến ông chủ cũng rất hào phóng! Hai miếng phi tất là ông chủ mời!” Mộ Niên vừa nói vừa bật máy tính, “Tôi quyết định sau này phải thường xuyên đến đây ăn!”

“Chị không hiểu nổi cái thú vui tao nhã của ông, tôi chơi game đây!”

Mộ Niên ngồi trước máy tính, cầm cốc uống nước, tựa lưng vào ghế, tay phải điều khiển chuột, đăng nhập QQ và Weibo.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh mật sao ngày nào ông cũng có may mắn bắt ngờ thế ____

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Ông bà hay có câu gì ấy nhỉ?

[Milkshake vị ô mai]: Ngốc có ngốc phúc?

[Kẹo đường]: Chính nó! Lại em gái nào cho ông phi tất Sao không có em gái nào tốt với tôi như vậy!!!

[Bánh mật]: ~(~)(~)~ Đắc ý ~ ing

[Bánh tart trứng đậu đỏ]:..... Ông đắc ý cái gì mà đắc ý!

[Bánh mật]: Hôm nay đến tiệm bánh, chủ tiệm tặng tôi hai cái bánh phi tất

~[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Chủ tiệm là nam hay nữ?

[Bánh mật]: -_-||| Nam!

[Kẹo đường]: Chắc chắc chắc!

[Bánh mật]: Sao vậy →____→

[Milkshake vị ô mai]: Có khi chủ tiệm có ý đồ với ông đó *cười xấu xa*

[Bánh mật]: __(:3”__ Chủ tiệm mà có ý đồ với tôi, tôi tôi tôi liền... nằm thẳng mặc hán muốn làm gì thì làm!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Mẹ ơi! Bánh mật tiết tháo của ông đâu rồi!!!

[Bánh mật]: Với mấy cô mà cũng có thể nói chuyện tiết tháo sao??

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: *Cắn khăn tay* Bánh mật đáng yêu thuần khiết khi xưa đâu rồi!

[Bánh mật]: Các cô đủ rồi đó!

Cơ mà nghe họ nói vậy, Mộ Niên nhớ lại ông chủ tiệm bánh hồi chiều, hình dáng cụ thể cậu đã không nhớ rõ, nhưng dù thế nào trong đầu vẫn luôn quanh quẩn mấy chữ, lịch sự tao nhã.

—END 3—

4. Chương 4

Vì trường học mới khai giảng, Mộ Niên không quá bận, trừ mỗi ngày đều lên diễn đàn, cơ bản không có gì làm. Gần đây cũng không thấy ai nhờ phối âm, Mộ Niên bèn lên diễn đàn xem có kịch tổ nào đang cần CV không.

Vừa lên đã thấy thông báo tìm CV.

Mộ Niên click vào.

Giọng thụ, có điều nhuần nhuyễn mạnh thụ.

Giọng của Mộ Niên vừa nghe đã có cảm giác lạnh lùng, bởi vậy xứng nhiều nhất chính là mấy vai nữ vương thụ, thụ độc mồm độc miệng, hoặc là công cá tính lạnh lùng lãnh đạm, chưa bao giờ xứng nhuần nhuyễn mạnh

thụ. Cũng không phải cậu không làm được, chính là bình thường [Lên kế hoạch] tuyệt đối sẽ không nhờ cậu xứng mấy vai như vậy, mà cậu thì chẳng bao giờ nghĩ đến việc chủ động tìm [Lên kế hoạch] nhờ kiếm kịch bản để xứng vai.

Mộ Niên tự hỏi một phút đồng hồ, quyết định thử xem sao, hơn nữa cậu cũng không ngại thay đổi, thử thách mình.

Thừa dịp ký túc xá không có ai, Mộ Niên thử diễn bản thử âm mấy lần, có cảm xúc liền lập tức thu âm.

Bản thử âm chia ra bốn phần, làm nũng, tặc mao, giận dữ, uỷ khuất đều chỉ có hai câu.

Mộ Niên phải diễn nhiều lần mới có cảm xúc, thu âm mất hơn nửa tiếng rồi cuộc xong xuôi.

Có điều lại lộ ra một vấn đề.

Tuy cậu rất tự tin về giọng của mình, nhưng nếu dùng tên Lưu Niên, rất có khả năng [Lên kế hoạch] vừa nhìn đã trực tiếp cho loại từ vòng gửi thư? Mộ Niên do dự thật lâu, cuối cùng quyết định dùng nick khác. Về phần tên nick, vì cậu là một con sâu lười chính hiệu, cuối cùng trực tiếp dùng lại tên Bánh Mật.

Mộ Niên đợi hai ngày, cuối cùng vào lúc cậu bắt đầu hoài nghi trình độ của bản thân, QQ có thông báo.

[Lên kế hoạch] gửi lời mời kết bạn, phòng chat: Kịch tổ XX.

Mộ Niên trong lòng thầm đắc ý, kỳ thực anh là nhân tài toàn năng! Vai nào cũng chơi nhạc nào cũng nhảy! Nhuyễn manh thụ đã là gái! Bảo anh đây đi giả giọng con gái anh cũng làm được!

Ấn đồng ý, bên kia lập tức gửi tin nhắn.

[Lên kế hoạch]: (3) nghe một đồng âm, cuối cùng vẫn là âm của bánh mật thích hợp nhất!

[Bánh mật]: * thẹn thùng *

[Lên kế hoạch]: =3= Xoa bánh mật, cưng đã xứng âm bao giờ chưa?

[Bánh mật]: Chưa.

Lời này là nói thật, nick Bánh Mật này thực sự chưa bao giờ xứng kịch, Mộ Niên thầm nghĩ.

[Lên kế hoạch]: Kiếm được bảo bối rồi, bánh mật bình thường rảnh lúc nào? Vì kịch tổ của chúng ta rất chú trọng hiệu suất, cho nên...

[Bánh mật]: (/) Đệ tử đẳng* rảnh rồi quanh năm!

(*) Đệ tử đẳng: Học sinh sinh viên.

[Lên kế hoạch]: GJ! Ta kéo ngươi vào chat room!

Chỉ lát sau, đã có thông báo mời vào chat room. Mộ Niên nhấn đồng ý, tin nhắn trong chat room bắt đầu nhảy lên.

[Lên kế hoạch]: Chủ dịch thụ đến đây (^o^)

[Đạo diễn]: Hoan nghênh hoan nghênh = =

[Hậu kỳ]: Hoan nghênh bé thụ * tung hoa *

[CV – Quỳnh Lâu]: Bé thụ đâu?

[Trang trí]: Quỳnh Lâu sama, ngươi không phải sao o(*)

[CV – Quỳnh Lâu]: Đệt!

[Bánh mật]: Mọi người khoẻ o(*/// ///*)q

Mộ Niên từng xứng qua rất nhiều kịch, nhưng rất ít lên tiếng trong chat room, chủ yếu là vì sợ dẫu không lại công lực trêu chọc của mấy em gái trong room. Mọi người đều đánh giá Lưu Niên là cao lãnh này nọ, đương nhiên sẽ không vì cậu không nói chuyện mà tỏ vẻ gì. Nhưng hiện tại, nick Bánh mật này là người mới, người mới phải có bộ dạng của người mới, không mạo phao bán manh là không được. Lại nói sau khi

bị trạm đồ ngọt độc hại, Mộ Niên cảm thấy, cho dù trong room mọi người có hung tàn, hay trêu chọc đến mấy, cũng không hiểu thắng bằng được đám con gái không tiết tháo trong trạm đồ ngọt.

[Đạo diễn]: Ngao ~ Bánh mật ~ Thật mềm mại đáng yêu na ~ Thật muốn cắn một miếng na

~[Trang trí]: Bánh mật khoẻ (* *)

[Lên kế hoạch]: Giọng bánh mật đặc biệt phù hợp với nguyên tác, hơn nữa diễn cảm cực tốt!

[CV – Bánh mật]: (/)

[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh mật khoẻ

~Mộ Niên có chút giật mình, cậu vẫn cho rằng kịch tổ này mới thành lập nên mới phải dùng người mới, không ngờ lại gặp được Quỳnh Lâu. Trong giới vồng phổi, Quỳnh Lâu cũng được coi là tiểu thần, kịch tổ nếu có thể mời đến hẳn, vậy cũng có thể mời một CV khá ổn đến làm chủ dịch thụ.

Mộ Niên theo ý thức nhấn xem thành viên trong room, vừa xem vừa cảm thán. CV từng cộng tác đều là có tiếng tăm, trong đó thậm chí có người cậu từng hợp tác qua, cơ mà vì hiếm khi lên tiếng, cậu cũng không quá quen biết.

Vì sao đột nhiên thấy có chút Alexander*...

(*) Alexander: áp lực sơn đại, nghĩa là là áp lực nặng nề.

Cô nàng lên kế hoạch này phải có bao nhiêu dũng khí mới nghĩ đến chuyện đi dùng CV chân ướt chân ráo mới vào nghề cơ chứ! Hơn nữa kịch tổ đã có thể mời tới một đồng đại thần như thế, thụ âm này vẫn phải tuyển là sao???

Mộ Niên tiếp tục kéo list thành viên xuống phía dưới, đột nhiên....

Chủ dịch công – Báo tử!

Thực sự có chuyện trùng hợp như thế trên đời! Vừa lúc trước follow weibo của hẳn, giờ cơ hội đã tới rồi. Cậu ngây người mất hai phút, trong room tin nhắn đã chát thành đồng.

[Lên kế hoạch]: Bé thụ ơi ~ Triệu hồi tiểu thụ

~[CV – Bánh mật]: Đến đây

~[Lên kế hoạch]: Là thế này, vì kịch này bọn tôi định làm từ lâu rồi, kịch bản kỳ thứ nhất cũng đã viết xong, các sama khác hầu hết đều đã giao âm rồi, cho nên...

[CV – Bánh mật]: Được, tôi biết rồi, dù sao mấy ngày nay tôi cũng rảnh, thu âm hẳn là không thành vấn đề.

[Lên kế hoạch]: O(__)O Cảm ơn ~ hắc hắc, kịch này tôi rất thích, cho nên muốn nhanh nhanh làm xong!

Nếu lên kế hoạch đã nói như vậy, căn cứ vào tinh thần làm việc chuyên nghiệp, sau khi kịch bản được gửi đến, Mộ Niên lập tức chăm chỉ nghiên cứu, tranh thủ đẩy nhanh tiến độ quyết không lười biếng.

Mà trước đó, Mộ Niên đã kịp đánh dấu Báo Tử, như vậy hẳn vừa onl cậu sẽ biết.

Chiều thứ năm không có khoá, bạn cùng phòng hoặc tự học hoặc là đi ra ngoài chơi, ký túc xá vừa vặn không có ai, tiện cho phổi âm. Với việc này, Mộ Niên thực lòng may mắn mấy người cùng phòng không ai là trạch nam, nếu không lúc phổi âm cậu cũng không thể không kiêng nể gì như vậy. Dù sao bạn cùng phòng cũng chỉ biết cậu tham gia vồng phổi, không biết cậu xứng kịch gì.

Mộ niên đọc kịch bản, chuyên tâm ghi âm, xong xuôi liền tựa lưng vào ghế mà thở phào một cái. QQ bỗng nhiên hiện lên thông báo. Mộ Niên mở chat room ra xem.

[Lên kế hoạch]: Báo tử sama lại làm món ngon ()!

[Đạo diễn]: Người yêu của Báo tử sama nhất định hạnh phúc chết! Mỗi ngày đều có thể ăn đủ loại đồ ăn ngon! Bây giờ đàn ông có thể làm đồ ăn vừa ngon vừa đẹp mắt như vậy hiếm lắm đó! Quan trọng nhất là giọng còn hay đến nghiêng trời lệch đất nữa (>__<)

[CV – Quỳnh Lâu]: Báo tử hân là vẫn còn độc thân?

[Lên kế hoạch]: Quỳnh Lâu sama có muốn tranh thủ không ~ đàn ông tốt như vậy không nhiều đâu nha

()/

~[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh ngọt thứ này chỉ con gái thích thôi chứ con trai đâu ai ăn, cô xem Báo tử đây, thích làm là một chuyện, còn thích ăn hay không lại là vấn đề khác! Đàn ông tốt vậy nên để dành cho đàn bà con gái các cô ấy!

Mộ Niên đang chuẩn bị mạo phao đọc đến đây liền phun ra một búng máu! Ai quy định con trai không được thích ăn bánh ngọt!! Làm cậu càng thất vọng là, cứ tưởng rằng Báo Tử xuất hiện, hoá ra là người khác nói chuyện về hân!

Từ từ! Báo tử lại làm món ngon??

Mộ Niên lập tức mở weibo, quả nhiên thấy có thông báo Báo Tử đăng weibo.

[CV Báo tử]: Bánh cầu vồng, nhìn thật thoải mái [hình ảnh]

Má! Không chỉ có nhìn thực thoải mái thôi đâu, ăn vào nhất định sẽ càng thoải mái! Nam thần, đến cùng phải làm thế nào mới có thể biểu đạt lòng ngưỡng mộ của tôi với anh!!! Đương nhiên là comment!!!!!!

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: QAQ Đẹp phát khóc lên được ấy! Nam thần cầu kết hôn!!!! Nam thần cầu reply!!!!

Mộ Niên nhìn cửa sổ phòng chat của kịch tổ, than thở, khoảng cách xa vời nhất trên thế gian này nhất định là khi hai ta cùng một kịch tổ, mà tôi chỉ có thể ngồi ngắm weibo thấp nhang cầu nguyện anh nhìn thấy tôi!

—END 4—

5. Chương 5

Một tuần sau đó, khi Mộ Niên đã đem âm toàn bộ trả lại cho [Lên kế hoạch], cậu cũng chưa từng gặp Báo Tử trong chatroom lần nào. Chẳng lẽ Báo Tử cũng không thích nói chuyện trong chatroom? Mộ Niên có chút thất vọng, mọi người trong kịch tổ nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, náo nhiệt vô cùng, nhưng cậu đến một chút ý muốn chen vào cũng không có.

Mở trạm đồ ngọt đã lâu không vào, hình như việc nhận kịch còn chưa nói với mấy cô nàng trong trạm.

[Bánh mật]: Mạo phao...

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh mật a ~ Ông bao lâu rồi không vào trạm, tôi còn tưởng ông bị đứa nào bỏ vào nồi nấu rồi chứ! () ~

~[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Chính thế, có thời gian quản lý diễn đàn mà không có thời gian lên đây? Lặn mất tăm thế sướng không?

[Bánh mật]: Khụ khụ, gần đây tôi bận!

[Milkshake vị ô mai]: (o) Bận cái gì?

[Bánh mật]: Gần đây tôi nhận kịch.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Gì? Sao tôi không thấy ai nói?

[Bánh mật]: Tôi dùng nick khác...

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]:!!!!!!! Xứng kịch gì cơ?

[Bánh mật]: [XX], tôi ở diễn đàn thấy thông báo tuyển người, liền thử xem, sau đó trúng tuyển.

[Milkshake vị ô mai]: O.O Tôi nhớ không nhầm thì truyện này viết nhuyễn manh thụ, giọng ông không hợp nha (→ →)

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: +1, truyện này tôi cũng đọc rồi. Tuyệt đối không phải loại bánh mật ông xứng được. Thanh tuyến của ông hơi lạnh, nhuyễn kiểu gì manh kiểu gì??

[Bánh mật]: (^) Đến lúc đó các cô sẽ biết! Tôi sẽ làm cho các cô chấn động!!!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Giọng công ai xứng? Cả phối diễn thụ nữa?

[Bánh mật]: *Cười xấu xa* Báo Tử với Quỳnh Lâu chứ ai

~~ Rốt cục tôi cũng có thể tiếp xúc gần gũi với Báo Tử rồi!!

[Milkshake vị ô mai]: Ôi mẹ ôi tôi không nở nhìn!!!

[Bánh mật]: Ấy, người ta đều là đại thần, phối âm siêu tốt, cô không nở nhìn khi gì?

[Milkshake vị ô mai]: Đương nhiên là ông!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Bánh mật vì sao ông phải đổi nick? (#'O)

[Bánh mật]: -___-|| Tôi làm gì kém đến mức ấy!! Tốt xấu gì tôi cũng làm chủ dịch mấy bộ kịch rồi cơ mà!!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Fan bộ này đông như kiến ấy, hơn nữa còn hợp tác với nhiều đại thần như vậy, một khi ông làm không tốt, nhất định sẽ bị chửi chết! Ông nói làm sao ông phải đổi nick, ông dùng nick Lưu Niên vào kịch tổ, ít nhất bị ăn chửi còn có fan của ông nói lại, dùng nick mới... Ông chắc ông không muốn bị ăn chửi?

[Bánh mật]: Mọi người trong kịch tổ cũng không bị diếc tập thể. Tôi mà không hợp người ta đã không dùng. TAT Rút cục niềm tin của các cô đối với tôi nó nhỏ đến mức nào a!

[Milkshake vị ô mai]: Thực sự không nghĩ ra giọng ông mà nhuyễn manh thì nó thành cái dạng gì = =

[Bánh mật]: Tôi lúc đầu còn thấy mình xứng khá ổn, nghe các cô nói xong đột nhiên hơi sợ...

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Yên tâm đi cưng! Dù cả thế giới quay ra chửi ông, mấy đứa bọn tôi cũng sẽ mặc áo chống đạn bảo vệ cho ông!

[Bánh mật]: Thôi cho xin, tôi không cần con gái bảo vệ... Đừng nghĩ tệ đến thế, nghĩ tích cực chút, có khi người ta sẽ khen tôi hết lời chẳng hạn?

[Milkshake vị ô mai]: Thực xin lỗi, tôi tưởng tượng không ra..

[Bánh mật]: Hừ hừ! Các cô chống mắt lên mà chờ đi!

[Nữ nữ yêu Macaron]: Phải rồi, bánh mật, vụ ông với Báo Tử thế nào?

[Bánh mật]: Khụ khụ, thực ra là tôi với nick QQ của hắn tiếp xúc... TAT Hắn đến giờ vẫn không thèm thò mặt vào chatroom, tôi biết làm sao bây giờ!

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật tôi đọc bình luận của ông ở weibo của Báo Tử... Tiết tháo bay hết! Siêu mất mặt! Tuyệt đối ra ngoài cấm bảo tôi quen ông!

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Bánh mật ông càng ngày càng không được việc!

[Bánh mật]: Không lẽ không có việc gì tôi lại chủ động đi pm người ta! Thậm chí còn chưa nói chuyện bao giờ... Tôi đi học, đầu giờ chiều tôi có tiết.

Ôm sách vở chạy đến lớn, Lô Vũ đã chiếm sẵn chỗ cho cậu. Nhìn thẳng bạn đầu đầy mồ hôi, Mộ Niên hỏi: “Lại đi chơi bóng?”

Lô Vũ đang nhắn tin cũng không thèm ngẩng đầu lên, trả lời: “Ừ, chơi chưa đã đã phải lên lớp.”

“Ông giữa trưa không đi với Tiểu Ngả à?”

“Không, cô ấy đi với bạn rồi.”

Mộ Niên ngồi xuống, thừa dịp giáo viên chưa vào lớp, cầm di động vào weibo.

Weibo nào của Báo Tử cậu cũng bình luận qua một lần, có điều chưa được reply lần nào mà cậu bình luận đã thành thói quen. Còn nhớ lần đầu tiên vào weibo của Báo Tử, cậu chính là đơn thuần thích người biết làm bánh mà thôi. Sau lại follow người ta hơn một tháng, đột nhiên cảm thấy thích người này. Thích weibo hẳn đăng cùng với cái cảm giác thanh thản an nhàn đến lạ kỳ trong từng câu chữ, khiến cậu có cảm giác nếu như mình được có mặt trong cuộc sống của hắn, thì đó là một chuyện hạnh phúc đến mức nào.

Tối thứ sáu, Mộ Niên ngồi trong ký túc xá lướt diễn đàn, đột nhiên nhìn thấy một chiếc bánh, chợt nhớ ra đã lâu rồi không đến tiệm bánh kia, liền ngẩng đầu hỏi Lô Vũ: “Mai ông ra ngoài không?”

Lô Vũ “Hả?” một tiếng rõ to.

“Ông ngày mai có đi ra ngoài không?” Mộ Niên nâng cao giọng hỏi thêm lần nữa.

“Hử?”

Hử mẹ ông á! Mộ Niên mặt hắc tuyến đứng dậy, kéo tai nghe của Lô Vũ xuống.

“Ấy Mộ Niên ông làm gì vậy?” Lô Vũ không ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn máy tính, động tác trên tay vẫn không loạn mảy may, “Tôi đang xoát phó bản đó!”

“Tôi hỏi ông mai có ra ngoài không?” Thấy Lô Vũ vẫn chăm chú không rời màn hình, cậu liền bĩu môi, “Chả hiểu chơi game online thì có gì hay!”

Thẳng đến lúc phó bản chấm dứt, Lô Vũ mới ngẩng đầu lên: “Trạch nam người ta ai chả chơi game online, tôi thấy ông cũng trạch, sao lại không thích?”

“Hứng thú bất đồng. Tôi hỏi ông mấy lần rồi đấy, mai có ra ngoài không?”

“Đương nhiên có a, ngày nào tôi chả đi hẹn hò với Tiểu Ngả.”

“Thế được rồi, mai tôi đi một mình, còn đang định khao ông bánh ngọt.” Cái ngon phải mọi người cùng hưởng mới thật sự ngon, cơ mà xem ra mình lại chỉ cò thể ăn một mình.

“Đi Đường Tâm à?” Lô Vũ lại hỏi.

“Ừ, sao?”

“Thế mai cùng đi đi.”

“Thôi đi, quây rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa đá a, tôi không làm bóng đèn đâu.” Mộ Niên nhún vai, trở lại chỗ ngồi.

“Không! Tôi khẩn cầu ông đi chung với tôi!”

Mộ Niên nghi hoặc, bình thường hai người yêu nhau đi hẹn hò làm gì có chuyện mời người khác đến tham dự đâu, “Vì sao?”

“Mai Tiểu Ngả cũng đi, cô ấy một người ăn không hết, thế nào rồi cũng bắt tôi ăn cùng, thật sự chịu tội. Mai ông ăn giúp cô ấy, tôi ngồi nhìn thôi được rồi.”

“Ồ thế cũng được, dù sao tôi cũng muốn đi ăn bánh ngọt, mai ăn xong hai người đi đâu thì đi, tôi về ký túc xá.”

Hai giờ chiều ngày hôm sau, ba người mới đi ra ngoài. Mộ Niên muốn ăn một bữa trà chiều, còn Lô Vũ với Tiểu Ngả ăn xong liền đi dạo phố xem phim.

Trên xe bus, Tiểu Ngả lôi kéo Mộ Niên ngồi cùng một chỗ, mà bạn trai chính quy của cô nàng thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần ở ghế sau.

“Mộ Niên tôi bảo, ở Đường Tâm có món mới ăn siêu ngon, bánh ngọt vị matcha. Vừa lúc mùa này ăn cũng hợp, mùa xuân, nhìn bánh ngọt màu xanh, chưa ăn đã thấy khí xuân tràn về.” Tiểu Ngả hưng phấn cùng Mộ Niên thảo luận.

Mộ Niên nghe vậy cũng nóng lòng muốn thử, “Thế thì tí nữa tôi ăn thử loại cô bảo xem sao.”

“Ăn bánh ngọt với ông vui bao nhiêu. Chả giống Lô Vũ mặt nhăn như khỉ, cũng không phải thuốc độc, nhăn cái gì mà nhăn!”

“Sở thích mỗi người không giống nhau thôi. Đúng rồi, cô dạo này hay đi Đường Tâm, có gặp ông chủ tiệm lần nào không?”

“Ai, ông chủ tiệm đó hả? Tôi chưa gặp bao giờ luôn?”

“À, vậy không có gì.”

Tới tiệm bánh Đường Tâm, bán hàng vẫn là hai người lần trước.

Mộ Niên chọn bánh ngọt matcha Tiểu Ngả để cử, vừa ăn vừa không ngừng đưa mắt về phía phòng làm việc, tự hỏi ông chủ có ở đây hay không?

Lần trước không có gặp mặt nói cảm ơn. Mộ Niên vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối.

Bất quá lần này tận đến khi ăn xong cũng không gặp được người kia, Mộ Niên đi đến quầy, tính mua thêm miếng bánh về làm bữa đêm, lúc trả tiền nhin không được hỏi: “Chủ tiệm hôm nay không đến đây sao?”

“Ông chủ tiệm chính là thỉnh thoảng đến một chút, không phải mỗi ngày đều đến đây.”

Mộ Niên gật đầu, cũng không nói gì nữa, tạm biệt Lô Vũ và Tiểu Ngả, một mình ngồi xe bus đi về.

Trong ký túc xá không một bóng người, Mộ Niên buông bánh ngọt, mở máy tính nhằm chán xem tin nhắn.

Chatroom của kịch tổ đột nhiên nhảy ra.

[CV – Báo Tử]: Kịch của chúng ta khi nào thì xong?

Báo Tử?? Nói chuyện??

Mộ Niên kích động đánh chữ.

[CV – Bánh Mật]: Báo Tử sama!!!!

Đối phương có vẻ bị Mộ Niên làm cho giật mình, một lúc lâu sau mới trả lời.

[CV – Báo Tử]: Chào bánh mật, có điều, cậu là...

[CV – Bánh mật]: Tôi là thụ của anh!

, sao lại nói ra thành thế này!

Báo Tử bên kia có vẻ lại giật mình lần nữa, thừa dịp hấn chưa trả lời, Mộ Niên nhanh tay bỏ cứu.

[CV – Bánh mật]: Đánh nhầm! Là giọng thụ T____T

[CV – Báo Tử]: Không sao, cậu xứng qua âm lần nào chưa?

[CV – Bánh mật]: Chưa, đây là lần đầu, có chút khấn trương, sợ làm hỏng kịch của mọi người QvQ

Những lời này nói có chút chột dạ, cơ mà khấn trương thì là thật, dù sao cũng là lần đầu tiên xứng thử vai kiểu mới.

[CV – Báo Tử]: Không đến mức ấy đâu, tôi tin ánh mắt nhìn người của [Lên kế hoạch] sẽ không kém. A, những người khác đâu?

[CV – Bánh mật]: Không biết a.

[CV – Báo Tử]: Nếu vậy, tôi out trước có việc. Tôi cũng không hay xem tin tức trên diễn đàn, đến lúc phát kịch có thể nhắc tôi một chút được không?

[CV – Bánh mật]: Ok!

[CV – Báo Tử]: Cảm ơn.

[CV – Bánh mật]: Không cần khách khí!

Mộ Niên thoả mãn nhìn khung chat, tuy rằng nói chuyện cũng chỉ xã giao, nhưng ít ra cuối cùng cũng được chat với Báo Tử rồi!

—END 5—

6. Chương 6

Vào một ngày đẹp trời khi thời tiết đã chuyển ấm, [Lên kế hoạch] của kịch tổ lên chat room thông báo một chuyện vô cùng quan trọng – phát kịch.

[Lên kế hoạch]: ~()/~ Tối nay bảy rưỡi phát kịch na ~ Vừa mới kiểm tra lại lần cuối, dù đã nghe không biết bao nhiêu lần cơ mà vẫn không nhận được ngưỡng mộ kịch tổ của chúng ta!

[Đạo diễn]: o(v)o Siêu ngưỡng mộ luôn, kịch lần này thực sự rất hay!!! Mọi người trong kịch tổ vất vả rồi!

[Trang trí]: Yada ~ Thật chờ mong nha, phỏng vấn một chút các vị sama hiện tại có cảm giác gì?

[CV – Quỳnh Lâu]: Cuối cùng cũng đến rồi, thật chờ mong!

[Lên kế hoạch]: Quỳnh Lâu sama xứng siêu tốt (3) moah moah!!

[CV – Quỳnh Lâu]: Hừ hừ ~ Còn không nghĩ xem ta là ai

~[CV – Bánh mật]: Hôm nay phát kịch?

[Đạo diễn]: Đúng thế ~ Không ngờ bánh mật là người mới, nhưng xứng kịch rất không sai, đúng như tiểu thụ trong tưởng tượng của ta! Vuốt ve bánh mật ~ Bé cưng cũng vất vả rồi O(_)O

[CV – Bánh mật]: (/) không vất vả.

Di chuột đến chỗ tên Báo Tử trong bảng thành viên, click đúp.

Avatar của Báo Tử tối đen. Nhưng với tư cách một chuyên gia ẩn thân nhiều năm, trực giác mách bảo Mộ Niên rằng Báo Tử đang ẩn thân.

Mở khung chat.

[CV – Bánh mật]: Báo Tử sama, bảy rưỡi tối nay phát kịch O(_)O

Đợi vài phút, không thấy hồi âm.

Chẳng lẽ Báo Tử thấy có tin nhắn liền tắt luôn khung chat? Sama à, anh cũng nên đáp lời tôi một câu chứ!

Đợi nửa tiếng, Mộ Niên tuyệt vọng, không chừng Báo Tử còn chẳng nhớ cậu là ai.

Cách bảy rưỡi còn đúng nửa tiếng, Mộ Niên lên diễn đàn phục sẵn, gần đây có rất nhiều kịch truyền thanh mới nha. Bộ kịch hồi trước mình xứng vai phụ cũng phát rồi. Gần đây cậu vẫn luôn bỏ hoang weibo của Lưu Niên và QQ, ngay cả kịch mình xứng phát ngày nào còn không biết, hiện tại thấy rồi, liền dùng nick chính đi comment, nghe kịch.

Đưa mắt nhìn đồng hồ, sắp bảy rưỡi, Mộ Niên mở chat room.

[CV – Bánh mật]: Sắp phát kịch chưa?

[Lên kế hoạch]: Ngay bây giờ đây! Ngao ~ Kích động chết tôi rồi ()/

[Đạo diễn]: Không chỉ kích động, còn hồi hộp sắp chết rồi đây! Mau lên mau lên!

[CV – Quỳnh Lâu]: Nhanh lên ~ Tôi ấn sắp hỏng phím F5 rồi đây này! Tôi muốn sofa*!

(*) Sofa: Cũng giống như tem ở Việt Nam, là bình luận đầu tiên của bài.

Tôi cũng muốn! Lần đầu tiên cùng Báo Tử xứng cp, sofa nhất định phải vào tay! Mộ Niên càng không ngừng F5 trang web, đợi chờ giờ phút thông báo phát kịch.

Thông báo vừa hiện ra, Mộ Niên lập tức click vào, chỉ kịp viết đúng chữ “Sofa!” liền vội vàng nhấn enter.

1L [Bánh mật]: Sofa!

2L [Kịch tổ XX]: Ôm toàn bộ thành viên ngồi sofa ~ Mọi người vất vả, trải qua hơn một tháng thời gian, cuối cùng cũng thuận lợi cho ra sản phẩm ~ Tung hoa

~3L [Quỳnh Lâu]: Giành sofa!!

4L [Đạo diễn]: Kịch tổ cùng ngồi sofa nào

~Đối với kết quả này, Mộ Niên thực vừa lòng.

Nhấn nút play bắt đầu nghe kịch, trước khi kịch được phát ra cậu cũng được nghe qua một lần rồi, nhưng lúc này vẫn là nhin không được nghe lại lần nữa.

Nhắm mắt lại, nghe giọng mình so với ngoài đời khác biệt một trời một vực, nghe thanh âm của Báo Tử dịu dàng mềm nhẹ, Mộ Niên cảm thấy nếu đây là sự thực thì cậu sẽ hạnh phúc đến nhường nào.

Nghe xong kỳ I, đến Mộ Niên cũng nhin không được muốn giục kịch tổ mau ra kỳ II! Tác phẩm tuyệt vời này lại là do chính mình làm chủ dịch, cảm giác này không phải chỉ là tự hào bình thường!

Avatar của Báo Tử ở góc dưới bên phải chợt nhấp nháy sáng lên, không hiểu sao Mộ Niên cảm thấy tim cậu bỗng đập thật nhanh.

[CV – Báo Tử]: Xin lỗi, ban này mãi trang trí bánh kem, không phát hiện có tin nhắn.

[CV – Bánh mật]: Không vấn đề gì!

[CV – Báo Tử]: Vậy để tôi lên diễn đàn xem kịch.

[CV – Bánh mật]: Đây là địa chỉ xxxx.com

[CV – Báo Tử]: Cảm ơn ^____^

Lát sau, QQ đột nhiên vang lên tiếng thông báo, vừa mở ra liền thấy lời mời kết bạn của Báo Tử.

Mộ Niên kích động, vội vàng nhấn đồng ý.

Trong lúc cậu còn đang do dự, tự hỏi có nên chủ động tiếp cận hay không thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Báo Tử.

[Báo Tử]: Cậu xứng rất tốt.

[Bánh mật]: o(*/// //*)q Không làm phiền mọi người thì tốt rồi!

[Báo Tử]: Sẽ không làm phiền.

Đối với câu trả lời ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn này, Mộ Niên quyết định chuyển đề tài để tiếp tục chat. Vất vả lắm mới tiếp cận được hần, cậu làm sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được.

[Bánh mật]: Phải rồi, sama, anh vừa trang trí bánh ngọt à?

[Báo Tử]: Đúng vậy, đây là sở thích của tôi, nhìn một cái bánh ngọt từ lúc trống trơn trở nên đẹp đẽ, rất có cảm giác thành tựu.

[Bánh mật]: (/) Em có thể xem không?

[Báo Tử]: Đương nhiên, kỳ thực tôi đã đăng lên weibo rồi, để tôi gửi link.

[Bánh mật]: Không cần! Em follow anh rồi!

[Báo Tử]: Ừm? Vậy nick weibo của cậu là gì để tôi follow?

Phản ứng đầu tiên của Mộ Niên là hưng phấn! Được Báo Tử follow hoá ra lại dễ dàng như vậy! Nhưng vừa mới mở weibo, nghĩ đến mấy cái comment không chút tiết tháo nào của mình, Mộ Niên khoé miệng run run. Nếu đem nick weibo Bánh Mật nói cho hắn, thì khác nào nói với Báo Tử mình đã có ý với hắn từ lâu? Có khi hắn lại nghĩ kịch bản này là cậu vì tiếp cận hắn mới xúng! Trước khi vào kịch tổ cậu thực sự không biết Báo Tử là chủ dịch công a! Đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, cuối cùng bị tin nhắn Báo Tử gửi đến chấm dứt.

[Báo Tử]: Phải đi tắm cho Đại Bạch, tôi off trước, ngủ ngon.

[Bánh mật]: Ngủ ngon!

Mộ Niên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại không giấu được có chút thất vọng.

Trên weibo có bài đăng mới, là Báo Tử mới đăng tám mười phút trước.

[CV Báo Tử]: Bữa sáng ngày mai, bơ có vẻ hơi nhiều. Lúc trang trí chỉ nghĩ làm sao cho đẹp, quên mất bản thân không quá thích ăn bơ [hình ảnh]

Mộ Niên ngay lập tức comment.

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: Nam thần, tôi ăn giúp anh!!!!!!

Trong khoảng thời gian kịch tổ chưa nghĩ đến làm kỳ thứ II, phỏng chừng cậu và Báo Tử sẽ không nói chuyện gì với nhau. Con người chính là như vậy, luôn luôn không thấy đủ. Lúc chưa chat với Báo Tử, cậu vẫn nghĩ chỉ cần hắn reply lại cậu liền thoả mãn, chat rồi cậu lại không ngừng được mà hy vọng sau này có thể thường xuyên chat với nhau như vậy.

Mộ Niên lắc đầu, cố bắt bản thân không nghĩ nữa, mở diễn đàn xem bình luận của mọi người.

Mấy bình luận đầu tiên đều là bình luận giành sofa, thẳng đến 50L về sau mới có người bắt đầu đánh giá kịch.

50L: Mới vừa nghe xong, kịch của Báo Tử, tất nhiên là thượng đẳng! Báo Tử sama xứng hay không cần nói, làm cho tôi ngạc nhiên chính là chủ dịch thụ Bánh Mật. Trước kia chưa từng nghe qua kịch nào của Bánh Mật, là người mới sao? Cảm xúc vừa đủ, giọng nói nhuần nhuyễn, thật sự không giống như một người mới có thể làm được, đây không phải nick con của vị đại thần nào đấy chứ?

Mộ Niên nhìn đến câu cuối, tim đập nhanh mất hai nhịp. Đã cố làm cho giọng nhuần đến mức ấy rồi, hắn không ai nhận ra mình đi!

51L: Cả kịch tổ và CV đều làm rất tốt! Quỳnh Lâu sama! Em là fan cuồng não tàn của anh đây (3)

52L: QAQ Công thụ trong cảm nhận của tôi phải là Lầm bầm thụ (giữ nguyên QT, thực sự không biết edit ra là gì TvT) với Di Phong sama xứng... Tuy rằng Báo Tử sama xứng rất hay, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối...

53L: Bánh Mật? Trước giờ chưa nghe nói qua, có điều xứng thực sự rất tốt, giọng nói siêu mạnh (3) Bánh Mật còn xứng kịch nào khác không?

.....

88L: o()o Vì sao không mời Ly Ly sama xứng giọng thụ... Ly Ly sama xứng khẳng định mạnh hơn! Hơn nữa Ly Ly sama đã hợp xứng với Báo Tử sama ba bộ kịch rồi! Hai người bọn họ xứng với nhau nhất định có cảm giác hơn!

89L: So với tiểu thụ trong tưởng tượng của tôi còn tốt hơn! Lúc mới đầu thấy tiểu thụ là người mới, tôi còn lo làm hỏng kịch, cơ mà kịch tổ thật tốt, mỗi thanh âm đều rất phù hợp với nhân vật trong nguyên tác!

.....

135L: Giọng Bánh Mật thật mạnh! o(v)o Tôi muốn làm fan của Bánh Mật!

136L: Bạn phía trên nói chí lý! Giọng siêu cấp hay!

Thấy đại đa số bình luận đều khẳng định thanh âm của mình, Mộ Niên cảm thấy yên tâm hẳn, thập phần đắc ý nhập địa chỉ của trạm đồ ngọt.

[Bánh mật]: ~(~)(~ ~)~ Đắc ý

~[Kẹo đường]: Bánh mật ông lại đắc ý cái gì vậy?

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: →_→ Tôi cũng muốn hỏi như vậy.

[Bánh mật]: Kịch mới của tôi phát rồi. Hừ hừ, lúc đó các cô nói cái gì, ha ha, mau quỳ xuống dưới chân tôi đi! Mau sùng bái tôi đi!

[Milkshake vị ô mai]: (o) Kịch phát rồi à?? Để tôi lăn đi nghe cái đã.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Tôi cũng đi!

Mười phút sau.

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Ai, trong kịch thực sự có giọng của ông? Sao tôi lại không nghe ra?

[Milkshake vị ô mai]: Đúng! Tôi còn cẩn thận nghe đi nghe lại mấy lần, như thế nào không nghe thấy?

[Bánh mật]: Không thể nào! Tôi là chủ dịch thụ, lời kịch nhiều một đồng! Làm sao có thể nghe không thấy?? Các cô có nghe nhầm không đó???

[Kẹo đường]: Không a, tôi còn nhìn thấy comment chiếm sofa của ông...

Mộ Niên bật lại kịch, xem lại thời điểm mình nói câu đầu tiên.

[Bánh mật]: -_____ - || Rõ ràng tôi bắt đầu nói từ lúc 1:23...

Gửi xong tin nhắn, cả chat room của trạm bánh ngọt đều im lìm không có ai trả lời.

[Bánh mật]: Ủa, rớt mạng rồi???

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Giọng ông đấy á???

[Kẹo đường]: Sùng bái! Giờ tôi mới biết bánh mật ông là biến thanh hệ*!!!

(*) Biến thanh hệ: Người có khả năng biến đổi giọng nói, điển hình như Lý Ngọc Cương có thể hát cả giọng nam và nữ.

[Milkshake vị ô mai]: Cùng sùng bái! Đại thần xin hãy nhận của tiểu nữ một lạy! Ông rốt cục làm thế nào vậy!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Sùng bái + n! Bánh mật tôi muốn làm fan cuồng của ông!

[Bánh mật]: Các cô thế đủ rồi.... Đột nhiên như vậy tôi thấy hơi không quen...

—END 6—

7. Chương 7

Nhờ kỳ thứ nhất quá thành công, Bánh Mật dù là tân nhân cũng đã có không ít fan, đồng thời cũng có nhiều [Lên kế hoạch] chủ động mời hẳn vào kịch tổ.

[Lên kế hoạch]: Bánh mật, ~ Bạn của mình muốn làm kịch truyền thanh, cô ấy thấy giọng cậu rất thích hợp với vai phối hợp diễn thụ trong đây ~ Cho nên xin QQ để liên lạc....

Mộ Niên vô cùng, cậu vốn cũng không định làm nick Bánh mật này nổi danh trong vồng phối, vẫn luôn tập trung vào nick Lưu Niên.

[CV – Bánh mật]: Học kỳ này bài kiểm tra quá nhiều, tôi chỉ định nhận một bộ kịch thôi.

[Lên kế hoạch]: Được rồi o()o, vậy cho mình weibo của cậu đi, chúng ta follow

~Vì sao chỉ là một cái nick mới thôi mà phải kéo theo lắm chuyện thế, Mộ Niên cực kỳ trái lương tâm mà reply.

[CV – Bánh mật]: Ừm, tôi không dùng weibo....

[Lên kế hoạch]: Giờ vẫn còn có người không dùng weibo???? Cậu là học sinh a! Đừng giống như mấy cụ bô lão như vậy chứ?

Mộ Niên tiếp tục lấy cớ.

[CV – Bánh mật]: Dùng không quen....

[Lên kế hoạch]: Weibo rất tiện lợi nha, tin tức cập nhật cũng nhanh nữa.

[CV – Báo Tử]: Cậu không có weibo?

Mộ Niên nhìn Báo Tử đột nhiên nhảy ra, nội tâm yên lặng chảy nước mắt. Mẹ ơi, đừng chứ! Hai hôm trước mình vừa bảo follow người ta xong, hiện tại giữa lúc nói dối bị nắm thóp! Lấp liếm bây giờ còn kịp sao?

[CV – Bánh mật]: Cũng không phải không có. Lập cũng lâu rồi, chính là để đây không dùng thôi.

May mắn là Báo Tử cũng không nói gì thêm, cô nàng [Lên kế hoạch] cũng không để ý. Nếu hai người họ có ý muốn làm rõ, Mộ Niên cũng không biết nói thế nào.

Trong lúc chưa phải làm kỳ thứ II, Mộ Niên định dành thời gian thường xuyên đến làm khách ở tiệm bánh Đường Tâm. Những tiệm ở gần mà bánh lại ngon như vậy thật sự không nhiều, khó khăn lắm mới tìm được chỗ lý tưởng như vậy, cậu phải ăn đến ngán mới thôi!

Hôm nay, Mộ Niên lại đến Đường Tâm một mình. Sau khi Tiểu Ngã biết cậu định đến đó cũng xung phong cùng đi, thậm chí Lô Vũ còn tỏ vẻ hào phóng cho cậu mượn bạn gái. Nhưng Mộ Niên vẫn từ chối. Hai người ăn đúng là rất vui, nhưng thời gian ăn còn mãi nói chuyện trên trời dưới đất, đến khi bánh hết còn không kịp cảm nhận được hương vị của bánh nữa.

Lúc này không phải cuối tuần, phố đi bộ khá vắng vẻ nhưng người trong tiệm Đường Tâm lại không ít. Lúc cậu bước vào chỉ còn đúng một bàn trống, trước quầy còn có mấy người đang chọn bánh.

Mộ Niên đi qua, gọi một miếng bánh Mousse vị dâu tây, đến bên cửa sổ ngồi xuống cái bàn trống duy nhất kia.

Trong tiệm có wifi, vừa ôm di động lướt web vừa ăn bánh, thực sự là hưởng thụ.

Vừa ăn một miếng, Mộ Niên giống như cảm giác thấy điều gì, ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy không có người quen liền cúi đầu ăn tiếp. Ăn đến một nửa cậu lại không nhìn được ngẩng lên lần nữa, vẫn không thấy gì.

Vì sao có cảm giác như ai đó đang nhìn mình chằm chằm???

Mộ Niên thấy sống lưng hơi hơi lạnh, giữa ban ngày ban mặt hẳn không có ma quỷ linh tính gì đó a. Vội vàng tăng tốc độ ăn bánh, ăn xong cậu liền vội vàng rời đi.

Ra khỏi tiệm, Mộ Niên thở phào, thầm nghĩ có khi ban nãy là tại mình thần hồn nát thần tính mới tưởng tượng ra như vậy.

Đến tối, Mộ Niên đem chuyện này ra nói với mọi người trong trạm đồ ngọt.

[Bánh mật]: (>

8. Chương 8

Kịch bản kỳ thứ hai đã có rồi, người trong diễn đàn đòi kịch cũng được một thời gian, kịch tổ cũng phải gấp rút đẩy nhanh tiến độ hoàn thành. Ngày thứ ba sau khi nhận được kịch bản, Mộ Niên hoàn thành phần âm của mình, nhanh gọn gửi đi.

[Lên kế hoạch]: Bánh mật thực có lương tâm, chắc chắn là CV tốc độ nhất trong lịch sử kịch tổ chúng ta! Mẹ ôi! Quỳnh Lâu sama nên học tập!

[CV – Quỳnh Lâu]: Sao lại kéo anh vào! Anh cũng nhanh lắm mà!

[Lên kế hoạch]: Anh nói lời này có thấy lương tâm cắn rứt không? Lần nào tôi cũng phải vừa nhắc nhở vừa thúc giục vừa lôi kéo vừa nịnh nọt, vậy mà cả kịch tổ làm xong hết sạch rồi âm của anh phải hai, ba hôm sau mới từ từ gửi đến!

[CV – Quỳnh Lâu]: Khụ khụ, bánh mật đâu rồi

~[CV – Bánh mật]: Tôi đây

~[CV – Quỳnh Lâu]: Khuy bình (*) đáng xấu hổ nha ~ Bánh mật, cưng là học sinh phải không?

(*) Khuy bình: Thực sự không thể tìm ra là cái gì 55555 ~ Cơ mà nếu ta đoán không nhầm thì giống như kiểu ẩn thân không nói chuyện ấy?

[CV – Bánh mật]: Phải, thì sao?

[CV – Quỳnh Lâu]: Thảo nào, anh đây đã đi làm rồi, thời gian đâu có linh hoạt như học sinh. Ngày nào mở mắt ra cũng phải đi làm, buổi tối về được đến nhà đã mệt hết hơi, nằm xuống là ngủ say như chết, lấy đâu ra lắm thời gian rảnh được.

[Lên kế hoạch]: Nhưng Báo Tử sama giao âm cũng rất nhanh a →__→

[CV – Quỳnh Lâu]: Cô xem Báo Tử lúc trước ngày ngày up weibo hình bánh ngọt tự làm, chắc chắn là cực kỳ rảnh rồi! Mà Báo Tử làm nghề gì ấy nhỉ?

[Lên kế hoạch]: ơ. ơ Phải a, tôi cũng không biết... Kỹ năng giữ bí mật của Báo Tử sama thực sự quá tốt!

[CV – Bánh mật]: Báo Tử sama hẳn không còn đang đi học đi... Giọng của anh ấy co vẻ thành thực...

[CV – Quỳnh Lâu]: Chắc chắn không phải học sinh, cậu ta nói thể nào cũng phải tầm hai bảy, hai tám...

[Lên kế hoạch]: Nói đến thần bí, tôi thấy Lưu Niên càng thần bí hơn!

Đột nhiên bị Lên kế hoạch nhắc tới, tim Mộ Niên tự động đập nhanh hơn.

[Đạo diễn]: +1, Quỳnh Lâu sama hợp tác với Lưu Niên lần nào chưa?

[CV – Quỳnh Lâu]: Chưa.

[Lên kế hoạch]: Tôi từng muốn lôi kéo cậu ấy mà không dám...

[CV – Quỳnh Lâu]: Vì sao?

[Lên kế hoạch]: Không phải nghe dân tình nói Lưu Niên cao quý lãnh diễm sao... Hơn nữa tôi cũng sợ cậu ấy khó gần....

[CV – Quỳnh Lâu]: =.= Chưa tiếp xúc bao giờ sao biết người ta khó gần! Thời buổi bây giờ mọi người cứ toàn như vậy, không trông mặt bắt hình dong thì chính là tin lời đồn nhảm!!!

Mộ Niên trong lòng âm thầm gật đầu! Không ngờ Quỳnh Lâu sâu sắc đến vậy!

[Lên kế hoạch]: Khụ khụ, Quỳnh Lâu sama đừng kích động...

[CV – Quỳnh Lâu]: Ai, ta cũng là nạn nhân a, không nói cái này nữa... Đổi đề tài!

[Lên kế hoạch]: Đổi sang đề tài là... Quỳnh Lâu sama anh đã có thời gian ngồi tán nhảm như thế này, vậy phân thu âm...

[CV – Quỳnh Lâu]: __ Đột nhiên nhớ ra anh đây có việc bận! Off trước nha!

Mộ Niên cười khẽ, tắt khung chat. Nhớ đến cái weibo bị bỏ hoang đến sắp mọc cỏ, cậu liền login, sau đó click vào weibo của Báo Tử, đã một tháng rồi không có bài mới, không được nhìn bánh ngọt Báo Tử làm, Mộ Niên cảm thấy có thật buồn chán.

Đối mặt với màn hình máy tính đã vài tiếng, Mộ Niên thấy mắt mình hơi mỏi liền đứng dậy đi ra hành lang, nhìn cây cối trong sân trường.

Đứng mười lăm phút, gật đầu chào người quen đi ngang qua lại vắn eo một lúc, hoạt động gân cốt.

“Mộ Niên! Di động kêu!” Tiếng Lô Vũ từ phòng ngủ truyền ra.

Mộ Niên vội vàng đi vào, cầm lấy di động đặt trên bàn.

“Lục Duy?” Mộ Niên nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, trong lòng đột nhiên vui vẻ vô cùng, giọng cũng nhẹ nhàng hơn: “Uy~”

“Mộ Niên! Đang làm gì đấy?” Giọng nói ở đầu bên kia cũng lộ rõ sự hưng phấn.

“Không làm gì, không phải ông bảo học kỳ này bận sao?”

“Bận xong rồi, mừng một tháng năm ông có định đi đâu không?”

“Không, chắc ở ký túc xá ngủ...”

“Vậy hôm đấy tôi sang nhé?”

“Thật à? Đương nhiên hoan nghênh! Ăn uống ngủ nghỉ chơi bởi gì đó tôi bao ông tất! Đến đi!”

“Được, hôm ấy gặp, chờ tin tôi nhé!”

“Không thành vấn đề!”

Ngắt máy rồi, trên mặt Mộ Niên vẫn không thể ngừng được tươi cười sáng lạn.

“Uây, Mộ Niên, ai gọi mà vui vậy?” Lô Vũ tò mò hỏi.

“Bạn trung học, cậu ấy bảo mừng năm tháng một sang đây chơi.”

“Bạn thân à?”

Mộ Niên gật đầu.

Lục Duy là bạn tốt nhất của Mộ Niên thời trung học, nguyên nhân rất đơn giản, cả hai đều thích ăn đồ ngọt. Nhớ rõ hồi đó mỗi lần ra chơi, hai người đều rủ rê nhau ra ngoài ăn uống, hơn nữa nhà hai người cũng gần, bố mẹ hai bên đều quen biết, quan hệ rất thân thiết. Có điều bọn họ lên cấp ba mới có cơ hội quen biết, lần đầu gặp mặt thậm chí còn có cảm giác chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Trung học như hình với bóng, vốn hẹn nhau cùng chung trường đại học, ai biết Mộ Niên thi đại học không được tốt. Lục Duy còn định xin vào chung một trường với cậu, lại bị cậu ngăn cản. Chính vì hai người họ là bạn, nên mới luôn hy vọng đối phương có thể có tương lai tốt. Dù sao lên đại học rồi ngày nghỉ cũng nhiều, cơ hội gặp mặt sẽ không ít.

Hưng phấn qua đi, Mộ Niên lại một lần nữa ngồi trước máy tính, không biết từ lúc nào đã thấy trạm đồ ngọt @ mình rất nhiều lần.

[Bánh mật]: *ngoáy mũi* @ Tiểu gia làm chi?

[Nữ nữ yêu Macaron nhất]: Nam thần của ông có đối tượng

~[Bánh mật]: (° °;) Gì cơ???

[Kẹo đường]: Bánh mật, không có việc gì, vốn nam thần người như vậy sinh ra chỉ để ngưỡng mộ thôi, sao có thể tiếp xúc gần gũi, người ta có đối tượng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

[Milkshake vị ô mai]: Vừa mới onl, mới vắng mặt một ngày mà đã có sự gì xảy ra rồi?

[Nữ nử yêu Macaron nhất]: Đường kim nam thần của bánh mật, Báo Tử, hình như có đối tượng rồi.

[Bánh mật]: Đợi đã, cô bảo là hình như?

[Kẹo đường]: Kỳ thực tôi thấy Báo Tử thích người ta thì đúng hơn.

[Bánh mật]: Thôi để tôi đi xem thể nào đã...

Mở weibo.

[CV Báo Tử]: Mỗi ngày nhìn em ấy ăn cái gì cũng là một loại hưởng thụ ^____^

Chẳng lẽ Báo Tử thực sự có người trong lòng?

Cùng lúc đó, khung chat trong kịch tổ cũng nhấp nháy.

[Lên kế hoạch]: @ Báo Tử! Báo Tử sama

~[Đạo diễn]: Sao vậy?

[Lên kế hoạch]: *Cười xấu xa* Có JQ!!!

[Đạo diễn]: Ai?

[Lên kế hoạch]: Báo Tử sama ~ Ở trên weibo ấy

~Mộ Niên cũng lặng lẽ quan sát động tĩnh trong kịch tổ, Báo Tử hẳn sẽ không xuất hiện đi... Mới vừa nghĩ như vậy, liền thấy nick Báo Tử xuất hiện.

[CV – Báo Tử]: Làm sao vậy?

[Lên kế hoạch]: *Cười xấu xa* Báo Tử sama hẹn hò sao ~ Tôi biết anh hai năm, lần đầu tiên thấy anh nói đến “em ấy” trên weibo

~Mộ Niên cũng khẩn trương chờ Báo Tử reply.

[CV – Báo Tử]: Ừm, có điều vẫn chưa thành.

[Đạo diễn]: Chẳng lẽ còn có người có thể từ chối Báo Tử sama? Không phải anh chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là người ta chạy đến sao?

Mộ Niên dùng sức gật đầu, chắc chắn thế! Báo Tử sama mà cũng phải theo đuổi người khác sao?

[CV – Báo Tử]: Bây giờ còn chưa tỏ tình, tôi sợ dọa đến em ấy.

Tâm trạng vui vẻ lúc trước cứ thế một hơi bay hết, Mộ Niên có chút thất lạc mà tắt đi khung chat. Thấy Báo Tử nói đến một người khác, toàn tâm toàn ý hướng về một người khác, trong lòng dâng lên một cảm giác không rõ tên, vừa muốn buông tha lại không cam lòng.

Cổ tỏ ra vui vẻ, mở khung chat, PM Báo Tử.

[Bánh mật]: Chúc mừng sama tìm được nửa kia của mình!

[Báo Tử]: Còn chưa thành mà, có điều mượn trước lời chúc của cậu.

[Bánh mật]: Sao lại chưa thành?

[Báo Tử]: Tôi với em ấy gặp nhau chưa được bao lâu, có lẽ nên để như vậy một thời gian ngắn nữa rồi mới tỏ tình.

Trong lòng Mộ Niên đột nhiên có chút ích kỷ mà hy vọng người kia từ chối Báo Tử, nhưng ngoài mặt lại trái lương tâm mà chúc phúc.

[Bánh mật]: Vậy chúc sama sớm ôm giai nhân về dinh!

Khi tâm trạng không vui thì có thể làm gì? Đối với Mộ Niên, khi buồn bực nhất định phải ăn bánh ngọt. Chỉ có vị ngọt của bánh mới có thể xua tan khó chịu trong lòng cậu.

Nhìn đồng hồ, năm giờ, cũng không quá muộn. Dù sao chiều nay cũng không có khoá, đến tối mới về cũng không sao.

Ngồi trên xe, Mộ Niên tựa đầu vào cửa sổ, ánh mắt lơ đãng không tiêu cự, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Xe bus một lần nữa dừng lại, thông báo tên trạm đến, Mộ Niên nhìn lướt qua khung cảnh bên ngoài, vội vã đứng dậy chạy ra cửa, vừa nghe bác tài oán giận vừa nhảy xuống xe.

Tiệm Đường Tâm lúc này không có nhiều người, Mộ Niên chọn một miếng bánh kem bơ rồi ngồi xuống chỗ quen thuộc. Có điều lần này Thịnh Diệc Thanh bước đến đúng lúc cậu vừa ngồi xuống. Mộ Niên hơi nghi hoặc, bình thường hẳn đều là đợi cậu ăn gần xong mới tới, tùy ý nói chuyện vài ba câu.

Thịnh Diệc Thanh đặt một cốc trà sữa lên bàn, có chút thân thiết hỏi: “Tâm trạng không tốt sao?”

Mộ Niên lắc đầu, mỉm cười với hắn, “Không có việc gì.”

“Rất hiếm khi thấy cậu trẻ như vậy mới đến đây.” Thịnh Diệc Thanh cũng không hỏi thêm, trực tiếp đổi đề tài.

Mộ Niên dùng thìa gạt một chút bơ đưa vào miệng, đợi vị ngọt tràn lan toàn khoang miệng mới trả lời: “Ngọt thật. Hôm nay đột nhiên muốn ăn, dù sao cũng không ở xa nên liền cứ như vậy đến đây.”

Thịnh Diệc Thanh đang định nói tiếp gì đó, đột nhiên bị người trong tiệm gọi đi mất.

“Xin lỗi tôi có chút việc.” Thịnh Diệc Thanh nói, trong lời nói bao hàm xin lỗi.

Mộ Niên cười nhẹ tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Ăn xong miếng bánh, tâm trạng Mộ Niên cuối cùng cũng tốt lên. Cậu bước đến trước quầy, muốn cùng Thịnh Diệc Thanh chào tạm biệt. Không biết từ bao giờ, chào tạm biệt đã trở thành thói quen giữa hai người họ.

Cô bé bán hàng xua tay ý bảo hãy chờ, sau đó đi vào phòng làm việc. lát sau, Thịnh Diệc Thanh đi ra, trong tay là một hộp bánh quy bơ.

“Tặng cậu.”

Mộ Niên cuống quýt xua tay: “Để tôi mua...”

“Chúng ta chẳng lẽ không phải bạn bè sao?” Thịnh Diệc Thanh hỏi.

“Đương nhiên có!” Mộ Niên lại cuống quýt giải thích.

“Vậy nhận đi, dù sao cũng không phải cái gì quý hiếm đắt đỏ mà.”

Không chống lại được nhiệt tình của Thịnh Diệc Thanh, Mộ Niên đành nhận lấy, “Thật sự cảm ơn anh.”

Thịnh Diệc Thanh chỉ nhẹ nhàng mà cười.

Trở lại ký túc xá, Mộ Niên mở weibo, sau khi nhìn thấy weibo mới của Báo Tử, tâm trạng vừa tốt một chút đã rơi xuống số âm.

[CV – Báo Tử]: Thật hy vọng em ấy mỗi ngày đều có thể vui vẻ hạnh phúc.

Editor lảm nhảm: Vậy là truyện đã chuyển sang hướng cầu huyết + ngược tâm nha:3

—END 8—

9. Chương 9

Ngày lễ lao động mừng một tháng năm đến nhanh như gió thổi. Hai ngày trước khi đến, Lục Duy đã báo cho cậu thời gian đến cụ thể của cậu ta, là chiều ngày ba mươi.

Giữa trưa ăn cơm xong, Mộ Niên ngay lập tức đến nhà ga đón Lục Duy.

Đợi một lúc liền thấy được bóng dáng quen thuộc của thằng bạn chí cốt.

Đã hơn nửa năm không gặp, Lục Duy vẫn không hề thay đổi.

“Mẹ ôi đông chết tôi rồi!” Lục Duy đi đến trước mặt Mộ Niên đánh giá cậu một lượt từ trên xuống dưới, “Sao thấy ông không thay đổi gì nhỉ.”

“Ông cũng thế mà!” Mộ Niên nhìn thằng bạn, cầm lấy cái túi to trong tay cậu ta, “Về rồi nói sau.”

Ngồi trên xe bus, Lục Duy ôm túi, tựa lưng vào ghế ngồi hỏi: “Buổi tối ngủ nghề thế nào đây? Lại chen chúc một giường với ông thì thôi tôi đi thuê phòng khách sạn.”

Giường trong ký túc xá của Mộ Niên rộng 1,2 mét, ngủ một mình thì không sao nhưng không đủ cho hai người nằm. Lần trước Lục Duy đến ngủ một lần, ngày hôm sau liền kiên quyết ra khách sạn thuê phòng.

“Hắc hắc, lần này không cần ngủ chung. Lần này Lô Vũ về nhà, tôi nói với nó rồi, tôi ngủ giường nó còn ông ngủ giường tôi.”

Nghe vậy, Lục Duy thở phào nhẹ nhõm.

Về đến ký túc xá, Lục Duy hết ngó trái lại liếc phải, “Chả thay đổi gì sất.”

Mộ Niên thả túi của cậu ta xuống, cười trả lời: “Thay đổi cái gì chứ, ở sắp hai năm rồi, vẫn y hệt như thế.”

Lục Duy ngồi trên ghế của Mộ Niên, cực kỳ tự nhiên bật máy cậu lên dùng, “Sao không thấy mấy đứa còn lại cùng phòng ông đâu?”

“Về hết rồi, ông mà không đến là tôi ở một mình.”

“Sao thế? Di không cho ông về à?” Lục Duy tò mò, “Mẹ tôi gọi điện bảo tôi về. Tôi nói sang chỗ ông chơi, mẹ tôi đồng ý cả tay lẫn chân luôn, bảo tôi ở với ông thì bà ấy yên tâm.”

“Nghỉ có ba ngày mà đi đi về về phiền lắm.”

“Ông nghịch máy tính trước đi, tôi đi tắm, mồ hôi ra ướt hết cả áo.”

“Ồ, tắm nhanh lên tôi còn tắm.”

Lục Duy là một tên cuồng weibo, vừa mở máy tính ra là đăng nhập weibo ngay.

Nick của Mộ Niên là tự động truy cập, Lục Duy vừa mở weibo đã thấy trang của cậu.

“Bánh mật không phải bánh ngọt? Mộ Niên không phải dùng nick Lưu Niên sao, sao lại lập thêm nick mới nữa?” Lục Duy tự hỏi. Ngay từ lúc mới dùng weibo, Lục Duy và Mộ Niên đã follow nhau. Lúc ấy Mộ Niên dùng nick Lưu Niên, cũng vì vậy mà Lục Duy mới biết được thằng bạn mình cũng chạy đi chơi vớng phối. Có điều Mộ Niên thực sự ít dùng cái weibo kia, Lục Duy cũng chỉ cho là cậu không thích vào. Không ngờ còn học được cả trò dùng nick nhỏ.

[Bánh mật không phải bánh ngọt] follow không nhiều, chỉ có mấy chục người. Lục Duy mở phần bạn bè của cậu ra, đều là mấy người có liên quan đến bánh ngọt hoặc là bạn bè thân thiết chơi trên mạng, cơ mà có một nhóm lại làm Lục Duy chú ý.

Nam thần.

Không ngờ mới không thấy mặt nhau được mấy tháng, vậy mà thằng nhóc này đến nam thần cũng có, còn dám giấu mình! Rất không coi bạn bè ra cái đình gì!

Click vào weibo của Báo Tử, trừ bỏ mấy cái đăng gần đây, còn lại đều liên quan đến đồ ngọt này nọ. Đủ loại bánh ngọt khiến Lục Duy xem đến bụng cũng phải kêu! Mộ Niên coi người giỏi làm bánh là nam thần, Lục Duy cảm thấy không phải mới là lạ.

Có điều tên Báo Tử này cũng chơi võng phối sao? Lại còn ở thành phố A?

Lục Duy biết rõ tính hướng của Mộ Niên. Lúc trước cậu ta cũng từng vô cùng lo lắng, nhưng thấy Mộ Niên không lạm giao này nọ liền yên tâm hẳn, sau đó lại lo bạn mình thanh tâm quả dục quá mức, sợ cậu không tìm được đối tượng. Hiện tại, Mộ Niên rất cực động tâm. Máu bà tám của Lục Duy cũng vì thế mà bốc lên ngàn ngút.

Vừa ra khỏi phòng tắm, Mộ Niên đã bị ánh mắt kỳ quái của Lục Duy dọa cho giật cả mình.

“Sao vậy? Không đi tắm à?” Mộ Niên cầm khăn mặt ngồi bên cạnh lau tóc.

“Không vội.” Lục Duy háng giọng một cái “Ông có đối tượng rồi?”

“Gi??”

“Hừ hừ, cảm giả ngu! Tôi vừa bật weibo lên đã thấy nam thần của ông! Bạn bè thế đấy, im im đi lập weibo mới, còn không thêm follow tôi, sợ tôi biết cái gì à? Tôi là anh em của ông, ông thích thằng nào đương nhiên là tôi ủng hộ! Thế mà ông chả tin tưởng tôi gì sất!” Mới bắt đầu Lục Duy chỉ định bà tám một phen, ai ngờ càng nói càng giống như là hỏi tội.

“Không, có gì đâu mà không tin tưởng, vụ weibo là tôi sơ ý...”

“Vậy còn nam thần?”

“Một lời khó nói hết!”

Lục Duy ngồi bắt chân chữ ngũ, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

“Chính là tôi thích người ta, người ta lại có đối tượng rồi.” Mộ Niên làm bộ không thèm để ý.

“Chỉ đơn giản như vậy??? Hắn là CV?”

“Người ta cũng không có ý với tôi.” Mộ Niên giọng trầm hẳn.

Lục Duy đứng lên, vỗ vai cậu, “Đừng buồn! Yêu trên mạng vốn là không hư ảo. Ông có thể chỉ thấy mỗi cái avatar của người ta, biết đâu ngoài đời hắn là một thằng cha vừa già vừa béo, tính tình thô lỗ hoặc lại còn dính kèm n cái khuyết nữa.”

“Mẹ ông chứ, nam thần của tôi mà chửi thế à!”

Lục Duy nhún nhún vai, “Tôi có nói linh tinh đâu. Rất có thể như vậy a!”

“Thôi bỏ đi đừng nói cái này nữa. Ông đến đây rồi tôi sẽ dẫn ông đi chơi dã dỗi.” Mộ Niên đứng lên, “Tôi phát hiện một tiệm bánh, ăn ngon mà ông chủ tốt bụng cực kỳ.”

“Đi thôi! Chỗ tôi bên kia cũng có mấy tiệm bánh ỏn phết, lần sau ông sang chỗ tôi chơi rồi tôi đưa ông đi ăn thử từng tiệm luôn!”

Ngày hôm sau, trời trong xanh thoáng đặng, trên đường người đến người đi tấp nập, ngoài cửa mấy quán hàng lớn đều dựng lên một tấm bảng lớn quảng cáo cho hoạt động của ngày mừng một tháng năm.

Mộ Niên và Lục Duy dậy sớm, cả buổi sáng đều lượn lờ quanh phố đi bộ. Buổi trưa thì vào một nhà hàng buffet ăn trưa.

Ăn xong, cả hai liền rủ nhau đi xem một bộ phim mới ra. Từ rạp chiếu phim đi ra là vừa đúng bốn giờ chiều.

“Ngày nghỉ thật nhiều người, rạp chiếu phim cũng đông nghìn nghịt.” Hai người phải xếp hàng mua vé xem phim từ sớm, cho dù vậy, bao nhiêu chỗ đẹp vẫn là bị giành hết.

“Đúng vậy, không biết giờ này Đường Tâm có đông không nữa?”

Tới Đường Tâm, quả nhiên Mộ Niên lo lắng không thừa. Tiệm bánh vốn không quá lớn mà bên trong đã chật kín người. Hầu hết đều là mấy đôi yêu nhau.

“Hay mình mua bánh mang về đi?” Mộ Niên đề nghị.

“A...” Lục Dục có chút thất vọng, xoay người thấy chỗ trong tiệm cơ hồ đều đã bị chiếm hết. Chỗ duy nhất còn lại là bàn bốn người nơi một đôi tình nhân đang ngồi. “Mộ Niên, bên kia!”

Mộ Niên nhìn theo hướng tầm mắt hắn, có chút do dự “Tình nhân... Ngồi đây không ổn lắm đi?”

“Chỗ đây là cho người ngồi, ổn với không ổn cái gì, hơn nữa người ta ăn cũng sắp xong rồi. Tôi qua ngồi trước, ông giúp tôi chọn bánh gì ngon ngon vào nhé.” Nói xong lập tức chạy về phía hai ghế trống.

Lúc đi qua, Mộ Niên theo bản năng liếc nhìn đôi tình nhân kia, đối phương lại như không hề phát hiện cậu mà tiếp tục say sưa tán gẫu. Tình nhân người ta còn không ngại, cậu còn không tự nhiên cái gì nữa?

“Miếng nào của tôi?” Lục Dục nhìn chằm chằm vào hai miếng bánh.

“Ông thích cái nào thì lấy.”

Lục Dục do dự một lúc lâu, rồi vẻ mặt đáng thương nhìn cậu, “Cái nào tôi cũng thích.”

Mộ Niên bất vi sở động, “Chọn một cái!”

“Được rồi...” Lục Dục đem bánh matcha kéo đến trước mặt mình, bắt đầu tinh tế thưởng thức, “Ừm, ăn ngon!”

“Đương nhiên! Tôi đề cử lấy đâu ra chuyện không ngon!” Mộ Niên đắc ý nói.

Hai người vừa ăn vài miếng, đôi tình nhân bên cạnh đã rời đi. Rất nhanh, Thịnh Diệc Thanh xuất hiện, “Mộ Niên.”

Mộ Niên nghe tiếng liền ngẩng đầu lên nhìn: “Ông chủ Thịnh, tiệm bánh của anh làm ăn thật tốt.”

“Là do phong thủy thôi. Bảo cậu bao nhiêu lần đừng gọi tôi ông chủ Thịnh nữa, thật khách khí, gọi tên là được rồi.” Thịnh Diệc Thanh ngồi xuống cạnh Mộ Niên, nhìn Lục Dục ở phía đối diện, hiếu kỳ hỏi: “Cậu đây là?”

“Là bạn tốt của tôi, hôm nay đến chơi! Lục Dục, đây là ông chủ tiệm tốt bụng mà tôi bảo ông đấy!” Mộ Niên giới thiệu.

Thịnh Diệc Thanh gật đầu với Lục Dục: “Chào cậu!”

Lục Dục cũng lễ phép cười đáp trả.

Thịnh Diệc Thanh cũng không ở lâu liền đi, bởi trong tiệm thực sự rất đông.

Nhìn theo Thịnh Diệc Thanh rời đi, Lục Dục hơi nhú mày suy nghĩ.

“Ông nhìn gì vậy?” Mộ Niên đẩy đẩy cậu ta.

Lục Dục nhìn Mộ Niên một lúc lâu, rồi nói, “Tôi cảm thấy hắn ta có ý với ông.”

—END 9—

10. Chương 10

Nghe đến lời này, tay Mộ Niên khựng lại, cậu kinh ngạc nhìn Lục Dục: “Sao ông lại nghĩ ra thành như thế được nhỉ?”

Lục Dục nhìn thoáng qua hướng Thịnh Diệc Thanh vừa rời đi, “Chắc chắc” hai tiếng: “Đây gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

“Ăn có thể ăn bậy, cơ mà nói thì không thể nói bậy a. Người ta là ông chủ, có tiền có sắc lại có tài, tiêu chuẩn hẳn là phải rất cao rồi. Hơn nữa, nhìn tuổi tác của người ta cũng sắp ba mươi, làm sao có thể không có người yêu. Quan trọng nhất là, đồng tính luyến ái đâu phải chỗ nào cũng có?” Mộ Niên không cho là thật, nói: “Hẳn là ông tưởng tượng lung tung thôi.”

Lục Duy phản bác: “Lúc anh ta đến đây, ánh mắt 100% dính vào ông. Nhìn tôi còn mang ý đề phòng, tôi làm sao có thể nhìn sai được. Ông xem mừng một tháng năm người vào đây đông như kiến cỏ, thế mà ông vừa vào được một lúc anh ta đã lò dò xuất hiện, không kỳ quái sao?”

“Ồ, ông cứ đoán bừa đi, thám tử lừng danh Lục Duy!” Mộ Niên hoàn toàn không định tiếp tục đề tài này.

“Vậy chúng ta làm thí nghiệm đi?”

“Ông đủ rồi đó... Rảnh quá hả?”

“Sợ gì chứ, ông xem, ông chủ Thịnh vừa từ trong bếp đi ra.” Lục Duy ánh mắt ý muốn bảo cậu nhìn qua.

Mộ Niên quay đầu. Đúng vậy, Thịnh Diệc Thanh lúc này đang đứng sau quầy, bởi vì có nhiều người nên hẳn cũng phải đi hỗ trợ. Mộ Niên đưa tầm mắt chuyển trở về, nói: “Thì nghiệm gì?”

“Ông cầm lấy thìa của tôi, lấy một miếng kem.”

Mộ Niên làm theo: “Sau đó thì sao?”

“Đút cho tôi.” Lục Duy mặt không đổi sắc, lại nhìn lướt qua chỗ Thịnh Diệc Thanh một cái, “Nhanh lên.”

Mộ Niên có chút không tự nhiên. Tuy hai người là bạn tốt nhưng cũng chưa từng làm mấy việc thân mật như đút cho nhau ăn. Nhưng vì để chứng minh suy đoán của Lục Duy là sai, cậu vẫn không nói gì đưa muỗng đến bên miệng cậu ta.

Lục Duy tỏ ra vui vẻ há mồm ngậm lấy thìa kem, sau đó cầm lấy muỗng trong tay Mộ Niên, cười cười bóp mũi cậu.

“Mẹ ơi! Ông không thấy kinh à!” Mộ Niên nhỏ giọng oán giận.

Lục Duy cũng thấp giọng trả lời: “Ông tưởng tôi thích lắm đấy chắc! Tôi thân là thẳng nam còn phải tỏ vẻ như đồng tính luyến ái ăn đồ ông đút, tôi không thấy ghê đấy chắc!”

Vì Mộ Niên ngắt lời, Lục Duy cũng quên không kịp để ý đến phản ứng của Thịnh Diệc Thanh. Mộ Niên quay đầu lại, thấy Thịnh Diệc Thanh cũng đang nhìn mình liếc xấu hổ cười cười với hắn, Thịnh Diệc Thanh liền trả lại cho cậu một nụ cười tao nhã.

“Đấy ông xem, người ta không phản ứng gì sất. Đã bảo là ông tưởng tượng linh tinh rồi mà.”

Thấy Thịnh Diệc Thanh thần sắc như thường, Lục Duy cũng hơi hoài nghi, tự hỏi liệu có phải ban nãy là mình nhìn lầm.

Việc này cuối cùng cũng không có kết quả chính xác.

Mùng một tháng năm chỉ được nghỉ lễ ba ngày, trường Lục Duy học ở thành phố C, cách thành phố A sáu, bảy tiếng đi tàu. Ngày nghỉ thứ ba, Lục Duy thu xếp hành lý trở về trường.

“Lần sau gặp nhau chắc cũng phải đến nghỉ hè.” Cổng soát vé đã bắt đầu làm việc, Mộ Niên đưa hành lý cho Lục Duy, cảm thán.

“Cũng nhanh thôi, cứ hết một tuần lại một tuần, chớp mắt một cái là qua đi. Vậy còn nam thần Báo Tử của ông, có muốn cố gắng theo đuổi không?” Lục Duy đùa.

“Tuỳ duyên thôi. Trên đời đâu phải chỉ có mỗi yêu đương. Như tôi đây, mỗi ngày lên mạng xúng xính, tán gẫu với mấy cô nhóc trên mạng, ngày ngày ôm sách vở chạy khắp trường, vừa rảnh rồi liền đi ăn bánh ngọt. Cuộc sống thật tốt đẹp, không cần phải vì một chuyện cón con mà không vui.”

Lục Duy đặt tay lên vai Mộ Niên, “Ông thông suốt thì tốt rồi, chuyện trên Internet luôn không quá chắc chắn. Theo tôi thấy, ông chủ tiệm Đường Tâm có ý với ông thì tốt rồi, ít nhất anh ta cũng là người thật,

ông tùy thời đều có thể tiếp xúc, tính tình ôn hòa, khí chất tao nhã, lại còn đẹp trai, quan trọng nhất là biết làm bánh ngọt, hai người ở với nhau thật thích hợp.”

“Ông lại nói linh tinh gì đấy!” Mộ Niên đẩy tay cậu ta ra, “Ông ấy, làm thẳng nam mà tìm mãi không được bạn gái, phải cố lên!”

“Chỉ là tôi chưa gặp được người mình thích, nếu gặp được rồi thì theo đuổi này nọ dễ không ấy mà!”

“Thôi đừng chém gió nữa!”

Hàng người xếp hàng xoát vé ngày càng ít đi, rất nhanh sẽ đến Lục Duy

Mộ Niên có chút lưu luyến, “Đi lại cẩn thận, đến nơi nhớ gọi báo cho tôi một câu.”

Lục Duy vẫy tay, “Nghỉ hè gặp!”

Về đến ký túc xá, bạn cùng phòng chưa ai trở lại. Mộ Niên nằm trên giường, cảm giác như Lục Duy vẫn còn ở đây. Thực hoài niệm thời cấp ba, mọi người vẫn còn ở bên nhau...

Đưa tay lấy điện thoại bên gối, bật lên. Weibo đã có thông báo mới.

Nhìn mấy cái tin, Mộ Niên tiếp tục kéo xuống dưới, Báo Tử hôm nay lại up status.

[CV Báo Tử]: Ta cảm thấy ta sắp không kìm nén được nữa rồi...

Bên dưới là một đồng bình luận của fan.

[Fan 1]: Sama kìm không được cái gì vậy ?

[Fan 2]: Sama không cần cố kìm, lên đi! Làm cho tiểu thụ quỳ gối dưới trù nghệ của anh!

[Fan 3]: Không kìm được thì thôi khỏi kìm!! Tổ tình với tiểu thụ đi!

[Fan 4]: Tiểu thụ thật hạnh phúc, được sama yêu thầm...

Trong lòng Mộ Niên cũng hâm mộ người được gọi là tiểu thụ kia. Tuy rằng tỏ vẻ không có việc gì với Lục Duy, nhưng trở mắt nhìn người mình thích nói ra khát vọng đối với một người khác, trong lòng vẫn đau khổ.

Ở trong một đồng bình luận liền nhìn thấy bình luận của Quỳnh Lâu.

[CV Quỳnh Lâu]: Khó khăn lắm mới gặp được người mình thích, nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Những lời này làm Mộ Niên cảm thấy mâu thuẫn, nên tranh thủ sao?

Tay gõ bàn phím, Mộ Niên cũng bình luận một câu.

[Bánh mật không phải bánh ngọt]: Cố lên, chúc anh thành công.

Ngày nghỉ qua đi, lại bắt đầu một cuộc sống bận rộn. Mộ Niên làm xong việc, cuối cùng rảnh rỗi liền tính đãi chính mình một bữa, thừa lúc không có khóa lên xe bus đến Đường Tâm.

Thời tiết ngày càng nóng, ánh nắng chiếu vào da thịt còn có chút nóng rát, trên đường hầu như không có lấy một bóng người. Mộ Niên bước nhanh vào tiệm, khí mát bên trong lập tức làm cậu thoải mái thở dài.

“Mộ Niên tới rồi.” Vì Mộ Niên rất hay đến đây, người bán hàng trong tiệm đều biết cậu, mà cậu cũng dần cùng họ trở nên quen thuộc.

“Tiểu Manh, cho tôi một bánh mousse xoài.” Mộ Niên ngồi xuống ghế, không ngừng dùng tay quạt quạt, còn thiếu điều le lưỡi ra than thở, “Trời nóng chết đi được.”

“Bên ngoài đúng là nóng thật.” Cô bé bán hàng tên Tiểu Manh đem bánh đặt trên bàn Mộ Niên, “Có muốn uống gì không?”

Mộ Niên lắc đầu, “Tôi ăn bánh trước đã.”

Lúc này là giữa trưa, trong tiệm không có khách, chỉ có mình Mộ Niên đang chuyên tâm hưởng thụ đồ ăn ngon.

Thịnh Diệc Thanh từ phòng làm việc đi ra, vẫy tay với Tiểu Manh ý bảo cô nàng đi nghỉ ngơi, ra cửa đem tấm biển xoay ngược lại, biểu thị tiệm đang đóng cửa. Rồi hẩn chậm rãi đi về phía Mộ Niên.

Đối với sự xuất hiện của Thịnh Diệc Thanh, Mộ Niên đã quen rồi, giơ tay chào một cái rồi lại tiếp tục vùi đầu ăn uống.

Thịnh Diệc Thanh đặt hai tay lên bàn, bàn tay nắm thật chặt, nhìn chăm chăm Mộ Niên một lúc lâu rồi mới mở miệng: “Mộ Niên.”

“Ừm?” Mộ Niên thuận miệng trả lời.

Thịnh Diệc Thanh nhìn chăm chăm hai tay mình, có chút không dám ngẩng lên nhìn cậu: “Chúng ta hẹn hò đi.”

“A??” Mộ Niên ngẩng đầu, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Thịnh Diệc Thanh đưa tay che miệng, giả ho một tiếng, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật con người của tôi không có chí lớn, chỉ muốn mở một tiệm bánh của riêng mình, mỗi ngày cùng người tôi thích ở bên nhau, làm bánh cho người đó ăn. Mấy năm nay, tiệm bánh tôi cuối cùng cũng mở được rồi, nhưng vẫn luôn không tìm được người tôi muốn làm bánh cho. Tôi từng nói, nhìn em ăn bánh ngọt là một loại hưởng thụ. Đây là sự thật, nhìn em ăn bánh do chính tay tôi làm, tôi rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Tôi thật sự muốn làm bánh cho em ăn mỗi ngày... Em... có thể nhận lời tôi sao?” Nói rồi đưa tay đặt lên bàn tay của Mộ Niên.

Mộ Niên ngơ ngác. Đối với một người cuồng đồ ngọt, nghe lời tỏ tình như thế thực sự là hạnh phúc vô cùng. Có điều.... Mộ Niên rút tay ra, giọng nói nhỏ nhưng kiên định: “Thực xin lỗi...”

Nói xong không quay đầu lại liền bỏ đi, chỉ để lại Thịnh Diệc Thanh ngồi đó, nhìn bàn tay trống rỗng của mình, cười khổ.

—END 10—

11. Chương 11

Một lúc sau khi Mộ Niên rời khỏi Đường Tâm, nhịp tim cậu vẫn chưa thể bình ổn lại, trong đầu trống rỗng. Thịnh Diệc Thanh thì ra thực sự có ý với cậu!

Rồi cậu lại nhớ đến lời Lục Duy nói lúc ở tiệm bánh.

Tôi cảm thấy anh ta hình như có ý với ông.

Rõ ràng cậu đã biết mình thích nam, còn luôn lặng lẽ dõi theo người trên Internet kia. Vậy mà khi được nam nhân tỏ tình, trong phút chốc cậu lại cảm thấy không thể tin được.

Thậm chí đến tận lúc trở về phòng, Mộ Niên dường như vẫn nghe thấy tiếng tim mình đập bình bịch trong ***g ngực.

Mộ Niên ngồi trên ghế, lấy hai tay che mặt, chuyện thành ra như vậy, sau này cậu còn mặt mũi nào đến Đường Tâm nữa!

Phải xả ra! Cái cậu cần lúc này chính là một người để cậu xả hết những cảm xúc hỗn độn trong lòng!

Mộ Niên cầm lấy di động trên bàn, mở danh bạ tìm số của Lục Duy.

“Mộ Niên? Mới thế mà đã nhớ anh rồi à?” Điện thoại tút tút hai tiếng, rất nhanh đã có người bắt máy.

Mộ Niên thấy trong phòng còn hai người khác, liền đi ra hành lang để tiện nói chuyện.

“Tôi cũng không biết nói thế nào nữa...”

Lục Duy nghi hoặc: “Nói gì cơ?”

“Trực giác của ông là đúng!”

“Trực giác gì?”

“Hôm nay, tôi đến Đường Tâm. Ông chủ Thịnh nói với tôi...” Mộ Niên hai mắt nhìn chăm chăm vào mấy cây chương hương dưới lầu, một tay cầm điện thoại, tay kia siết chặt rồi lại buông lỏng, thực sự không biết nói thế nào.

“Anh ta nói lời tỏ tình với ông hả???” Lục Duy nói tiếp.

Mộ Niên thở dài một hơi, “Coi như vậy...”

“Coi như vậy là như thế nào? Anh ta rút cục nói cái gì??? Nói nguyên văn lại xem nào!”

Mộ Niên thấp giọng trả lời: “Anh ta hỏi tôi có đồng ý hẹn hò với anh ta hay không.”

“Đương nhiên là đồng ý rồi!!! Giới gay các ông tìm người yêu nghiêm túc đâu có dễ. Hơn nữa hai người lại có tiếng nói chung. Thật quá tốt, tôi...”

Mộ Niên ngắt lời cậu ta: “Có điều, tôi từ chối rồi...”

“Ông từ chối??? Ông có bị ngốc không đấy! Từ chối làm gì! Dù hai người các ông có thể hạnh phúc bên nhau đến già hay không, ông cũng nên cho mình một cơ hội chứ? Nếu hai người thực hợp nhau, hẹn hò với nhau rất vui vẻ hạnh phúc thì sao đây? Ông tưởng đồng tính chỗ nào cũng có, nhắm mắt quơ tay một cái là ôm được cả bó đấy phỏng? Thời buổi này trai gái yêu nhau còn khó kiếm được người yêu tốt nữa là đồng tính! Sao ông lại không nắm lấy cơ hội hả?!” Lục Duy kích động kêu lên.

“Tôi...”

“Tôi cái khỉ khô nhà ông ấy!” Lục Duy hoàn toàn không cho cậu cơ hội phản bác, “Thực ra trong lòng ông vẫn còn vương vấn cái tên Báo Tử kia chứ gì? Tôi bảo ông rồi, đừng có quá tin vào internet, Báo Tử là người của thế giới ảo! Nhưng ông đang sống trong đời thực! Ông có thể thực tế một chút không!”

“Lục Duy, tôi bây giờ cũng không vội yêu đương, ông vội cái gì...”

“Mộ Niên, mặc kệ người sau này cùng ông làm bạn đến già là ai, tôi chỉ hy vọng ông có thể thử một chút thôi. Đừng bỏ lỡ bất cứ một cơ hội nào. Người đó có phải người thực sự thích hợp với ông hay không chỉ có đến khi bên nhau rồi mới biết rõ được.”

“Nhưng trong lòng tôi chỉ có Báo Tử...”

“Được! Ông đã thích hẳn vậy tỏ tình đi, im ỉm dỗi theo thì được cái khỉ gì? Lãng phí thanh xuân à? Ông nếu thích Báo Tử, tốt thôi, ông nói cho hẳn ta đi! Hẳn mà từ chối ông thì sau này đừng nghĩ đến chuyện yêu đương qua mạng nữa! Cổ mà quý trọng người trong hiện thực đi!” Nói xong liền cứ như vậy hùng hùng hổ hổ ngắt điện thoại.

Mộ Niên nhìn hiển thị cuộc gọi đã chấm dứt trên màn hình, nhỏ giọng nói: “Thịnh Diệc Thanh là gì của ông mà ông bênh anh ta chăm chấp thế...”

Gãi gãi đầu, cậu lại trở về phòng.

Nhìn biểu tượng QQ nhấp nháy, Mộ Niên nghiêng đầu nằm bò trên bàn, lười biếng không muốn động đậy.

Nghĩ nghĩ một lúc, cậu liền ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ má. Có lẽ sau này cậu không thể đến Đường Tâm được rồi.

Lên mạng xem phim, một ngày rất nhanh đã trôi qua.

Khi Mộ Niên lên weibo một lần nữa thì đã là chuyện của ba ngày sau, ngay lập tức đã nhìn thấy weibo mới nhất của Báo Tử.

[CV Báo Tử]: A, kết thúc rồi sao?

Weibo này được up buổi tối ba ngày trước, phía dưới đều là lời an ủi.

[Fan 1]: Chuyện gì thế này???

[Fan 2]: Mấy hôm trước sama có vẻ như muốn tỏ tình với tiểu thụ... xem kiểu này là... Bị từ chối QAQ!

[Fan 3]: Ai nhẫn tâm nỡ từ chối sama!!! Quả là không có mắt! T___T sama đừng khóc! Cố lên!

[Fan 4]: Sama anh còn có bọn em QvQ!!! Bọn em vĩnh viễn không bao giờ từ chối anh!!!

Cái gì? Người Báo Tử thích từ chối hử?

Lúc này, trong lòng Mộ Niên rất mâu thuẫn. Vừa tiếc cho Báo Tử, lại vừa cảm thấy có chút mừng thầm.

Cậu mở khung chat với Báo Tử.

[Bánh mật]: Sama...

Mộ Niên cứ nghĩ mình sẽ không nhận được reply, nào ngờ người kia trả lời lại rất nhanh.

[Báo Tử]:?

[Bánh mật]: Sama đừng quá buồn...

[Báo Tử]: Ừm.

[Bánh mật]: Sama anh nhất định sẽ gặp được một người rất tốt!

[Báo Tử]: Ừm.

[Bánh mật]: Tất cả rồi sẽ qua, em tin rằng người định mệnh của anh cũng đang không ngừng tìm anh!

[Báo Tử]: Ừm.

[Bánh mật]: TvT Sama anh không đặt chế độ trả lời tự động với em đấy chứ...

[Báo Tử]: Không...

[Bánh mật]: Cần tâm sự không? Em sẽ làm thùng rác cho anh! Em hứa không nói với người khác đâu.

[Báo Tử]: Tôi không sao.

[Bánh mật]: Anh tốt như vậy, nhất định sẽ có người quý trọng!

[Báo Tử]: Tôi muốn nghỉ ngơi, gặp lại sau.

[Bánh mật]: Tạm biệt, ngủ ngon.

Gửi tin nhắn này xong, Mộ Niên mới ngửa đầu lên nhìn đồng hồ. Mới bảy rưỡi! Ngủ sớm vậy sao???

Nhất định là vì cái tên không biết nhìn người từ chối Báo Tử mà anh ấy tâm trạng không vui! Nếu người Báo Tử tỏ tình là mình... Chỉ nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc vô cùng!

Mộ Niên than một tiếng, mở ra trang web của trạm đồ ngọt.

[Bánh mật]: Báo Tử thất tình...

[Nữ yêu Macaron nhất]: Thật tốt quá! Bánh mật cuối cùng ông cũng có cơ hội!!!

[Kẹo đường]: Chính thế! Đây là lúc người ta đang cảm thấy cô đơn yếu ớt nhất, rất cần được an ủi! Ông thường xuyên liên hệ hử có khi có cơ hội!!!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Đúng! Trong khoảng thời gian này bánh mật tích cực quan tâm Báo Tử vào! Rồi dần dần đi vào trái tim hử! Ông nghĩ xem, tim cũng đã vào rồi, ngày gặp mặt ngoài đời còn xa sao?

[Milkshake vị ô mai]: Thực ra, sau khi nghĩ kỹ, tôi thấy có vẻ không ổn lắm. Ông chưa gặp Báo Tử bao giờ, nhờ bộ dạng của hử thật sự giống con báo thì làm sao đây? Tình yêu trên mạng ra ngoài đời thật toàn chết yếu thôi!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Nói vậy cũng đúng...

[Kẹo đường]: Không được rồi! Trong nội bộ phát sinh ý kiến trái chiều, bánh mật ông chọn cái nào?

[Bánh mật]: Tôi vẫn muốn thử xem sao. Nếu không thử cố gắng, trong lòng tôi vẫn sẽ luôn vương vấn với hân. Nếu thực sự chết yểu, vậy cũng là hết mơ mộng đến hân thôi.

[Nữ yêu Macaron nhất]: Thiếu niên! Vì tình yêu mà chiến đi!

[Bánh mật]: Thực ra còn có một chuyện nữa tôi chưa nói cho các cô...

[Kẹo đường]: Cái gì?

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Nói.

[Milkshake vị ô mai]:?

[Bánh mật]: Mấy hôm trước, ông chủ tiệm bánh mà tôi thường hay đến ăn ấy... tỏ tình với tôi...

[Nữ yêu Macaron nhất]:!!!!!!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Kết quả thì sao?

[Bánh mật]:.... Từ chối.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Ông bị ngu à! Mẹ nó! Sao không có ông chủ tiệm bánh nào tỏ tình với tôi! QvQ đừng nói là tỏ tình, tôi đây làm cọc đi tìm trâu cũng được! Mỗi ngày tôi sẽ được ăn đủ loại bánh tart trứng!

[Nữ yêu Macaron nhất]: TvT Cả macaron nữa! Macaron trong tiệm bánh đều đắt cắt cổ, nếu có bạn trai làm chủ tiệm bánh, ngày ngày đều được ăn macaron đủ vị! Hạnh phúc biết bao nhiêu!

[Milkshake vị ô mai]: Đàn ông tốt như vậy tặng cho tôi đi!

[Bánh mật]: Nè = = các cô vừa cổ vũ tôi chủ động theo đuổi Báo Tử, giờ lại bảo tôi từ chối ông chủ tiệm bánh là ngốc. Vậy chứ rốt cuộc các cô muốn như nào!

[Kẹo đường]: Vừa rồi bọn tôi đâu có biết ông được người ta tỏ tình đâu. Nếu biết đương nhiên sẽ chọn ông chủ tiệm bánh! Biết làm bánh, lại là người ở cạnh mình, đương nhiên là đáng tin hơn chút. Internet quá hư ảo!

[Bánh mật]:....

[Nữ yêu Macaron nhất]: _ Một bên là người mình thích, một bên là người thích mình. Để xem ông chọn ai ~ Cá và tay gấu không thể chọn cả hai

~[Bánh mật]: Tôi từ chối người ta rồi còn đâu = =

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Ai... Vẫn muốn than một câu ông ngốc chết được! Có điều nếu ông thích Báo Tử, vậy cố gắng tận dụng cơ hội đi!

Mộ Niên nhân chăm chăm avatar của Báo Tử trong danh sách bạn bè, trong lòng hạ quyết tâm.

—END 11—

12. Chương 12

Kỳ kịch thứ hai dưới sự kêu gọi và thúc giục không ngừng của fan đã nhanh chóng ra lò.

Đó cũng là lần đầu tiên Báo Tử xuất hiện trên diễn đàn, từ sau cái weibo kia.

[CV – Báo Tử]: Chúc mừng phát kịch!

[Lên kế hoạch]: ^O^/ Các sama vất vả rồi! Kịch kỳ này được rất nhiều người khen ngợi

~[CV – Quỳnh Lâu]: Tất nhiên là thế

~[Đạo diễn]: Xem bình luận cả đêm thật hạnh phúc! Chúng ta bắt đầu làm kỳ thứ ba thôi ~ o()o Đã đến kỳ cuối rồi, thật tiếc quá đi! Truyện này của tác giả sama quá ngắn!

[Biên kịch]: Ngắn cơ mà fan ruột thì đông lắm đó! Truyện của đại thần có khác! Mặc kệ dài ngắn thế nào thì cũng là tuyệt phẩm!!!

[Lên kế hoạch]: Đúng! Tôi chính là bị cuồng truyện này nên mới chạy theo đại thần khắp nơi xin trao quyền làm kịch truyền thanh đó! Cũng may truyện không bị tôi làm cho hỏng bét!

[CV – Bánh Mật]: (* *) Mọi người vừa lòng là tôi vui rồi!

[Lên kế hoạch]: Bánh Mật sama làm người mới lần đầu xứng kịch mà có thể xứng tốt như vậy! Cậu thực sự là rất có tiềm năng! Bánh Mật không định nhận kịch mới sao?

[CV – Bánh Mật]: Không nhận...

[Lên kế hoạch]: Tiếc thế! Trên tay tôi đang còn một bộ kịch nữa, có một nhân vật siêu hợp với cậu!

[CV – Bánh mật]: Bây giờ tôi thực sự không có ý định nhận kịch mới.

Mộ Niên vừa gửi tin nhắn đi xong, đã thấy avatar của Báo Tử nhấp nháy. Trong lòng Mộ Niên đột nhiên có chút khẩn trương, Báo Tử từ trước đến giờ chưa từng chủ động pm cậu...

[Báo Tử]: Hiện tại bộ kịch này có thể giúp cậu có được một lượng fan nhất định. Thừa dịp này nhận thêm một vài tác phẩm sẽ rất tốt cho việc có thêm fan.

Mộ Niên đã một tuần rồi chưa nói chưa nói chuyện với Báo Tử. Tuy rằng trong lòng hạ quyết tâm thừa dịp Báo Tử thất tình mà theo đuổi hắn, nhưng trên thực tế muốn làm vậy cũng không dễ dàng gì. Mỗi lần chủ động pm trò chuyện với hắn, hắn đều reply một chữ hai chữ, nhiều lần như vậy cậu cũng không thể không biết khó mà lui.

Có nên nắm lấy cơ hội này, cố gắng kéo gần quan hệ với hắn?

[Bánh Mật]: Nhưng mà bây giờ không có nhiều thời gian lắm...

[Báo Tử]: Làm một bộ kịch thật ra cũng không mất quá nhiều thời gian. Nếu muốn đứng vững trong giới võng phối, thì cậu phải thường xuyên ra những tác phẩm hay. Bộ kịch đầu tiên của cậu được mọi người phản ứng rất tốt, tôi tin sau này cậu sẽ càng ngày càng tốt.

[Bánh Mật]: Cảm ơn anh, có điều em cũng không nghĩ mình sẽ ở trong giới võng phối lâu lắm, bởi em cũng chỉ là làm cho vui thôi.

Nick Bánh Mật này em thực sự chỉ muốn làm cho vui thôi, không có ý định dùng nick này để phát triển trong giới võng phối, đó là những gì Mộ Niên thầm nghĩ.

[Báo Tử]: Vậy chắc là tôi xen vào việc của người khác rồi, coi như tôi chưa nói gì đi nhé!

Mộ Niên trong lòng căng thẳng, thế nào lại khiến cho Báo Tử sinh ra cái ý nghĩ ấy! Đừng mà! Ý của em không phải vậy mà! Mộ Niên khóc không ra nước mắt, sao cậu tự dưng lại phun ra cái câu vô duyên thế không biết! Thế này thì phiền toái rồi!

[Bánh Mật]: Không phải! Báo Tử sama đừng hiểu lầm! Em không có ý nói anh xen vào chuyện của người khác mà!

[Báo Tử]: Không có việc gì ^_____, chỉ là thấy cậu rất hợp phối âm.

[Bánh Mật]: Cảm ơn sama đã đánh giá em cao như vậy!

[Báo Tử]: ^_____^

Đây là báo hiệu kết thúc đối thoại sao???

[Bánh mật]: Sama, người lúc trước anh thích hiện giờ thế nào rồi?

Vừa bấm nút Enter gửi đi Mộ Niên liền vỗ đầu, đây không phải là xát muối vào nỗi đau của người ta hay sao!

[Bánh mật]: Em không có ý này!

[Bánh mật]: Sama anh đừng để ý những gì em vừa nói! Coi như nào em bị úng nước đi T^T

[Báo Tử]: Đừng kích động, tôi không sao.

[Bánh mật]: QAQ Thực xin lỗi, em không cố ý nhắc tới!!!!

[Báo Tử]: Thật sự không sao mà, đã qua nửa tháng rồi, có buồn thêm nữa cũng hết thôi...

[Bánh mật]: Sama, anh tốt như vậy, em thực sự không hiểu vì sao người anh thích lại từ chối anh...

[Báo Tử]: Thích đôi khi không cần để ý người kia là tốt hay xấu, chỉ cần cảm giác là người đó là được rồi, có thể tôi với em ấy không có duyên phận với nhau.

[Bánh mật]: Sao anh không cố gắng theo đuổi thêm một chút?

[Báo Tử]: Từ lúc tỏ tình đến giờ, tôi vẫn chưa gặp lại em ấy lần nào...

[Bánh mật]: Không có việc gì! Báo Tử sama anh nhất định sẽ gặp được một người rất tốt!

[Báo Tử]: Tùy duyên đi... Tôi muốn đi ngủ, cậu cũng ngủ sớm đi.

[Bánh mật]: Vâng! Ngủ ngon!

Mộ Niên đóng khung chat. Kỳ thật Báo Tử chắc chắn không hề không có việc gì như lời hắn nói. Nếu không vì sao weibo đến giờ vẫn chưa update? Mộ Niên đau lòng hắn, nhưng lại bất lực.

Nằm trên giường, cậu đột nhiên muốn ăn bánh ngọt, hay là ngày mai đến Đường Tâm?

Đường Tâm!

Nhớ tới Đường Tâm, Mộ Niên lại phiền não. Đã lâu lắm rồi không đến Đường Tâm, cậu dường như sắp quên luôn cả hương vị bánh ngọt ở đó.

Không làm người yêu thì cũng có thể làm bạn. Cái chính là cho dù cậu đồng ý, Thịnh Diệc Thanh chưa chắc đã muốn làm vậy. Hồi tưởng lại những lần trò chuyện tiếp xúc với hắn, khó trách Thịnh Diệc Thanh lại đối tốt với cậu đến vậy, thế hội viên được làm miễn phí, còn thường tặng cho cậu một ít bánh nhỏ mang về, mặc kệ bận rộn đến mức nào cũng sẽ bớt chút thời gian ngồi nói chuyện phiếm với cậu. Sao cậu không sớm nghĩ đến khả năng kia cơ chứ?

“Ông chủ tiệm chúng tôi thỉnh thoảng mới đến một chút, không phải ngày nào cũng đến.”

Hồi tưởng lại lời Tiểu Manh nói lúc ấy, có lẽ là thật. Chẳng qua hắn vì thích mình mới thường xuyên đến Đường Tâm...

Cậu cứ nghĩ mãi về việc đó, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cuối tuần, Mộ Niên không muốn đi đâu, định làm tổ trong ký túc xá liền hai ngày.

[Kẹo đường]: Không phải bánh mật bình thường rất thích ra ngoài ăn vào cuối tuần hay sao? Sao hôm nay còn online?

[Nữ yêu Macaron nhất]: Ông ấy từ chối ông chủ tiệm người ta, có lẽ là ngại không dám đến nữa đó ()

[Milkshake vị ô mai]: Có thể đổi tiệm khác mà?

[Kẹo đường]: Tìm được một tiệm mình thích đâu có dễ dàng vậy.

[Nữ yêu Macaron nhất]: Đúng vậy! Thật không biết nên đồng tình với bánh mật hay nên bảo ông ấy tự làm tự chịu nữa.

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật đâu?

[Kẹo đường]: Bánh mật ơi hú hú!

Mà lúc này, Mộ Niên căn bản không thèm để ý đến bọn họ, bởi vì...

[Bánh mật]: Sama cuối tuần không ra ngoài sao?

Cậu ta đang bận đi câu dẫn Báo Tử rồi!

[Báo Tử]: ^ _____ ^ Không, bên ngoài đông người, ở trong nhà thanh tịnh hơn. Còn có Đại Bạch nữa, nó rất dính người. Có nó hàng năm đều phải bắt đầu mở điều hòa từ sớm. Nó yêu nhất là nằm trên đùi người khác mà ngủ, có điều bây giờ trời nóng rồi, lại thêm một con mèo làm tổ trên đùi nữa thì càng nóng, cho nên đành phải bật điều hòa.

Nhìn Báo Tử giọng nói mang theo cưng chiều mắng yêu mèo con nhà hắn, Mộ Niên chỉ hận không thể biến thành mèo để mỗi ngày được nằm trong lòng hắn như vậy!

[Bánh mật]: Bé mèo nhà sama cũng quá hạnh phúc!

[Báo Tử]: Nó hồi trước rất đáng thương, ngày đó tôi nhặt được nó ở trong thùng rác, bị nhét vào một cái túi nylon. Nó mới sinh ra không được bao lâu, tiếng kêu vô cùng yếu ớt, khắp người đều bẩn.

[Bánh mật]: _ Con người bây giờ thật là! Sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ mèo con mới sinh như vậy chứ! Thật đáng thương!

[Báo Tử]: Ừm, may lần đó tôi xuống vứt rác đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của nó, mới lật thùng rác xem.

[Bánh mật]: o(v)o Sama thật tốt bụng!

[Báo Tử]: Thực ra cũng vì bản thân tôi khá yêu mèo!

[Bánh mật]: Em cũng yêu mèo!

Nhất là con báo như anh đấy! Có điều câu này Mộ Niên còn chưa dám nói ra.

[Báo Tử]: Hiện tại nhìn tiểu tử này trắng trẻo mập mạp, cảm giác rất tự hào.

[Bánh mật]: Đại Bạch thật đáng yêu! Em cũng nhìn thấy ảnh nó trên weibo của anh!

[Báo Tử]: Ừm, tôi thích chụp ảnh để ghi lại cuộc sống hàng ngày.

Bây giờ Mộ Niên đã nắm giữ phương pháp nói chuyện phiếm với Báo Tử. Chỉ cần nhắc đến bánh ngọt hoặc Đại Bạch, hắn sẽ nói tương đối nhiều. Vậy nên cậu thường lấy hai chủ đề này để mở đầu.

Chat với nhau một thời gian, không thấy Báo Tử tỏ vẻ phản cảm, Mộ Niên âm thầm khuyến khích chính mình! Cố gắng tranh thủ làm thân với hắn trước ngày kỳ kịch thứ ba ra lò!

Được tán gẫu vui vẻ với Báo Tử, Mộ Niên tâm trạng cũng rất tốt. Bởi vì đã lâu rồi chưa ăn bánh ngọt, Mộ Niên quyết định tìm đại một tiệm bánh ngọt để ăn.

Cửa sau của trường dẫn đến một con phố, ở đó có không ít tiệm bánh kem, có điều bán đều là bánh quy cùng bánh ngọt tính theo cân. Mộ Niên không có hứng thú. Đi dạo hai vòng, cậu quyết định vào một quán cà phê.

Bánh ngọt để ăn trà chiều trong quán không ít, Mộ Niên chọn một miếng bánh nhìn khá đẹp trên menu, cùng một ly cà phê.

Rất nhanh, đồ ăn đã được người bán hàng bưng đến.

Bánh ngọt nhìn khá ổn, cũng không quá khác so với bánh trên menu. Có điều khi ăn vào lại cảm thấy như thiếu cái gì. Bơ quá ngọt, ăn vài miếng đã chán, để bánh không đủ mềm, vị không ngon. Căn cứ theo tính thần không lãng phí, cậu vẫn miễn cưỡng ăn hết. Có điều lúc này cậu vô cùng muốn ăn bánh ở Đường Tâm. Cứ thế không thêm suy nghĩ gì mà chạy đến đó.

Đến cửa rồi thì lại do dự...

Từ chối người ta rồi còn mon men đến địa bàn của người ta liệu có ổn không?

Cửa hàng đang mở cửa, mình là khách hàng vào mua đồ lễ nào hắn còn có thể cầm chổi đuổi mình ra ngoài?

Nhưng gặp nhau rồi thì phải nói cái gì?

Coi như không biết ông chủ tiệm không được sao! Nếu lần trước đã từ chối rồi, vậy Thịnh Diệc Thanh hẳn là đã hiểu ý mình rồi chứ?

Nghĩ mãi, cuối cùng vẫn không chống cự nổi sức hấp dẫn của đồ ăn mà đẩy cửa đi vào.

Lúc này chỉ có mình Tiểu Manh đang đứng ở quầy, nhìn thấy Mộ Niên liền nhiệt tình chào hỏi: “Đã lâu không gặp, sao dạo này cậu không đến đây ăn?”

“Không phải giờ tôi đến rồi sao.” Mộ Niên đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng quen thuộc kia.

“Đang tìm ông chủ sao?” Tiểu Manh hỏi.

Mộ Niên lắc đầu như trống bỏi, lập tức phủ nhận: “Tôi chỉ nhìn lung tung thôi.”

Tiểu Manh cũng không để ý cậu trả lời, chỉ nói, “Dạo này ông chủ không tới. Thực ra trước kia anh ấy cũng không hay đến đây, không hiểu sao thời gian vừa rồi anh ấy ngày nào cũng đến.”

Mộ Niên nắm chặt hai tay, thì ra Thịnh Diệc Thanh vì cậu mà ngày nào cũng đến Đường Tâm.... Mộ Niên cảm thấy hơi áy náy, cũng có chút bất đắc dĩ.

—END 12—

13. Chương 13

Sắp đến cuối kỳ, trong khoảng thời gian này Mộ Niên hoàn toàn ngâm mình vào đồng sách vở ôn tập. Ban ngày cậu đều ngồi trong thư viện, chỉ đến tối mới về phòng nghỉ ngơi.

Mộ Niên vừa online đã nhận được tin nhắn từ Báo Tử.

[Báo Tử]: Hôm nay lại ôn tập cả ngày?

Với việc Báo Tử chủ động pm mình, Mộ Niên trong lòng vô cùng vui vẻ.

Nếu hỏi vì sao cậu cùng Báo Tử thân thiết với nhau đến thế, cái này cũng có không ít công sức là do sở thích chung của hai người – đồ ngọt.

Báo Tử biết làm bánh, Mộ Niên liền chạy theo nhờ hần dạy. Mộ Niên không có lò nướng, cũng không sao, hai cô nàng thuộc tộc đi làm trong trạm đồ ngọt – [Milkshake vị ô mai] và [Nữ nữ yêu Macaron nhất] – trong nhà mỗi người đều có một cái. Mộ Niên sẽ đem một vài bí quyết nhỏ mà cậu học được từ chỗ Báo Tử nói cho họ, rồi lại đem những vấn đề mà hai người gặp phải trong quá trình làm bánh ra hỏi hần.

Hồi trước Mộ Niên rất thích chụp ảnh đồ ăn post lên weibo, mà bây giờ cậu không post weibo nữa mà trực tiếp gửi hình cho Báo Tử, đôi khi cậu nhìn thấy bánh được trang trí đẹp mắt trong tủ kính cũng sẽ chụp lại. Bởi cậu biết Báo Tử thích nhất là trang trí bánh ngọt. Cứ như vậy một thời gian, đến bây giờ Báo Tử cũng bắt đầu chủ động pm cậu.

[Bánh mật]: T^T Chịu thôi, vài ngày nữa là thi rồi.

[Báo Tử]: Sao bình thường cậu không nghe giảng?

[Bánh mật]: Em có nghe! Nhưng nhiều thứ phải học thuộc lắm!

[Báo Tử]: Tốt nghiệp rồi thì sẽ tốt thôi.

[Bánh mật]: QAQ Tận hai năm nữa....

[Báo Tử]: Đến lúc đi làm rồi cậu mới thấy thời gian còn đi học thật quý giá, đi thi thực ra cũng không phải vấn đề gì.

[Bánh mật]: (v) Ủm, sama hôm nay anh có làm bánh không?

[Báo Tử]: [hình ảnh] hôm nay làm bánh quy.

[Bánh mật]: Ủa sama anh chưa post lên weibo à?

[Báo Tử]: Không muốn post.

Sợ lại gọi lên chuyện buồn của Báo Tử, Mộ Niên nhanh nhẹn đổi chủ đề.

[Bánh mật]: Nhìn thật ngon mắt (>

14. Chương 14

Một lần nữa đánh dấu hai chữ Báo Tử, cậu vẫn không bỏ lỡ bất kỳ một tin tức nào của hắn.

Kịch lần này, Mộ Niên vào vai phối hợp diễn thụ, còn Báo Tử là chủ dịch công, Ly Ly Nguyên Thượng Thảo là chủ dịch thụ.

Ly Ly Nguyên Thượng Thảo đã hợp tác với Báo Tử qua không ít bộ kịch truyền thanh. Như Mộ Niên biết, hai người hợp tác rất nhiều lần, hơn nữa còn thường xuyên xúng CP, còn có hẳn một topic do fan lập để nói về CP bọn họ. Mà quan hệ của họ cũng thực sự không tồi, chỉ không biết là quan hệ trên mạng không tồi hay đã phát triển ra ngoài đời thật. Nghĩ vậy, trong lòng Mộ Niên bất giác có chút không tự nhiên.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Nghỉ hè chán quá đi. Ra ngoài trời nóng như đổ lửa, ở trong nhà lại chán không có gì làm!

[Lên kế hoạch]: -_-|| Không có việc gì làm sao cậu không làm âm đi!!!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Hai ngày nay tôi không nhập tâm được (ToT)

[Lên kế hoạch]: Lấy cớ!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Haha, bẻ mách rồi

~[CV – Báo Tử]: Âm của tôi vừa gửi đi rồi.

[Lên kế hoạch]: (3) Vẫn là Báo Tử sama đáng tin cậy! Tốc độ giao âm có thể sánh bằng với Lưu Niên sama!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: __ Báo Tử sao anh chẳng đồng tâm hiệp lực với người ta gì cả!

[Lên kế hoạch]: Báo Tử sama ~ Tiểu thụ nhà anh đổi rồi kìa

~[CV-Báo Tử]: Tôi chỉ muốn kịch hoàn thành sớm một chút.

[Lên kế hoạch]: Em cũng vậy ^O^/ Vậy nên Ly Ly sama đừng làm chậm tiến độ của kịch tổ đó nha

~[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: (^) Đừng có mà coi thường tôi! Tôi đi thu âm ngay cho các người xem!

Mộ Niên nhìn chằm chằm vào bốn chữ “tiểu thụ nhà anh” trên màn hình. Vì sao Báo Tử không phủ nhận? Lê nào người hắn thích chính là Ly Ly Nguyên Thượng Thảo? Nhưng không phải Báo Tử đã nói hắn lâu rồi chưa gặp lại người trong lòng sao?

Chẳng nhẽ Ly Ly Nguyên Thượng Thảo đã nhận lời tỏ tình của Báo Tử, cho nên bây giờ hai người mới ở trong nhóm liếc mắt đưa tình công khai đến vậy?

Sự thật đừng tàn nhẫn như vậy chứ!

Mộ Niên mở weibo của Báo Tử, mong tìm được chút dấu vết gì.

Nhưng weibo của hắn vẫn như cũ, lâu lắm rồi chưa update thêm cái gì, hay là do cậu suy nghĩ nhiều?

Làm tổ ở nhà tròn một tháng, kỳ kịch thứ nhất đã ra lò.

Ngày phát kịch, Mộ Niên chăm chú ý mọi tin nhắn trong nhóm.

[Lên kế hoạch]: Chúng ta giữ nguyên đội hình, ra ngoài bán manh phục vụ khán giả!

[Đạo diễn]: =v= Ly Ly sama lại chuẩn bị cùng Báo Tử sama truyền bá CP!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: *Ngoáy mũi* Ai thêm!

[Biên kịch]: Bọn tôi thêm ^o^/

[CV – Báo Tử]: Kịch phát rồi?

[Đạo diễn]: O(_)O Đúng vậy!

[CV – Báo Tử]: Sao từ lúc vào nhóm đến giờ tôi chưa thấy Lưu Niên xuất hiện?

[Biên kịch]: o(_)o Sama lần đầu tiên hợp tác với Lưu Niên sama nên có thể không biết, Lưu Niên sama bình thường không tán gẫu trong nhóm, muốn tìm sama ấy thì phải pm.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Cao lĩnh chi hoa (*) nha, sao, Báo Tử sama muốn hái không?

(*) Cao lĩnh chi hoa: Ý chỉ những người cao quý, thường mang ý mỉa mai là kẻ kèn kiệu.

Cao lĩnh chi hoa cái khỉ ý! Tôi cùng Báo Tử có bao nhiêu thứ trên trời dưới đất để tán gẫu đấy! Nội tâm Mộ Niên không ngừng gào thét, hiện tại mà chạy ra hóng chuyện thì có được không nhỉ, sớm biết thế cậu đã chăm chỉ tán nhảm trong nhóm rồi.

[Trang trí]: →_→ Ly Ly sama ghen sao

~[Biên kịch]: Ly Ly sama! Thực ra trong tim Báo Tử sama chỉ có cậu! Đừng ghen!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Tiểu gia đây mới không thêm ăn dấm chua nhé! Ai muốn ngày ngày dính với Báo Tử đâu! Đúng rồi, Báo Tử, Bánh Mật cái người xứng vai thụ hợp tác với anh trong bộ kịch trước ấy, thế nào?

[Trang trí]: *Cười xấu xa* Cậu lo sama xuất tường sao?

[CV – Ly Nguyên Thượng Thảo]: Ai thêm lo!

Nhìn thấy câu hỏi này, Mộ Niên không kìm được chờ mong Báo Tử trả lời. Không biết cậu trong lòng hân như thế nào nhỉ. Thật chờ mong!

[CV – Báo Tử]: Rất tốt.

...

Hết rồi?

Mộ Niên có chút uể oải, có lẽ Báo Tử căn bản không muốn nhắc đến cậu.

Uống một ly nước trái cây, Mộ Niên tiếp tục ngồi xem mọi người nói chuyện.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: (_) Ta có một đề nghị!!

[Lên kế hoạch]: Cái gì?

[Đạo diễn]: Đề nghị?

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Báo Tử anh không tỏ vẻ tò mò được chút sao?

[CV – Báo Tử]: Được rồi, đề nghị gì?

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Chúng ta gặp mặt offline đi!

[Lên kế hoạch]: Được!!

[Đạo diễn]: ^O^/ Tán thành hai tay hai chân!

[Trang trí]: QAA Tộc đi làm khổ không chịu nổi...

[Biên kịch]: QAA Mẹ nó! Tộc đi làm khổ không chịu nổi!

Mộ Niên nhìn chăm chăm màn hình, đợi Báo Tử trả lời. Nếu hần đi, cậu nhất định sẽ tìm mọi cách để đến đó!

[CV – Báo Tử]: Tôi không đi đâu.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Nè, tôi anh với anh biết nhau cũng hai năm rồi, gặp cái thì đã sao! Anh một thằng đàn ông trưởng thành còn sợ gì nữa! Mỗi lần offline anh đều chối, sợ bọn tôi ăn thịt anh sao!

[CV – Báo Tử]: Không, chỉ là không quen thôi.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Đến đi! Không thì anh chọn địa điểm bọn tôi đến, dù sao nghỉ hè cũng không có gì làm, mọi người đi cùng nhau cho vui!

[CV – Báo Tử]: Không được, không tiện.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Anh có phải đàn ông không đấy, còn muốn tôi mời thêm mấy lần nữa hả?

[Lên kế hoạch]: Đúng thế, sama, chúng ta đều thường xuyên hợp tác, tán gẫu với nhau mà! Chắc chắn không làm lỡ việc của anh đâu!

[Đạo diễn]: Đúng vậy! Sama đi đi mà!

[CV – Báo Tử]: Mọi người ở đâu vậy?

[Lên kế hoạch]: Bọn em đều là người thành phố C! Offline gặp mặt rất nhiều lần rồi!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Đúng vậy, không biết đã gặp mấy cô nàng này lần thứ bao nhiêu rồi nữa.

[CV – Báo Tử]: Vậy thì đi thành phố C.

[Lên kế hoạch]: ~()/~ Vậy là sama đáp ứng rồi???

[Đạo diễn]: Ôi ôi, cuối cùng cũng có thể gặp được Báo Tử sama ngoài đời thật! Siêu mong chờ!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Tôi lúc nào cũng có thể đi nha

~[Lên kế hoạch]: Em cũng thế!

[Đạo diễn]: Người thành phố C tỏ vẻ không sao cả!

[CV – Báo Tử]: Vậy thứ hai đi, tôi cách thành phố C không xa, lái xe hai giờ đồng hồ là đến. Có điều không thể ở lâu, ngày hôm sau là phải về rồi.

[Lên kế hoạch]: Không sao!

[Trang trí]: Xin ảnh chụp!

[Biên kịch]: Tôi cũng vậy!

Mộ Niên thấy họ thương lượng xong xuôi, liền pm cho lên kế hoạch.

[Lưu Niên]: Mọi người chuẩn bị offline?

[Lên kế hoạch]: o(v)o Sama anh xem trộm!

[Lưu Niên]: Tôi có thể đi không?

Mặc kệ giữa cậu và Báo Tử có khả năng hay không, Mộ Niên vẫn muốn có thể gặp hần một lần ngoài đời thực, cũng là để vẽ cho đoạn tình yêu thầm lặng này một dấu chấm tròn hoàn mỹ.

[Lên kế hoạch]:!!!!!!!

[Lưu Niên]:?

[Lên kế hoạch]: Nhất định có thể! Lưu Niên sama thần bí lâu như vậy cuối cùng cũng lộ mặt thật rồi!

Trên trán Mộ Niên thêm vài vạch hắc tuyến.

Không đến nửa phút sau, trong khung chat của kịch tổ cũng nhấp nháy điên cuồng.

[Lên kế hoạch]: Lưu Niên sama chủ động muốn offline!!!

[Đạo diễn]: Mẹ ơi! Quá khó tin!! Lưu Niên sama rút cục em cũng được nhìn thấy người thật rồi!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Má! Ngọn gió nào đem Lưu Niên thổi ra vậy?

[Trang trí]: Cầu ảnh chụp!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Hừ hừ, dù sao thì lần này cũng là tôi đề nghị!

Từ lúc biết rất nhanh có thể gặp được Báo Tử, Mộ Niên không thể kiềm được thấp thỏm chờ mong trong lòng.

Tới ngày xuất phát, tâm tình Mộ Niên lại bình tĩnh vô cùng. Bởi sáng sớm khi vừa lên xe cậu đã bắt đầu ngủ bù.

Thành phố C và A cách nhau không xa, nhưng cách nhà cậu lại không gần, cũng phải tầm 4 tiếng đi xe.

Giật mình tỉnh dậy, còn một tiếng nữa là tới ga xe bus, Mộ Niên nhắn tin cho Lên kế hoạch thông báo mình sắp đến, biết tất cả mọi người đều đã tề tụ đông đủ chỉ còn thiếu mình cậu, trong lòng cũng cảm thấy sốt ruột.

Nơi hẹn nhau là cửa hàng đồ ăn nhanh ngoài cửa nhà ga.

Mộ Niên xuống xe, theo đám đông đi ra cửa. Trước kia cậu chưa bao giờ đến thành phố C, không hề biết gì về phương hướng.

Mộ Niên loay quanh nhà ga một vòng rồi mới tìm được đường.

Chưa đi vào đã thấy mất bình tĩnh, bàn tay theo bản năng nắm chặt quai ba lô, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh của tiệm, cậu thực sự không thể phân biệt được đâu là bọn họ.

Đúng lúc ấy điện thoại vang lên.

“Lưu Niên sama anh đâu rồi?” Giọng nói của lên kế hoạch truyền ra từ điện thoại.

“Ở trước cửa cửa hàng đồ ăn nhanh.”

“Mau vào đi, bọn em ở tầng hai, hai nam hai nữ rất dễ thấy!”

Mộ Niên mở cửa, đi lên tầng hai, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Hai nam hai nữ ngồi đối diện cửa rất dễ phát hiện, nhưng làm cho Mộ Niên giật mình là bởi ngồi ở đó có Thịnh Diệc Thanh.

Mộ Niên lập tức nhìn xung quanh, xem có bàn nào ngồi hai nam hai nữ nữa hay không nhưng ngó nghiêng đến ba lần cũng tìm không thấy.

Trời ạ! Thế này là thế nào?!

—END 14—

15. Chương 15

Mộ Niên ngơ ngác đứng sững ở cửa ra vào, vừa lúc đó Thịnh Diệc Thanh ngẩng đầu lên, tươi cười bên môi cứ thế động lại. Đây là lần đầu tiên họ gặp lại sau hai tháng dài.

Những người khác theo tầm mắt của Thịnh Diệc Thanh nhìn qua, cô gái tóc ngắn trong đó thăm dò mà hỏi một câu: “Lưu Niên?”

Mộ Niên gật đầu đi qua ngồi ở chỗ trống cạnh Thịnh Diệc Thanh.

“Lưu Niên!” Cô gái tóc dài kinh ngạc kêu lên: “Mẹ ơi! Cùng trong tưởng tượng của em khác đến một trời một vực! Hi, Lưu Niên, em là Lân kế hoạch Đậu Đậu.”

“Em là đạo diễn Sảng Sảng.”

Nam sinh này giờ chưa hề lên tiếng cũng liếc mắt qua nhìn Mộ Niên: “Hi, tôi là Ly Ly.”

Cho nên Thịnh Diệc Thanh chính là Báo Tử?????

Mộ Niên đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Báo Tử bên người, trong lòng ngũ vị tạp trần. Nếu Thịnh Diệc Thanh là Báo Tử, vậy một vòng tỏ tình rồi từ chối lại tỏ tình lại từ chối là cái gì cơ chứ! Mẹ nó, nếu sớm biết Thịnh Diệc Thanh là Báo Tử, vậy thì lúc hắn tỏ tình cậu đã sớm nhận lời, sau đó hai người liền happy ending! Thế mà còn phải vòng một vòng lớn! Mộ Niên phát điên mất thôi!

Dòng suy nghĩ lại bị Đậu Đậu chấm dứt.

“Ồ... Lưu Niên, về mặt anh sao... kỳ quái.. vậy...”

Thực ra muốn nói là vắn vẹo đi!

Sau khi biết Thịnh Diệc Thanh là Báo Tử, việc Mộ Niên muốn làm nhất là chạy vào WC cười to ba phút, mà trên thực tế cậu thực sự đã làm vậy.

“Xin lỗi, tôi đi toilet chút.” Nói xong dùng tốc độ nhanh nhất có thể phi thân vào WC. Để lại bốn người trợn mắt nhìn nhau.

“Lưu Niên sama ngoài đời thực sự khác hẳn với trên mạng...” Đậu Đậu nhỏ giọng nói thầm.

Sảng Sảng gật đầu đồng ý, “Người không thể nhìn tướng mạo... Có lẽ là nhìn bề ngoài non nớt nhưng tính cách thì lạnh lùng đi?”

“Sao từ lúc Lưu Niên đến đây Báo Tử im hơi lặng tiếng thế?” Ly Ly nhếch miệng cười, nhưng ý cười cũng không hiện lên trong ánh mắt.

Thịnh Diệc Thanh lắc đầu, ánh mắt không ngừng đảo qua toilet.

Mà lúc này, Mộ Niên đang ngồi dựa vào cửa buồng vệ sinh, trên mặt không thể giấu được vẻ tươi cười. Báo Tử chính là Thịnh Diệc Thanh, Thịnh Diệc Thanh thích cậu vậy chẳng phải là Báo Tử thích cậu hay sao? Nghĩ một hồi lại chuyển thành sầu lo, nhớ đâu Thịnh Diệc Thanh không thích cậu nữa thì làm sao bây giờ! Cuối cùng lại ảo não tự trách, nếu sớm đáp ứng Thịnh Diệc Thanh thì đâu nên cơ sự này?

Đấu tranh tư tưởng mất tròn năm phút, Mộ Niên xốc lại cảm xúc cùng biểu cảm trên mặt, ra khỏi WC.

Vừa ngồi xuống, Đậu Đậu liền lo lắng hỏi: “Lưu Niên anh không sao chứ?”

“Không sao, ở trên xe 4 tiếng không đi nhà cầu, vội chút.” Nói xong liền muốn giơ tay tự vả mình vài phát, trên bàn ăn ai lôi WC ra nói hớ trời, liền vội vã thay đổi đề tài, “Mọi người có đói không? Đã ăn gì chưa?”

“Bọn tôi lúc chờ cậu đã ăn rồi, cậu đói thì ăn đi.” Ly Ly không chút để ý trả lời.

Không biết có phải ảo giác hay không, Mộ Niên luôn cảm thấy Ly Ly không thích mình.

Còn cả Báo Tử! Cũng chính là Thịnh Diệc Thanh, ngồi gần cậu nhất vậy mà chẳng thèm hó hé lấy một lời! Đây chẳng lẽ nghĩa là hắn đã không còn hứng thú với cậu rồi? Không hiểu Thịnh Diệc Thanh có phải đang cố ý tỏ vẻ không quen biết cậu hay không nữa.

Cơm trưa cứ thế chậm rãi trôi qua trong không khí vô cùng kỳ quặc. Lúc đầu đã định là buổi chiều đi tham quan những địa điểm nổi tiếng ở thành phố C, có điều thời tiết quá nóng, ở bên ngoài chắc chắn là chịu không nổi nên đành phải chuyển địa điểm sang KTV.

Năm người thuê một phòng cỡ trung. Vừa vào phòng, Ly Ly cùng hai cô gái đã túm lại ngồi chọn bài hát trên máy. Chỉ có Mộ Niên và Thịnh Diệc Thanh mỗi người ngồi một góc sofa.

Điều này làm Mộ Niên càng thêm hoài nghi liệu có phải Thịnh Diệc Thanh đã hết cảm giác với mình.

Tranh thủ lúc mấy người kia mãi ca hát, Mộ Niên nhịn không được dịch đến ngồi cạnh Thịnh Diệc Thanh. Thấy không ai để ý họ liền đưa tay túm lấy ống tay áo của hắn, áp úng, “À... đã lâu không gặp.”

Thịnh Diệc Thanh cuối cùng cũng đưa mắt nhìn cậu, có điều lời hắn nói ra lại làm cậu có chút giật mình.

“Tôi tưởng rằng em không muốn gặp lại tôi nữa.”

Mộ Niên cuống quýt lắc đầu: “Không phải, sau đó tôi có đến Đường Tâm, nhưng anh không ở đó...”

Thịnh Diệc Thanh không tiếp tục đề tài đó nữa, “Không ngờ em cũng chơi vông phối.”

“Tôi cũng không nghĩ đến anh...” Mộ Niên còn chưa nói xong, Ly Ly đã ngồi xuống cạnh Thịnh Diệc Thanh, đưa tay khoác lên vai hắn, “Hai người sao không hát?”

Cuộc trò chuyện bị ngắt đoạn giữa chừng, Mộ Niên cũng đứng dậy chọn lấy hai bài. Thừa dịp Ly Ly tiếp tục mãi mê ca hát thì cậu nói thầm vào tai Thịnh Diệc Thanh; “Lát nữa tôi có việc muốn nói riêng với anh.”

Sau đó Mộ Niên cũng không nói với Thịnh Diệc Thanh thêm một lời nào nữa, đến tận bữa tối cũng không nói gì, tựa như hai người căn bản không hề quen biết nhau.

Trước khi chia tay, Thịnh Diệc Thanh nói: “Sáng mai tôi trực tiếp đi, không cần mọi người ra tiễn.”

“Sama mới đến được một ngày, thật đáng tiếc.” Sảng Sảng có chút tiếc nuối, thời gian họ gặp nhau quá ngắn.

“Có thể gặp mọi người tôi cũng rất vui.” Thịnh Diệc Thanh đáp lời, nhưng không hề có ý định thay đổi quyết định của mình.

Mộ Niên cũng nhân cơ hội đó nói: “Mai tôi cũng phải về.” Vốn mục đích lần này đến đây chỉ là để gặp Báo Tử, hiện tại biết người thật rồi cậu cũng có thể rời đi, quan trọng là thời tiết thế này thực sự không thích hợp du ngoạn.

“Vì sao đều vội như vậy a...” Đậu Đậu có chút thất vọng, “Hầu như chưa đưa các anh đi tham quan được gì...”

“Báo Tử lát nữa ngủ ở đâu?” Ly Ly đã trầm mặc hồi lâu lúc này lên tiếng hỏi.

“Tôi đặt phòng khách sạn.”

“Ôi trời, đến đây còn phải đặt phòng làm gì a, trực tiếp đến nhà tôi ngủ cũng được mà!” Ly Ly tỏ vẻ bất mãn, “Thật khách khí!”

“Cũng không còn sớm nữa, mọi người cũng về đi.” Thịnh Diệc Thanh cũng không trả lời, chỉ đổi đề tài.

“Lưu Niên anh ở đâu?” Sảng Sảng hỏi.

“Tôi cũng đặt phòng, cũng gần đây thôi, mọi người đi trước đi.” Một chiếc taxi đã đứng đợi họ ở cửa, “Mọi người về sớm đi, chú ý an toàn.”

Ba người kia đi rồi, Mộ Niên cùng Thịnh Diệc Thanh dọc theo bờ sông trở về.

“Lúc trước ở KTV không phải bảo có chuyện muốn nói với tôi sao?” Thấy Mộ Niên mãi không mở miệng, Thịnh Diệc Thanh chủ động hỏi.

Mộ Niên trong lòng vô cùng rối rắm, không biết phải mở đầu thế nào, đành cau mày không nói lấy một lời.

Thịnh Diệc Thanh đột nhiên dừng bước, “Ở bên tôi làm em khó chịu đến thế sao?”

“Không phải! Tôi chỉ là không biết phải nói thế nào...”

“Vậy nghĩ cái gì nói cái đó đi.” Thịnh Diệc Thanh dường như mất đi tất cả sự kiên nhẫn của mình, ngữ khí trở nên không tốt.

“À thì... thực ra ngoài nick Lưu Niên, tôi còn một nick nữa tên là Bánh Mật.” Nói xong nhắm mắt chờ hân trả lời.

Thật lâu sau đó vẫn không thấy Thịnh Diệc Thanh mở miệng.

Không phải là bỏ đi mất rồi đó chứ? Mộ Niên he hé mí mắt, thấy Thịnh Diệc Thanh đứng ngay bên cạnh, ban đầu có chút giật mình, sau đó dờ khóc dờ cười.

“Sao... làm sao vậy?” Mộ Niên hỏi.

Thịnh Diệc Thanh đưa tay đỡ trán, cuối cùng đột nhiên nở nụ cười “Thật là ngốc.”

“Hả?”

“Tôi nói hai người chúng ta thật là ngốc.”

Cả hai liếc nhìn nhau, đồng thời bật cười.

—END 15—

16. Chương 16

Tối tháng tám, thời tiết vẫn còn vương lại chút oi bức mùa hạ, nhưng đi dọc bờ sông sẽ cảm nhận được từng cơn gió mát lạnh, hơn nữa hai người vừa mới thổ lộ tâm tình lúc này vẫn còn đang chìm trong hạnh phúc, vô cùng hưởng thụ những giây phút sống vai nhau trên đường thế này.

Mộ Niên đi bên cạnh Thịnh Diệc Thanh, có thể nghe rõ mồn một tiếng trái tim mình đập thành thịch trong ***g ngực.

Như thế này có phải nghĩa là hai người đã thành một đôi? Cúi đầu, liếc mắt nhìn thấy bàn tay Thịnh Diệc Thanh buông lỏng, chậm rãi tới gần, đột nhiên thấy tay mình được người kia nắm lấy.

Thịnh Diệc Thanh đứng trước mặt Mộ Niên, một tay bao lấy bàn tay cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu mà nói: “Hai tháng trước, anh ở Đường Tâm tỏ tình với em, đáp án của em là ‘No’. Vậy hôm nay, anh hỏi lại một lần nữa, em có nguyện ý mỗi ngày đều ăn bánh ngọt anh làm không?”

Nụ cười trên mặt Mộ Niên sáng lóa dường như còn hơn cả ánh trăng, cậu ho nhẹ hai tiếng, rút tay ra khỏi tay Thịnh Diệc Thanh. Thịnh Diệc Thanh còn chưa kịp kinh ngạc, đã thấy Mộ Niên nắm lấy tay mình.

“Ừm... Vậy, một tháng trước em ở trên mạng tỏ tình với anh. Anh bảo em quá trẻ, không biết bây giờ Bảo Tử sama còn chê em trẻ nữa hay chẳng?” Mộ Niên có chút khiêu khích nhìn Thịnh Diệc Thanh, hoàn toàn không lo đáp án của hân sẽ trái ý mình.

Thịnh Diệc Thanh cũng nắm chặt tay cậu, mắg khẽ một tiếng: “Nghịch ngợm!” Lại lôi cậu đi về phía trước.

Mộ Niên cúi đầu nhìn tay hai người nắm cùng một chỗ, ngốc ngốc nở nụ cười.

Hai người cứ thế đi dọc bờ sông không biết bao lâu, Mộ Niên rút điện thoại ra kêu lên: “Đã mười rưỡi rồi á?!”

“Sao thế?” Thịnh Diệc Thanh vẫn còn có ý do vị tấn (*). Bọn họ vừa mới thổ lộ, bây giờ ở bên nhau bao lâu đều cảm giác dường như chưa đủ, chỉ hận không thể nắm tay nhau đi đến tận cùng của thế gian.

(*) Ý do vị tấn: Chưa thỏa mãn hết.

Mộ Niên buồn rầu, “Em đặt phòng khách sạn nhưng chưa kịp đến xem, giờ lại phải mất thời gian đi tìm...”
“Chỗ anh cũng gần đây, phòng là phòng tiêu chuẩn, anh đến xem trước rồi, giường cũng khá lớn.” Thịnh Diệc Thanh nhẹ nhàng dùng ngón tay cọ cọ vào mu bàn tay cậu, thăm dò: “Không thì tối nay đến ngủ chung với anh?”

Mộ Niên trong lòng một trăm phần trăm đồng ý, có điều tiền độ như vậy hình như có chút nhanh. Mới hẹn hò đã chung giường, như vậy có phải hơi suồng sã, nhờ đâu Thịnh Diệc Thanh lại nghĩ cậu là người tùy tiện thì sao? Đấu tranh một hồi, Mộ Niên mới lí nhí, “Em đặt phòng trên mạng, tiền cũng thanh toán rồi...”

Vừa dứt lời, Thịnh Diệc Thanh liền nói: “Bao nhiêu, anh trả cho.”

“Thực ra em cũng không quan trọng vụ tiền nong lắm... Có điều... Có điều như vậy có vẻ không ổn lắm...”
Mộ Niên đứng một chỗ nhăn nhó, cố gắng làm cho mình rụt rè một chút, “Em thật... thật sự không phải người tùy tiện.”

Khi Thịnh Diệc Thanh đưa ra ý này thực sự không định làm gì với Mộ Niên, chỉ là hai người vừa mới thành đôi, không muốn phải tách ra mà thôi. Nếu Mộ Niên thật sự không muốn, anh cũng không miễn cưỡng, “Vậy em có muốn đến không?”

Mộ Niên thấy người kia không kiên nhẫn thì lập tức hốt hoảng, vội vàng trả lời: “Đến!”

Thịnh Diệc Thanh cúi đầu không nhịn được phì cười.

Hai gò má Mộ Niên chậm rãi ửng lên, cậu thấp giọng than thở: “Sao đột nhiên trời nóng ghê vậy á!” Nói xong còn đưa tay lên quạt quạt.

Thịnh Diệc Thanh cũng không vạch trần cậu, chỉ nắm tay cậu dẫn đi, “Ban này đi qua thấy có hàng bán kem, muốn ăn không?”

“Muốn!”

Chỗ Thịnh Diệc Thanh thuê phòng thực gần, đi bộ hơn mười phút là đến nơi. Vào đến sảnh rồi, Mộ Niên lại có chút do dự, “Anh nghĩ xem người ta thấy hai thằng con trai ở chung một phòng liệu có sao không...”

“Sợ gì, ở một ngày liền đi. Mà cũng đâu ai biết hai người chúng ta ở chung một phòng hay không. Em vào khách sạn cũng đâu cần phải thông báo cho người ta, đúng không?” Thịnh Diệc Thanh nhắc chân bước vào.

Mộ Niên hỏi hẩn, “Phòng anh là phòng nào? Anh vào trước đi, một lúc nữa em vào.”

“8012, lên tầng tám rẽ trái là thấy.” Thịnh Diệc Thanh bắt đầu trả lời, “Đừng lên muộn quá.”

Nhìn Thịnh Diệc Thanh đi rồi, Mộ Niên ngồi ở đại sảnh tầm mười phút rồi mới chậm chậm tiến về phía thang máy.

Theo chỉ dẫn của Thịnh Diệc Thanh rất nhanh đã đến được phòng 8012. Thấy cửa phòng khép hờ, cậu liền cẩn thận đẩy ra. Nhìn thấy Thịnh Diệc Thanh ngồi ở bên trong, Mộ Niên mới thở phào nhẹ nhõm, đi vào rồi lập tức đóng cửa.

Phòng tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi. Thịnh Diệc Thanh đang lấy đồ trong túi ra. Mộ Niên đặt ba lô lên kệ, đứng một chỗ dường như không biết phải làm sao.

Không khí trong phòng có chút khàn trương, lặng ngắt. Mộ Niên cảm thấy hơi câu nệ. Tuy rằng bên cạnh cậu có một anh bạn trai mới ra lò, nhưng chính vì mới ra lò nên dù ở bên ngoài không thấy gì, nhưng khi hai người ở chung một phòng thì lại không thể nào tự tại.

Có lẽ vì mãi không nghe thấy động tĩnh, Thịnh Diệc Thanh ngẩng đầu, nhìn thấy Mộ Niên cứng ngắc đứng bên giường, không biết đang nghĩ gì.

“Mộ Niên, em sao vậy?” Thịnh Diệc Thanh hỏi.

“Không sao...”

“Nãy đi trên đường hẩn là ra rất nhiều mồ hôi, em muốn tắm trước không?”

Mộ Niên dường như thở phào, vội vàng mở ba lô lấy quần áo ra đi vào nhà vệ sinh.

Buồng vệ sinh không lớn. Bên trái là một bồn tắm lớn, bên phải là một tấm kính mờ. Bồn rửa tay bên phải bồn tắm. Đối diện với cửa chính là bồn cầu, mà bên cạnh bồn cầu là một buồng tắm đứng được ngăn cách bằng thủy tinh.

Mộ Niên bước vào, cởi hết quần áo đứng dưới vòi hoa sen. Tắm được một nửa, cậu mới phát hiện rằng bức tường thủy tinh bên phải có thể nhìn xuyên ra ngoài, mờ mờ thấy được cảnh tượng ở phòng ngủ. Lúc này Thịnh Diệc Thanh đang nằm trên giường xem TV.

Tại sao khách sạn thời buổi này toàn thiết kế kiểu tình thú thế này! Lại còn dùng loại tường kính thế này nữa chứ! Giường cách tường kính chỉ đến một mét. Cậu còn nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài đến thế, chẳng phải nghĩa là nếu đứng tắm sát tường thì cậu đã sớm bị Thịnh Diệc Thanh nhìn thấy hết?

Vừa nghĩ thế, Mộ Niên lập tức tăng nhanh tốc độ. Chưa đến năm phút, cửa buồng vệ sinh liền mở ra.

“Tắm xong rồi à?” Thịnh Diệc Thanh không hề có chút gì bất thường. Mộ Niên liền gật gật đầu, tự hỏi liệu hẳn có nhận ra tường kính mờ dễ dàng nhìn xuyên qua đến vậy hay không.

“Vậy anh đi tắm, ban nãy cũng ra mồ hôi.”

Mộ Niên nằm trên giường, ánh mắt không ngừng đảo qua toilet. Quả nhiên, tình cảnh trong buồng vệ sinh vừa xem đã hiểu. Mộ Niên thấy mặt mình hơi nóng, giảm xuống hai độ điều hòa.

Đến khi Thịnh Diệc Thanh bước ra ngoài, Mộ Niên đang ngồi chăm chú xem TV, nhưng độ ẩm trên mặt lại bán đứng cậu.

“Mộ Niên, em nóng lắm sao? Muốn hạ điều hòa không?” Thịnh Diệc Thanh vừa lau tóc vừa ngồi xuống bên cậu.

Mộ Niên chỉ lắc đầu, không trả lời.

Thịnh Diệc Thanh đặt khăn xuống, ngữ khí vô cùng chắc chắn mà khẳng định, “Em đang căng thẳng.”

“Không có!”

Thịnh Diệc Thanh nắm lấy tay cậu, cười khê nói, “Mộ Niên, đừng căng thẳng. Sau này chúng ta sẽ trở thành người gần gũi, thân thiết nhất của nhau. Em nếu căng thẳng như vậy, anh sẽ thấy em quá khách khí. Anh là bạn trai em, đâu phải giáo viên hay cấp trên của em, em sợ gì chứ?” Nói rồi đưa tay Mộ Niên lên, nhẹ nhàng hôn vào mu bàn tay cậu, “Thả lỏng nào.”

Những lời nói trấn an ấy giúp Mộ Niên dần dần bình tĩnh trở lại.

Thịnh Diệc Thanh lôi Ipad từ trong túi ra, đưa cho cậu, “Chán quá thì dùng cái này đi, có trò chơi và video đấy.”

“Ừm.”

Hai người ngồi trên giường một lúc, cảm giác khô nóng trên người dần được thay thế bằng mát mẻ. Thịnh Diệc Thanh tựa vào bên cạnh Mộ Niên, cùng cậu xem ảnh trong Ipad.

“Đây đều là do anh làm?” Vừa nói đến ăn uống, Mộ Niên đã hoàn toàn thả lỏng. Hai người tự nhiên trò chuyện giống như khi còn trên mạng.

“Ừ, ở nhà rảnh rỗi liền làm một ít đồ ngọt. Cơ mà có công đoạn anh rất ngại làm, chính là dọn dẹp chiến trường sau mỗi lần làm bánh. Thực sự không thích dọn dẹp tẹo nào.” Thịnh Diệc Thanh chậm rãi đưa tay bao lấy vai cậu, ôm cả người cậu vào lòng.

Mộ Niên cũng không thấy có gì khác thường, thậm chí còn cực kỳ ngoan ngoãn tựa vào người hẳn hỏi tiếp chuyện trong ảnh, “Anh thực sự đồ ngọt nào cũng biết làm!”

“Đương nhiên, thợ làm bánh đương nhiên phải biết làm đồ ngọt chứ. Sau này em muốn ăn gì anh đều có thể làm cho em ăn.”

Mộ Niên bật cười xuýt xoa rằng mình có lộc ăn.

Thời gian đã không còn sớm, Mộ Niên ngồi trên giường cũng đã lộ vẻ mệt mỏi. Thịnh Diệc Thanh lấy Ipad trong tay cậu ra, Mộ Niên liền giật mình mở mắt, “Sao thế?”

Thịnh Diệc Thanh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, “Không có gì, đi ngủ thôi.”

Mộ Niên gật đầu, vừa ngả lưng xuống đã ngủ không biết đến trời trăng là gì.

Thịnh Diệc Thanh bật cười, hôn lên mặt cậu một cái, nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon.”

—END 16—

17. Chương 17

Chời ơi mới tỏ tình thôi mà đã ngọt sâu cả răng thế này rồi, sau này còn không biết thế nào nữa a =))

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu lên giường. Bởi vì tối qua ngủ muộn, hai người đang nằm vẫn không có ý tỉnh dậy. Mộ Niên nằm quay mặt về phía cửa sổ, bị ánh nắng gay gắt chiếu vào khó chịu, liền lẩm rầm hai tiếng rồi xoay người, chôn đầu vào ngực người bên cạnh. Mà vì cậu thay đổi tư thế, thành ra bao nhiêu nắng chói cứ thế hắt thẳng vào mặt Thịnh Diệc Thanh. Hắn nhủ mày, định xoay người nhưng lại bị vật nặng trên ngực ngăn cản. Muốn đẩy vật đó ra lại bị ôm chặt. Thịnh Diệc Thanh thử vài lần rồi cuối cùng từ từ mở mắt.

Mộ Niên chôn mặt vào ngực Thịnh Diệc Thanh, một tay bám eo, một chân gác lên đùi hắn. Thịnh Diệc Thanh mép giật nhẹ mấy cái, tư thế ngủ này thực sự là...

Nếu đã tỉnh rồi, vậy Thịnh Diệc Thanh cũng không muốn ngủ lại nữa, liền mò lấy điện thoại đặt dưới gối ra bật lên xem thời gian, đã mười giờ.

Thấy Mộ Niên ngủ say như chết, lại ôm mình như bạch tuộc, Thịnh Diệc Thanh đành bất đắc dĩ đưa bàn tay không bị đè chặt lên xoa đầu cậu.

Nửa giờ sau, Mộ Niên cuối cùng giật giật người, lật người lăn ra khỏi vòng tay của Thịnh Diệc Thanh.

Thịnh Diệc Thanh bật cười, đứng lên đi rửa mặt. Đến tận lúc hắn xách bữa sáng, hoặc có thể gọi là bữa trưa, trở về thì Mộ Niên đã dậy, lúc này đang ngồi trên giường cầm điện thoại nhắn người.

“Dậy rồi?” Thịnh Diệc Thanh đặt cơm ở tủ đầu giường, vỗ vỗ vai cậu, “Nhanh đi đánh răng rửa mặt nào.”

Mộ Niên ngơ ngác nhìn hắn.

“Sao vậy?” Thịnh Diệc Thanh chọc chọc má cậu, “Sáng rồi, ngốc.”

Mộ Niên cụp mắt, đẩy tay hắn ra làm bầm trả lời: “Sáng dậy không thấy anh đâu cả.”

“Anh đi mua đồ ăn cho nhóc lười nào đó mà.”

“Em không lười.” Mộ Niên chậm rãi đứng lên, lắc trái lắc phải đi vào buồng vệ sinh, “Nãy điện thoại anh kêu, em nhìn thoáng qua. Là tin nhắn của Đậu Đậu, hỏi anh đã lên xe chưa. Nói trước, em không cố ý nhìn trộm đâu nhé.”

“Không sao, di động em muốn xem thì xem, cũng chẳng có gì mờ ám.” Thịnh Diệc Thanh không hề bận tâm chút nào, chỉ cầm lấy điện thoại nhắn lại cho Đậu Đậu, “Mộ Niên, bao giờ em về?”

“Hôm nay...” Mộ Niên miệng ngậm bàn chải lúng búng đáp, cầm cốc nước lên súc miệng lại rồi nói tiếp: “Anh thì sao?”

“Anh vốn định sáng nay về.” Thịnh Diệc Thanh tựa vào tường, ánh mắt dõi theo động tác của Mộ Niên, “Nếu hôm nay em về vậy anh cũng về luôn.”

Mộ Niên treo khăn mặt ngay ngắn rồi ngồi xuống giường tò mò hỏi: “Trước nay anh chưa đi offline bao giờ, sao lần này lại đi?”

Thịnh Diệc Thanh trêu tức hỏi: “Cái này chắc anh phải hỏi em mới đúng chứ nhỉ, ai chả biết Lưu Niên sama là người thần bí chưa lộ mặt bao giờ.”

“Ừm... Còn không phải vì muốn gặp anh sao...” Mộ Niên đỏ mặt nói lắp.

Thịnh Diệc Thanh bước tới, nâng cằm cậu lên, đặt một nụ hôn lên má cậu, “Ăn đi.”

Mộ Niên cúi đầu cười trộm.

Vì hôm nay không phải ngày lễ, người ở nhà ga cũng không quá đông. Lúc ngồi trong phòng chờ, Mộ Niên đột nhiên thấy lưu luyến vô cùng. Cậu đưa một tay lên kéo lấy góc áo Thịnh Diệc Thanh, tay kia nắm lấy quai ba lô, cúi đầu không nói nửa lời.

Thịnh Diệc Thanh lấy máy ảnh ra, cúi đầu, đưa ống kính nhắm đúng mặt Mộ Niên, cười nói, “Mộ Niên mím môi cũng đẹp trai!”

Mộ Niên nhin không được phì cười.

Thịnh Diệc Thanh xoa đầu cậu nói: “Đừng buồn, khai giảng là có thể gặp nhau rồi. Mau cười một cái, để anh chụp mấy bức thật đẹp về còn cho Đại Bạch xem ai là chủ nhân mới của nó chứ.”

“Chụp chung đi.” Sắp phải tạm biệt, Mộ Niên không thèm để ý ánh mắt của người ngoài nữa, tựa vào người Thịnh Diệc Thanh, cầm camera tự chụp, “Về nhớ gửi cho em đấy.”

“Được.”

Chụp hơn hai mươi tấm, Mộ Niên mới vừa lòng, cứ luôn miệng dặn dò Thịnh Diệc Thanh về đến nhà phải gửi ảnh cho cậu ngay, cuối cùng mới chậm rãi từng bước từng bước tiến đến cửa kiểm phiếu.

Bảy giờ tối Mộ Niên mới về đến nhà, ăn xong đồ ăn cha mẹ để phần rồi trở về phòng.

Mở QQ ra, ngay lập tức nhận được tin nhắn của Thịnh Diệc Thanh.

[Báo Tử]: File ảnh anh gửi vào hộp thư của em rồi đấy.

Thịnh Diệc Thanh gửi vào nick Bánh mật, bởi vì nick Lưu Niên anh mới hợp tác lần đầu, nên không add friend.

[Bánh mật]: (>_____< ly=“” ly=“” nguyên=“” thượng=“” thảo=“” hình=“” như=“” có=“” ý=“” với=“” anh?=“” [báo=“” tử]:=“” người=“” khác=“” có=“” ý=“” gì=“” với=“” anh=“” sao=“” anh=“” không=“” chế=“” được=“” nhưng=“” anh=“” biết=“” anh=“” chỉ=“” có=“” ý=“” với=“” mình=“” em=“” thôi=“” là=“” được=“” rồi.=“” lời=“” này=“” vừa=“” nói=“” ra,=“” bao=“” nhiêu=“” khó=“” chịu=“” trong=“” lòng=“” mộ=“” niên=“” đều=“” tan=“” biến=“” hết=“” chỉ=“” còn=“” lại=“” cảm=“” giác=“” ngọt=“” ngào=“” ấm=“” áp.=“” [bánh=“” mật]:=“” nói=“” thế=“” còn=“” được.=“” có=“” điều=“” ly=“” ly=“” nguyên=“” thượng=“” thảo=“” thì=“” vẫn=“” cứ=“” phải=“” phòng,=“” nhưng=“” làm=“” thế=“” nào=“” cho=“” hẳn=“” biết=“” báo=“” tử=“” đã=“” có=“” người=“” yêu=“” bây=“” giờ?=“” mộ=“” niên=“” tự=“” hỏi=“” mấy=“” ngày=“” trời,=“” đến=“” tận=“” lúc=“” gần=“” khai=“” giảng=“” cũng=“” chưa=“” nghĩ=“” ra=“” được=“” gì.=“” cách=“” ngày=“” đến=“” trường=“” còn=“” vài=“” hôm,=“” mộ=“” niên=“” cùng=“” thịnh=“” diệc=“” thanh=“” tán=“” gẫu=“” trên=“” mạng.=“” [báo=“” tử]:=“” hay=“” em=“” đến=“” trước=“” hai=“” ngày=“” đi?=“” đến=“” trước=“” hai=“” ngày=“” chẳng=“” lẽ=“” nghĩa=“” là=“” đến=“” nhà=“” hẳn?=“” tiến=“” triển=“” nhanh=“” như=“” vậy=“” có=“” ổn=“” không?=“” nhưng=“” hai=“” người=“” cũng=“” ngủ=“” chung=“” giường=“” rồi.=“” bây=“” giờ=“” mà=“” nhắn=“” nhó=“” thì=“” lại=“” có=“” vẽ=“” hơi=“” lăm=“” chuyện.=“” nhưng=“” còn=“” một=“” vẫn=“” đề=“” nghiêm=“” trọng=“” nữa!=“” [bánh=“” mật]:=“” vé=“” tàu=“” em=“” mua=“” trước=“” rồi=“” còn=“” đâu...=“” [báo=“” tử]:=“” ...=“” đường=“” như=“” cảm=“” nhận=“” được=“” thịnh=“” diệc=“” thanh=“” đang=“” thất=“” vọng,=“” mộ=“” niên=“” lập=“” tức=“” bổ=“” sung.=“” [bánh=“” mật]:=“” lúc=“” em=“” mua=“” vé,=“” mình=“” đã=“” gặp=“” nhau=“” đâu,=“” sao=“” em=“” biết=“” trước=“” được...=“” có=“” điều=“” em=“” đặt=“” vé=“” sáng=“” hôm=“” 30,=“” tối=“” ngày=“” 31=“” đến=“” lớp=“” đăng=“” ký=“” là=“” được=“” mà.=“” [báo=“” tử]:=“” vậy=“”

cũng="” được="” hôm="” em="” đến="” anh="” tới="” đón="” em="” [bánh="” mặt]:="” ok="”
hôm="” rồi="” đi="” mộ="” niên="” hoàn="” toàn="” tương="” phản="” với="” biểu="” hiện="”
uể="” oải="” mấy="” hôm="” trước="” tinh="” thần="” sáng="” lạn="” đeo="” ba="” lô="” ra="”
bến="” xe="” hai="” vợ="” chồng="” họ="” mộ="” nghi="” hoặc="” rở="” ràng="” mấy="” năm="”
trước="” con="” trai="” về="” trường="” đều="” vô="” cùng="” lưu="” luyện="” sao="” lần="”
này="” đi="” vội="” thế?="” mộ="” niên="” ngồi="” trên="” tàu="” nhấn="” tin="” cho="” báo="”
tử="” [mộ="” niên]:="” em="” lên="” xe="” rồi="” nhé="” ~="” ba="” tiếng="” nữa="” đến="”
nơi="” ~="” [thịnh="” diệc="” thanh]:="” được="” tạo="” nữa="” đến="” bến="” thì="” chờ="”
anh="” bình="” thường="” ngồi="” trên="” tàu="” ngủ="” một="” giấc="” là="” đến="” nơi="”
hôm="” nay="” ngồi="” mãi="” cảm="” thấy="” tàu="” chạy="” thật="” sự="” quá="” chậm="”
ngủ="” cũng="” không="” ngủ="” được="” mộ="” niên="” cảm="” đi="” động="” truy="” cập="”
weibo="” lại="” thấy="” có="” thông="” báo="” mới="” liên="” phát="” hiện="” ra="” báo="” tử="”
update="” weibo="” [cv="” báo="” tử="”]:"” thành="” quả="” của="” buổi="” sáng="” chờ="”
nhóc="” lưỡi="” nào="” đó="” đến="” ăn="” [hình="” ảnh]=“” [hình="” ảnh].="” trên="” hình="”
là="” ba="” cái="” bánh="” ngọt="” một="” bánh="” chocolate="” một="” mousse="” dâu="” và="”
một="” mousse="” matcha="” mộ="” niên="” nhìn="” đến="” weibo="” này="” trong="” lòng="”
liền="” cảm="” thấy="” như="” có="” pháo="” hoa="” nở="” rộ="” lập="” tức="” cú="” đầu="”
nín="” cười="” có="” điều="” hai="” bả="” vai="” lại="” run="” lên="” bần="” bật="” thịnh="”
diệc="” thanh="” tại="” sao="” lại="” tốt="” vậy="” cơ="” chứ!="” weibo="” này="” của="” báo="”
tử="” hân="” là="” có="” thể="” nói="” cho="” ly="” ly="” nguyên="” thượng="” thảo="” biết="”
hân="” có="” người="” yêu="” rồi!="” —end="”>

18. Chương 18

Hai giờ chiều, tàu mới tiến vào nhà ga. Mộ Niên lưng đeo ba lô, tay xách túi lớn túi nhỏ theo đoàn người đông nghìn nghịt đi ra khỏi ga tàu.

Đứng trước cửa lớn nhìn quanh một lúc vẫn không thấy bóng dáng người kia, Mộ Niên đành rút điện thoại ra.

“Anh ở đâu đấy?” Mộ Niên một tay cầm di động một tay ôm túi, thỉnh thoảng lại liếc trái liếc phải.

“Ở bãi đỗ xe, em đi thêm tầm 400m nữa là thấy.”

“Được rồi, lát gặp anh.” Mộ Niên ngắt máy, nhanh chóng chạy về phía bãi đỗ xe.

Trong bãi không có mấy người, Mộ Niên liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thịnh Diệc Thanh đứng tựa bên chiếc ô tô màu đen.

Thịnh Diệc Thanh để ba lô cùng đồng hồ linh kính của cậu vào ghế sau, “Em ngồi phía trước.”

“Ừm.” Mộ Niên nghe lời ngồi vào ghế phó lái. Mười giây sau, Thịnh Diệc Thanh cũng ngồi vào xe. Ngay lúc Mộ Niên còn chưa kịp định thần, cậu đã cảm thấy gáy mình bị đẩy về phía trước, tiếp theo đó là cảm giác mềm mại đập lấy cánh môi, đầu lưỡi ấm áp của ai kia thừa dịp cậu sững sờ mà lén vào trong khoang miệng, dây dưa lấy đầu lưỡi thẹn thùng của cậu.

Mộ Niên ngơ ngác bị động nhận lấy nụ hôn của Thịnh Diệc Thanh, dần dần cảm thấy khó thở, mặt đỏ bừng bắt đầu giãy dụa.

Thịnh Diệc Thanh buông Mộ Niên ra, nhìn đôi mắt ngập nước trước mặt, lại dịu dàng hôn nhẹ cậu hai cái.

“Khụ...” Mộ Niên giả ho một tiếng, “Em đói rồi...” Vừa dứt lời bụng đã rất phối hợp kêu ra tiếng.

Không khí ái muội cứ thế tan thành mây khói, Thịnh Diệc Thanh cười nhẹ, “Về thôi.”

Trên đường, Mộ Niên sau khi khôi phục khỏi trạng thái hóa đá đã bắt đầu vắt óc tự hỏi đến việc nên nói những gì.

“Đói quá...” Mộ Niên đáng thương hề hề nhìn Thịnh Diệc Thanh.

Thịnh Diệc Thanh cầm tay Mộ Niên, nhân lúc đèn đỏ liền đưa lên hôn một cái, “Sao trưa không ăn?”

“Em định mua mì ăn liền, lại thấy weibo của anh!”

“Tôi nay làm cơm Tây cho em ăn, được không?”

“Được!”

Nửa tiếng sau, hai người rút cục về đến nhà.

Vì Thịnh Diệc Thanh ở một mình nên Mộ Niên cũng không hề lo lắng gì, thậm chí còn hiếu kỳ đánh giá khu chung cư.

Nhà Thịnh Diệc Thanh ở tầng tám. Vừa mở cửa đi vào đã thấy một vật thể màu trắng nhảy bổ tới.

“Ồi!” Mộ Niên giật mình nhảy lui về phía sau, “Gì vậy?”

Thịnh Diệc Thanh bật cười nhìn con mèo trắng bên chân: “Đại Bạch, gặp chủ nhân mới của mình nào!”

Mộ Niên định thần lại, thấy một chú mèo trắng muốt đang không ngừng cọ mình vào ống quần Thịnh Diệc Thanh, “Đây là Đại Bạch sao, thật đáng yêu!” Mộ Niên ngồi xổm xuống định đưa tay ra vuốt ve nó, nào ngờ Đại Bạch vừa thấy cậu liền trốn tít vào trong, Mộ Niên buồn bã: “Nó không thích em...”

Thịnh Diệc Thanh vuốt tóc cậu an ủi: “Không sao, nó có chút sợ người lạ, đây là lần đầu tiên gặp em. Lát em cho nó ăn chút gì là được mà.”

Mộ Niên gật gật đầu, “Anh cũng nên cho em ăn chút gì đi, em thực sự đói rồi!”

“Chuẩn bị xong hết rồi.” Thịnh Diệc Thanh đặt đồ của Mộ Niên lên sofa, rồi dẫn cậu vào bếp. Từ trong tủ lạnh, Thịnh Diệc Thanh lấy ra bánh ngọt mà cậu đã nhìn thấy trong ảnh, để lên bàn, đưa thìa cho Mộ Niên, “Em ăn tạm trước đi, tối sẽ nấu món ngon cho em.”

Mộ Niên cầm lấy thìa bắt đầu ăn: “Ừ! Em đói lắm rồi!”

“Em ăn trước đi, anh đi tắm cái đã!” Thịnh Diệc Thanh vừa đi vừa cởi khuy áo. Điều hòa vừa bật, chưa mát thêm được chút nào, ánh nắng mặt trời lúc hai giờ chiều thì luôn gay gắt, tuy trong xe cũng có điều hòa, nhưng anh vẫn mướt mát mồ hôi.

Mộ Niên ăn bánh, ngẩng lên liền thấy Thịnh Diệc Thanh cởi áo lộ ngực, thực sự là rắn chắc mạnh mẽ vô cùng... Mộ Niên có chút thẹn thùng, nhưng lại không kìm được phải liếc mấy cái.

“Phi...” Thịnh Diệc Thanh bước lại gần, “Muốn xem thì xem đi, khỏi phải lén lút.”

Mộ Niên hai mắt nhìn chăm chăm bánh ngọt trên bàn, không nói lời nào.

Thịnh Diệc Thanh ghé vào bên tai cậu hỏi: “Ăn ngon không?”

Mộ Niên liền chu môi vẫn còn dính kem tươi ra hôn Thịnh Diệc Thanh một cái, nói: “Anh tự nếm đi...”

Thịnh Diệc Thanh liếm liếm kem trên môi, tỏ vẻ nghiêm trang nói: “Cách cho ăn này anh rất thích.” Rồi lại thơm lên mặt Mộ Niên một cái mới rời đi.

Đại Bạch núp dưới gầm sofa nhìn nhìn. Chủ nhân từ khi trở về nhà liền chẳng thèm liếc nó lấy một cái, nó không được quan tâm trong lòng rất khó chịu. Còn cái tên lạ hoắc vừa mới xuất hiện đang ngồi ở chỗ nó thường ngồi, ăn đồ chủ nhân thân yêu làm cho nó. Đại Bạch cảm thấy mình bị thất sủng rồi, đành rúc vào gầm sofa sâu thêm tí nữa, tự an ủi trái tim mong manh yếu đuối bị tổn thương nghiêm trọng của mình.

Mộ Niên ăn xong một miếng bánh, bụng đã không còn cồn cào như trước. Lúc này cậu mới có thời gian quan sát nơi ở của Thịnh Diệc Thanh. Ba phòng hai gian, khá rộng rãi thoáng đãng, đồ vật trong nhà cũng đơn giản hào phóng. Mộ Niên đi đến bên sofa, đây là cái sofa thường xuyên xuất hiện trên weibo của Báo Tử, hiện giờ rút cục cậu đã đạt được mong ước, trở thành một phần trong cuộc sống của anh.

Đợi đã.

Con mèo nhìn thấy lúc vừa vào nhà đâu?

“Đại Bạch?” Mộ Niên nhẹ nhàng gọi.

Đại Bạch đang nằm dưới sofa đứng thẳng, giật giật hai tai, lại phát hiện đây không phải giọng của chủ nhân thân yêu, thành ra sủa sủa nằm trong góc, không thèm dậy nữa.

Mộ Niên tìm khắp phòng một lượt, không thấy đâu, dưới gầm bàn cũng không có, bèn quỳ xuống xem gầm sofa, có điều ánh sáng quá mờ không thấy gì hết.

“Mộ Niên, em quỳ ở đây làm gì?” Thịnh Diệc Thanh tấm xong đi ra liền thấy Mộ Niên quỳ rạp xuống đất ngó ngó, không biết đang tìm cái gì, “Em tìm gì vậy?”

“Đại Bạch.” Mộ Niên ngồi bệt xuống đất trả lời.

“Không sao, em cứ đi tìm đi, anh tìm cho. Đại Bạch rất ngoan không chạy lung tung bao giờ, nhất định là vẫn ở trong phòng.”

Mộ Niên lấy quần áo trong ba lô ra, đi đến cửa phòng vệ sinh lại quay lại hỏi: “Có thật tìm được không?”

“Nó nghe lời lắm, anh gọi sẽ ra liền.”

Quả nhiên, khi Mộ Niên đóng cửa phòng vệ sinh, Thịnh Diệc Thanh bắt đầu gọi thì Đại Bạch mới lủi thủi từ dưới gầm ghế bò ra, muốn phi vào lòng hắn.

Thịnh Diệc Thanh đưa tay chặn lại, giọng ghét bỏ: “Mày bắn chết đi được, lát phải tắm.”

Đại Bạch không ngừng “meo meo” đầy ủy khuất.

Mộ Niên tắm rửa rất nhanh, vừa ra ngoài đã ngó nghiêng tìm Đại Bạch. Cậu từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ được nuôi thú cưng, mỗi lần thấy người khác nuôi chó nuôi mèo đều cảm thấy hâm mộ, bây giờ rút cục có thể thỏa mãn khao khát muốn nuôi thú cưng này của cậu, đương nhiên là vô cùng hào hứng.

“Đại Bạch đâu?” Mộ Niên nhìn Thịnh Diệc Thanh.

“Không phải đang ở...” Thịnh Diệc Thanh vừa định nói là bên chân mình, nào ngờ nhận ra bên chân đã sớm trống không, làm gì còn Đại Bạch nào nữa. “Đại Bạch!” Thịnh Diệc Thanh hô một tiếng, Đại Bạch liền từ dưới gầm sofa ló đầu ra nhìn nhìn, thấy Mộ Niên đang nhìn mình liền ngay lập tức rút đầu trở về.

Mộ Niên thương tâm: “Có phải Đại Bạch ghét em không?”

“Không sao, nó sợ người lạ, đợi lát nữa là được rồi, kệ nó, đến giờ cơm nó tự thò mặt ra ấy mà.” Thịnh Diệc Thanh hiện tại càng quan tâm đến việc nấu cơm cho Bánh Mật nhà mình ăn, chứ không phải là một con mèo đang hờn dỗi.

Đại Bạch đang ở dưới gầm sofa vẽ vòng tròn nghe thế càng thêm hậm hực, quả nhiên là bị thất sủng QAQ.

“Thật sự không có việc gì sao?” Mộ Niên vẫn có chút không yên lòng.

“Không sao, tẹo nữa em cho nó ăn là nó thích em ngay ấy mà. Hiện tại anh đi chuẩn bị bữa tối, tối nay cho em ăn một bữa no nê.”

“Em giúp anh!” Mộ Niên đứng cạnh Thịnh Diệc Thanh vô cùng nhiệt tình nói.

Đại Bạch đáng thương bị vu hãm nghe thế thì vô cùng ngạo kiều meo một tiếng, hừ, nó còn lâu mới là mèo dễ dãi nhé.

Bữa tối chuẩn bị mất ba tiếng đồng hồ. Thực đơn vô cùng phong phú, hai miếng bít tết, một đĩa mỳ Ý, sushi, đồ nướng, canh ngân nhĩ hạt sen, còn mở một chai rượu vang, trên bàn ăn còn để sẵn một bánh pudding.

“Này... em sợ ăn không hết.” Mộ Niên có chút do dự, “Lãng phí rất đang tiếc a.”

“Hôm nay chỉ cần ăn hết bít tết, những cái khác ăn không hết đều có thể để tủ lạnh.”

Lúc này Đại Bạch ở dưới gầm ghế hết một buổi chiều cuối cùng cũng bò ra, tập tễnh bước tới, nhỏ giọng “meo meo”.

Mộ Niên thấy thế lập tức đau lòng: “Đại Bạch đáng thương, chắc là đói lắm rồi.”

Sau đó cậu đặt đĩa cá rán Thịnh Diệc Thanh làm riêng cho Đại Bạch xuống trước mặt chú mèo. Lần này Đại Bạch không thèm để ý người cho nó ăn là ai nữa, há mồm lập tức ăn.

Ba con cá to bằng bàn tay cứ thế liến vào trong bụng nó. Đại Bạch no nê rồi, nhìn lại tên người lạ kia cũng thấy thân thiết vô cùng, đến bên chân cậu cọ cọ vài cái rồi mới thông thả rời đi.

“Haha, nó vừa làm nũng với em!” Mộ Niên vui vẻ kêu lên.

Thịnh Diệc Thanh cười lắc đầu, “Hai nhóc tham ăn, thật dễ dàng thỏa mãn.”

—END 18—

19. Chương 19

Buổi tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ, hai người nằm ỏ trên giường nghịch máy tính.

“Mộ Niên, em thật sự không định dùng nick Bánh Mật nữa sao?” Thịnh Diệc Thanh nhìn khung chat trên diễn đàn của kịch tổ cũ, hỏi: “Mọi người trên diễn đàn vừa nãy còn nói đến em đó.” “Hửm?” Mộ Niên đưa mắt nhìn màn hình máy tính của Thịnh Diệc Thanh, “Nói gì em cơ?”

[Đạo diễn]: Thực ra nhân vật này để Bánh Mật xứng sẽ rất hợp

~[Lên kế hoạch]: T_____T Nhưng giờ lại không làm sao liên với cậu ấy được, QQ thì không add friend, cậu ấy lại không dùng weibo...

[CV – Quỳnh Lâu]: Làm gì có chuyện trên đời vẫn còn có người không dùng weibo? Người rùng sao trời?

“Hắn ta mới là người rùng...” Mộ Niên lẩm bẩm.

Thịnh Diệc Thanh ôm lấy bả vai Mộ Niên, hôn lên má cậu một cái, “Ừ, hắn ta là người rùng. Nhưng nói thật, hồi trước em bảo có weibo, còn follow anh, nhưng sao anh không thấy?”

“Không phải weibo đó...” Mộ Niên chôn mặt vào ngực Thịnh Diệc Thanh, nhỏ giọng nói: “Cái khác cơ...”

“Cái nào? Để anh follow.” Thịnh Diệc Thanh mở weibo, “Tên là gì?”

Mộ Niên thấp giọng trả lời: “Bánh mật không phải bánh ngọt...”

“Hả?” Thịnh Diệc Thanh nghe không rõ liền hỏi lại, “Gì cơ?”

“Bánh mật không phải bánh ngọt!” Mộ Niên nói xong liền dứt khỏi vòng tay của Thịnh Diệc Thanh, nằm vật ra giường.

“Tên này rất hay mà, làm gì thẹn thùng thế?” Tìm được weibo của Bánh Mật, lần cuối update cách đây khá lâu, Thịnh Diệc Thanh đẩy xuống xem nhưng weibo cậu đã từng up, “Phi tất hồi ấy tặng em cũng được up weibo à?”

Mộ Niên chôn mặt vào gối gật gật đầu, Thịnh Diệc Thanh đưa tay vuốt lưng cậu: “Nhóc tham ăn, trên weibo toàn bánh là bánh... Eh, đây không phải bánh ở tiệm anh sao?”

“Ừm...”

Thịnh Diệc Thanh nhìn Mộ Niên đột nhiên cư xử kỳ quặc cũng có chút khó hiểu, mở phần follow của Bánh mật không phải bánh ngọt ra, quả nhiên thấy có nick mình, nhưng thế cũng đâu có gì đáng ngại?

Nhấn nút follow, Thịnh Diệc Thanh quay lại trang weibo của mình, thấy weibo phát hồi sáng đã có không ít bình luận, đột nhiên nổi hứng mở lên xem, bỗng nhìn thấy cái nick quen thuộc kia. [Bánh mật không phải bánh ngọt]: Thoạt nhìn có vẻ rất ngon =3=

Thịnh Diệc Thanh đưa mắt nhìn Mộ Niên đang nằm giả chết bên cạnh, quyết đoán mở bình luận của từng weibo mình up lên xem, không ngoài dự đoán, ở dưới thể nào cũng xuất hiện nick quen thuộc kia.

Mộ Niên quay lưng về phía Thịnh Diệc Thanh, hồi tưởng lúc đó ở trên trang weibo của Báo Tử quấy tung bừa, thật sự rất xấu hổ! Không nhận được nghe ngóng, lại thấy người bên cạnh mãi không ho lấy một tiếng, liền quay ra định lén nhìn một chút.

Thấy Thịnh Diệc Thanh vẽ mặt nghiêm túc nhìn màn hình liền nghi hoặc, “Sao... sao thế? Mặt hình sự ghê vậy?”

Thịnh Diệc Thanh không nói gì, tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình.

Mộ Niên thấy mình bị ăn bơ thì mắt mặt, không thèm nói nữa nằm trên giường nghịch di động.

Nửa giờ trôi qua, Thịnh Diệc Thanh xuống bên cậu, tay khoác lên tay Mộ Niên, chăm chú nhìn cậu: “Không ngờ Bánh mật của anh đã để ý anh từ lâu, anh thật là ngốc, nếu nhận ra em sớm hơn một chút thì có phải tốt rồi không.”

Mộ Niên đem mặt chôn vào ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Như bây giờ cũng rất tốt.”

Thịnh Diệc Thanh một tay ôm cậu, một tay điều khiển chuột, nói: “Các fan đang đòi ảnh người yêu anh nè.”

“A?” Mộ Niên ngẩng đầu cùng Thịnh Diệc Thanh xem weibo, thấy trong update mới có rất nhiều bình luận, cái nào cái nấy đều cùng một mục đích.

[Fan 1]: Chuyện gì xảy ra vậy, sama đã lâu không up weibo, vừa up đã làm người khác giật mình!!!

[Fan 2]: Hay sama với tiểu thụ lúc trước thành đôi rồi?

[Fan 3]: QVQ Thật vậy sao??? Sama cuối cùng không buồn nữa rồi! Tôi đã bảo mà, sama tốt như vậy ai nỡ từ chối cơ chứ! [

Fan 4]: Tin hot a! Xin ảnh ngọc của tiểu thụ!

[Fan 5]: Xin ảnh chụp! Sama ngữ khí của anh quá cưng chiều rồi đó!

[Fan 6]: Khó khăn lắm mới ở bên nhau, có thể không cưng sao! Sama mau phát quà!

[Fan 7]: Cùng xin quà ~()/

~[Fan 8]: O(_)O Ngóng quà ngóng quà!!! Sama xin hãy lắng nghe tiếng lòng của bọn em!!!

“Quà gì thì được ha?” Thịnh Diệc Thanh cúi đầu hỏi ý kiến Mộ Niên.

“Bình thường gặp chuyện như vậy em toàn giả chết.” Mộ Niên ho nhẹ, “Không thì anh cũng làm vậy đi?”

“Không hổ là Lưu Niên sama nổi tiếng cao lãnh ~ Tại hạ cam nguyện báỉ phục.” Thịnh Diệc Thanh trêu ghẹo nói.

Mộ Niên bấu môi phản bác: “Vậy chứ anh có cách nào hay hơn sao, Báo Tử sama?”

“Sợ quan hệ của chúng ta bị lộ chứ gì?” Mộ Niên nhướn mày

“Ai thèm sợ?”

“Vậy anh reply.”

Thịnh Diệc Thanh buông Mộ Niên ra, hai tay gõ bàn phím, chọn đại một bình luận của fan để trả lời.

[CV Báo Tử]: Ngày mai nhớ lên nghe hát song ca! @ [Fan 8]: O(_)O Ngóng quà ngóng quà!!! Sama xin hãy lắng nghe tiếng lòng của bọn em!!! @ [CV Báo Tử]: Thành quả của buổi sáng, chờ nhóc lười nào đó đến ăn [hình ảnh] [hình ảnh].

Weibo vừa được update chưa đầy 2 phút, lập tức đã có mấy bình luận, quả nhiên buổi tối là thời gian nhiều người lên mạng nhất.

[Fan 1]: Sofa!!!

[Fan 2]: Má ơi là thật đó hả!!! Không thể tin được ^O^/!!!!

[Fan 3]: Sama anh thật sự không bị hack nick đó chứ??? Mai em nhất định mọc rễ trước máy tính để canh!!!

[Fan 4]: = = Yay!!! Sama không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng liền chấn động bốn phương! Nếu không ca hát thì cũng là phu phu liếc mắt đưa tình! Có cần ân ái đến mức đó hay không!!!

[Fan 5]: Thật mong được nghe giọng tiểu thụ nha ~ Mọi người đoán xem tiểu thụ liệu có chơi vòng phối hay không?

Mộ Niên vừa cười vừa đọc bình luận của fan.

Cùng lúc đó, trên diễn đàn của kịch tổ hiện tại cũng náo nhiệt không kém.

[Lên kế hoạch]: @[CV-Báo Tử]!!! Báo Tử sama!!!

[Đạo diễn]: Sao thế?

[Biên kịch]: Mau lên weibo =v= tin tức này rất động trời! Tôi chỉ nghĩ thôi cũng thấy trong lòng muốn hét to rồi!!!

[Đạo diễn]: Cô động kinh hử...

[Biên kịch]: Chậc chậc! Ngu dân trì độn!

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Báo Tử có người yêu (_)

[Đạo diễn]: Chuyện gì vậy! Một chút hó hé cũng không có! [

Lên kế hoạch]: o(v)o Mai sama nói sẽ hát song ca thiệt mong chờ!! @[CV-Báo Tử] ~ Sama mau xuất hiện đi nào!

[CV-Báo Tử]:?

[Lên kế hoạch]: Sama khai mau! Mau khai câu chuyện tình yêu của anh với tiểu thụ đi nào!!!

[CV – Báo Tử]: ...Không có gì để khai.

[Biên kịch]: Tiểu thụ có ở cạnh sama không??? Hi ~ tiểu thụ! Người toàn năng hoàn hảo đến từng millimet như sama cần phải cẩn thận trân trọng nắm chắc nha!

“Nghe chưa, cẩn thận trân trọng nắm chắc nha.” Thịnh Diệc Thanh cúi xuống bên tai Mộ Niên cười khê.

“Hứ, người em nhìn trúng làm gì có chuyện không nắm chắc!”

Mỗi lần Mộ Niên thẳng thắn bày tỏ cam tình của mình, Thịnh Diệc Thanh đều hận không thể ôm cậu vào lòng vuốt ve âu yếm.

[CV – Báo Tử]: ^_____^ Bọn tôi đều nắm chắc.

[Lên kế hoạch]: Tiểu thụ mau nói chuyện đi mà!

[CV – Báo Tử]: Mai rồi sẽ được nghe.

“Giờ mà nghe sẽ không bất ngờ.”

Thịnh Diệc Thanh nói.

Mộ Niên như nghĩ đến điều gì, gật đầu đồng ý,

“Đúng, phải làm cho họ giật nảy mình.”

Đưa mắt xem đồng hồ, Thịnh Diệc Thanh đặt máy tính sang một bên, ôm Mộ Niên nằm nói chuyện phiếm.

Vừa nói đến thanh âm, lại khiến hấn tò mò với nguyên nhân dùng nick nhỏ của cậu, “Sao lúc đó em lại dùng nick nhỏ nhận kịch?”

“Đổi phong cách khác cho vui ấy mà.”

Nói đến phong cách khác, Thịnh Diệc Thanh không khỏi cười nói: “Mộ Niên của anh còn rất siêu, có thể đổi giọng, người khác nghe không cách nào nhận ra!”

Mộ Niên kiêu ngạo nói: “Đương nhiên, nghề của em mà!”

“Hai giọng khác nhau một trời một vực, chắc đến fan ruột của em cũng không cách nào tưởng tượng nổi Lưu Niên với Bánh mật lại là cùng một người. Cả hai khác nhau quá xa. Không hiểu sao người khác lại có thể suy ra là em lạnh lùng lạnh đậm được nhỉ?”

“Có lẽ là vì em không hay nói chuyện.”

“Thế mới thấy, tính cách trên Internet với ngoài đời khác nhau hoàn toàn.”

Mộ Niên lắc đầu, “Anh ngoài đời hay trên Internet cũng vẫn như thế.”

“Vậy chứ sao lúc trước em lại từ chối anh?”

“Có thể không nhắc đến được không!!!”

—END 19—

20. Chương 20

Rèm cửa phòng ngủ đột nhiên bị kéo ra, ánh mặt trời chói chang cứ thế chiếu thẳng lên người Mộ Niên. Mộ Niên cau mày, xoay người ra chỗ khác.

Thịnh Diệc Thanh đến bên cậu, vỗ vỗ vào mông cậu vài cái, “Dậy đi thôi.” Mộ Niên lắc người một cái, không thèm động đậy.

“Mộ Niên?” Thịnh Diệc Thanh nâng vai cậu lên, để cậu tựa vào lòng mình, “Nhóc lười!”

Mộ Niên hí mắt, cọt cọt ***g ngực hấn hồi lâu mới tỉnh táo hoàn toàn, giọng khàn khàn hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Gần chín giờ, anh làm sandwich rồi, đã đói chưa?” Thịnh Diệc Thanh dịu dàng trả lời.

Mộ Niên đưa tay ôm lấy bả vai Thịnh Diệc Thanh, “Em cảm thấy mình quá hạnh phúc!!! Làm sao đây, dường như em càng ngày càng yêu anh rồi!!!”

“Vậy cứ tiếp tục yêu đi, mau dậy đánh răng, anh ra ngoài trước.”

Mộ Niên đánh răng rửa mặt xong, đẩy cửa ra, thấy Đại Bạch ngồi bên chân bàn ăn bữa sáng. Mộ Niên tiến lại gần, ngồi xuống sờ sờ đầu nó, Đại Bạch không phản ứng, điềm nhiên tiếp tục đánh chén.

“Đồ ham ăn!” Mộ Niên cười nói với Đại Bạch.

“Đang tự nói mình sao?” Thịnh Diệc Thanh từ phòng bếp bước ra, trên tay còn bưng bữa sáng “Sandwich và sữa.”

“Oa~” Mộ Niên chạy đến gần hấn, cầm lấy đĩa trong tay hấn, dí mũi vào hít hà, “Thơm quá đi!”

Bữa sáng xong xuôi, Mộ Niên ngồi trên ghế sofa hạnh phúc xoa bụng.

Thịnh Diệc Thanh đặt nho đã rửa sạch lên bàn trà, “Ăn không?”

Mộ Niên hí mắt không thèm động đậy, “Lát nữa đi, giờ không muốn hoạt động đâu...”

“Đừng quên tôi qua đã hứa với fan hát song ca rồi.” Thịnh Diệc Thanh ôm Mộ Niên vào lòng, bật TV lên xem.

“Hát gì bây giờ nhỉ?”

“Em nghĩ thử xem.”

Mộ Niên dựa vào lòng Thịnh Diệc Thanh xem tên bài hát trong máy, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “Hay hát tiểu tình ca?”

“Được.” Thịnh Diệc Thanh cầm máy tính từ trong phòng ngủ ra, “Em một đoạn, anh một đoạn?”

Mộ Niên ôm laptop chạy vô phòng ngủ, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thịnh Diệc Thanh bình tĩnh nói: “Em phải luyện tập trước, cấm không được quấy rầy em ~”

“Thần bí như vậy...” Thịnh Diệc Thanh lắc đầu, không để ý nữa mà cũng bật phần mềm phát nhạc lên nghe bài hát quen thuộc.

Đại Bạch nhìn nhìn chủ nhân, ngáp một cái rồi híp mắt ngủ.

Một tiếng đồng hồ sau, cửa phòng ngủ mở ra.

“Luyện xong rồi?” Thịnh Diệc Thanh tháo tai nghe để sang một bên, “Sao không thấy có tiếng em hát?”

Mộ Niên cười ha ha hai tiếng, “Dù sao thì em cũng luyện xong rồi, mau tìm nhạc đệm đi thôi.”

Thịnh Diệc Thanh mở trang web, down nhạc đệm xuống, “Anh hát trước?”

Mộ Niên gật đầu tỏ vẻ không vấn đề.

Nhạc dạo vang lên, Thịnh Diệc Thanh chăm chú nghe nhạc, đọc lời bài hát.

“Đây là một bài tình ca nhỏ giản đơn. Hát lên tình cảm của chúng ta. Anh cảm thấy mình lúc này đang rất vui vẻ, có em ấm áp, cả bầu không khí cũng trở nên hạnh phúc.”

Thịnh Diệc Thanh nhìn về phía Mộ Niên. Mộ Niên nháy mắt với hắn mấy cái, chậm rãi mở miệng.

“Đây là một bài tình ca nhỏ giản đơn...”

Ngay lúc Mộ Niên vừa mở miệng, đến người bình tĩnh như Thịnh Diệc Thanh cũng không nhịn nổi mà hóa đá.

Mộ Niên cũng không may bị Thịnh Diệc Thanh ảnh hưởng, nhắm mắt lại tập trung hát.

Đến đoạn cao trào, Thịnh Diệc Thanh vẫn không có động tĩnh gì, Mộ Niên đưa tay nhẹ nhàng khều khều mấy cái, hắn mới giật mình tỉnh lại, bắt đầu song ca.

Kết thúc bài hát, Thịnh Diệc Thanh tắt ghi âm, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Mộ Niên.

“Khụ... sao... sao vậy?” Mộ Niên không được tự nhiên hỏi.

“Anh đang nhìn xem Mộ Niên nhà anh là nam hay nữ.” Thịnh Diệc Thanh một tay chống cằm, mắt sáng như sao.

“Tất nhiên là nam rồi!” Mộ Niên nghe thế liền xù lông.

“Vậy chứ sao lúc hát lại thành giọng nữ nhỉ?”

“Em cố ý! Thế nào, nghe có nhận ra em là nam không?” Mộ Niên cười xấu xa, “Mau bật phần ghi âm vừa rồi lên nghe thử xem nào.”

Rất nhanh, từ máy tính đã truyền ra tiếng hát của hai người. Giọng nữ của Mộ Niên nghe qua loa lại càng thật hơn. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy thì Thịnh Diệc Thanh cũng không thể cam đoan sẽ nghe ra giọng hát này lại là của một cậu con trai.

Thịnh Diệc Thanh nghe đi nghe lại mấy lần, “Nghe nhiều mới có cảm giác.”

“Cảm giác gì?”

“Giọng nữ kia thật ra là giọng nam, đương nhiên với điều kiện tiên quyết là anh đã biết là nam hát ngay từ đầu. Cần thận nghe đi nghe lại mới nhận ra.”

Mộ Niên thúc giục, “Mau up đi, em muốn xem kết quả!”

“Chờ anh xử lý âm tần một chút đã.”

Gần giữa trưa Thịnh Diệc Thanh cuối cùng cũng làm xong, đem bài hát up lên weibo của mình, còn đánh thêm vài chữ.

[CV Báo Tử]: Kinh!! Hi! [Audio]

Up xong hai người liền không để ý weibo nữa, bởi Thịnh Diệc Thanh đã dẫn Mộ Niên đi lên phố để ăn trưa, tiện thể mua đồ. Có rất nhiều phải mua trước khi khai giảng, hai người đi đến siêu thị lớn gần đó lượn mắt hai giờ đồng hồ mới xong.

Qua trưa Mộ Niên phải trở về trường học. Trước khi đi, hai người còn quần nhau như sam.

Thịnh Diệc Thanh một tay giữ lấy đầu Mộ Niên, hé miệng ngậm lấy môi cậu. Mộ Niên thấy Thịnh Diệc Thanh vẫn không đưa lưỡi vào, bèn chủ động vươn đầu lưỡi, cùng Thịnh Diệc Thanh quần lấy nhau. Hôn càng sâu, tay Thịnh Diệc Thanh cũng luồn vào vạt áo Mộ Niên, vuốt ve sờ soạng, chỉ hận không thể cùng cậu hòa vào làm một.

Chờ đến khi nụ hôn chấm dứt thì, áo Mộ Niên đã kéo quá ngực. Hai mắt mờ mịt đầy sương mù cuối cùng cũng có lại thần thái, ngay lập tức phản ứng với tình trạng hiện tại. Mộ Niên kéo áo xuống, ngồi trên đùi Thịnh Diệc Thanh, dựa vào ngực hắn mà nói: “Anh ‘cứng’ rồi kìa.”

Ai ngờ Thịnh Diệc Thanh còn bình tĩnh hơn, “Tình huống như lúc này, anh mà không ‘cứng’ em mới nên khóc, cái này chứng tỏ anh có hứng thú rất lớn với em.”

Mộ Niên không dám lộn xộn, tuy biết hai người sớm muộn gì cũng đi đến bước kia, nhưng lúc này cậu còn chưa chuẩn bị tốt.

Hai tay Thịnh Diệc Thanh siết chặt lấy Mộ Niên, hân thở dài, “Đừng lo, anh sẽ không làm gì em đâu. Để anh bình tĩnh lại, lát đưa em đến trường.”

Sắp xếp xong hành lý, Mộ Niên đến bên Đại Bạch, thủ thủ chào tạm biệt: “Đại Bạch, tao đi nhé. Nhưng mà chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi, chắc là khoảng vài ngày nữa. Đến lúc đó đừng quên tao đấy.”

Đại Bạch không phản ứng, xoay người tiếp tục ngủ.

“Đây là bánh quy hôm qua làm, chỗ này đủ ăn một tuần, em cầm lấy này.” Thịnh Diệc Thanh từ trong tủ lấy ra một hộp bánh quy, “Đặc biệt làm cho em đấy, suýt nữa thì quên.”

Mộ Niên cầm bánh quy, lại hôn hắn một cái.

Lúc trở lại trường cũng đã gần sáu giờ. Mộ Niên tán gẫu chuyện nhỉ hè với bạn cùng phòng, còn hào phóng đem bánh quy Thịnh Diệc Thanh làm chia cho mọi người, có điều ngay lúc bạn cùng phòng đưa tay định lấy bánh thì cậu đã để thêm một câu: “Mỗi người chỉ được một cái thôi đấy!”

“...” Lô Vũ không còn gì để nói. Bánh quy này vốn đã nhỏ, cắn một cái cũng gần hết cái bánh, chỉ cho lấy một cái có phải là hơi bị keo kiệt quá không, “Ăn thêm cái nữa thì đã làm sao?”

“Đây là bánh anh tôi vất vả làm ra, vốn cũng chỉ có một ít như vậy thôi!” Mộ Niên đau lòng nói.

Mẹ nó! Cái hộp to đùng như cái thúng thê kia mà cũng kêu là một ít hả? Lô Vũ hộc máu, may mà cậu ta cũng không quá thích đồ ngọt, bèn phẩy tay không thèm chấp.

Đăng ký xong, Mộ Niên cuối cùng cũng có thời gian nhàn nhã mở weibo ra xem. Xem đến weibo của Báo Tử, vừa nhìn thấy bình luận, Mộ Niên đã cười đến ngã ra giường.

—END 20—

21. Chương 21

Về quảng cáo

Lần này số bình luận trên weibo Báo Tử cao chưa từng thấy, Mộ Niên mở ra xem từng cái một.

[CV Báo Tử]: Kinh!! Hi! [Audio]

[Fan 1]: Bà nó chứ! Không còn lời nào để biểu thị cảm xúc của em bây giờ! Em chỉ muốn nói là, em đoán đúng mở đầu, đoán đúng quá trình, nhưng kết cục thật sự là! Không! Thế! Ngờ!

[Fan 2]: Na na na na na... Nani???? Đây là thế nào đây hở trời???

[Fan 3]: Con con con con con... con gái?! Đây là tình huống gì đây hở trời???

[Fan 4]: Hai vị ở trên đang chơi trò đối đáp sao ~ ha ha ~ có điều em cũng muốn kêu một tiếng! BL chuyển BG tốt xấu gì cũng phải cho cái cảnh báo chó má ơi!!!

[Fan 5]: Tuy giọng nữ cũng rất hay, nhưng em muốn nói là, sama anh đang bầy fan đầy phồng!!! Anh công qua nhiều thụ như thế bạn gái anh biết sao???

[Fan 6]: Mặc kệ thế nào em vẫn chúc sama hạnh phúc!

[Fan 7]: Cuối cùng khi biết được sự thật em đã rơi nước mắt... TvT

[Fan 8]: Cuối cùng khi biết được sự thật em đã rơi nước mắt TvT + 1

[Fan 9]: +2

[Fan 10]: + Số giấy căn cước + Số điện thoại di động!!!!

[Fan 11]: Cho nên thật ra không phải tiểu thụ... mà là phu nhân sao? _(: ”)_

[Fan 12]: (° °;) Cuối cùng em cũng hiểu vì sao lúc up weibo sama lại đánh hai dấu chấm than sau chữ “Kinh”, anh rõ ràng đã dự liệu trước bọn em sẽ kinh nhiều hơn hỉ! Sama anh thật xấu!!

Nhìn đến hai chữ “phu nhân” này, Mộ Niên hơi thẹn thùng một chút. Thấy khung chat của kịch tổ đã nhảy nhót hồi lâu, vừa nãy mãi nhìn bình luận trên weibo chưa để ý, giờ mới nhớ ra, bật lên xem phản ứng của họ.

[Lên kế hoạch]: @CV – Báo Tử!! Sama thì ra trước giờ anh vẫn luôn thích con gái sao???

[Biên kịch]: Cuối cùng khi biết được sự thật em đã rơi nước mắt TvT

[Đạo diễn]: Nếu biết trước rằng sama thích con gái em đã ra tay rồi!!! Bánh ngọt! Bánh quy! Macaroon! Pudding! Người lại còn vừa đẹp trai vừa dịu dàng lịch sự! Phu nhân thực sự quá may mắn!

[Lên kế hoạch]: xxxx.com Đã bảo mà, tin shock như vậy diễn đàn sao có thể lặng im!

Mộ Niên cũng click vào link.

[Báo Tử xứng nhiều vai công đến vậy mà lại là thắng! QAQ Tôi sẽ không bao giờ tin vào tình yêu!!!]

Mộ Niên giật giật khoe miệng. Tiêu đề cũng đủ dài, quả nhiên là Hot Topic có khác.

Đầu tiên người post đăng tải mấy weibo gần đây của Báo Tử, thêm cả audio gộp lại thành một link.

[1L]: Sofa! Mới khai giảng ngày đầu đã có vụ scandal lớn như vậy!

[2L]: Thật không còn gì để nói! Đến giờ tôi vẫn không thể tin nổi!

[3L]: A a a!!!! Một nửa kia của sama hóa ra lại là con gái! QAQ Sama anh sao nỡ đối xử với bọn em như vậy!

[4L]: Lại thêm một đồng chí gay không chịu nổi áp lực gia đình mà đi tìm con gái! Trước tiên thả một ngọn nến cho em gái này! Làm vợ của gay không dễ dàng!

[5L]: Thăng giả làm gay thiệt đáng ghét! Từ fan hóa thành anti!

[6L]: Ôi mẹ ơi cái bình luận ở trên thiệt làm tôi cười chết! Người ta đi hẹn hò thì chuyển sang anti người ta, còn tự nhận mình là fan cái méo gì, anti thì nói thẳng ra đi! Sama em ủng hộ anh! Chỉ cần anh hạnh phúc là được!

[7L]: =v= Giọng của em gái này hay đó chứ! Hát nghe ổn phết!

...

[20L]: Chuyển sang anti không nói nhiều!

[21L]: Các bạn antifan đừng giả làm fan nữa đê, không giống đâu! Con gái thì làm sao? Mấy người không phải giống cái đấy chắc? Chờ toàn thể đàn ông trên thế giới đều quay ra yêu nhau hết trơn hết troy rồi thì ngồi đấy mà khóc! Người ta yêu nhau cũng phải anti!

[22L]: Lúc trước ở trên weibo mọi người bảo là tiểu thụ cũng có thấy Báo Tử nói gì đâu! Thật sự là đủ!

...

[51L]: Lúc trước còn mắt đưa mày lại với Ly Ly sama chứ, thật tiếc thay cho Ly Ly sama! Báo Tử rõ là đồ tra nam!

[52L]: Phu nhân đừng sợ! Bọn em ủng hộ chị! Tôi tin rằng fan chân chính của Báo Tử sama tuyệt đối sẽ chúc phúc sama, hy vọng anh ấy hạnh phúc!!

[53L]: Phu nhân bọn em ủng hộ chị! Nghe giọng hẳn phải là một người rất dịu dàng! (3) Chúc sama cùng phu nhân hạnh phúc!

[54L]: Thật không hiểu nổi một vài antifan, người ta ở ngoài đời vừa hạnh phúc vừa vui vẻ, đêch ai quan tâm các cô ở trên mạng mắng cái gì (_)

[55L]: Vì người yêu sama là nữ mà biến thành anti, ai thêm cái loại fan như các cô! Sama hạnh phúc của hai người chính là niềm vui của bọn em ~()/~ Không cần để ý bọn antifan, càng để ý chúng nó càng sướng!

...

Việc bị lôi lên diễn đàn nói Mộ Niên đã gặp qua không ít, thậm chí có mấy lần người bị nói chính là cậu, đối với loại antifan thế này cậu đã sớm không thèm để vào mắt. Topic này xem xong một trang thì đã không còn hứng thú xem tiếp, cậu liền nổi hứng đi dạo qua các topic khác. Đột nhiên có một topic đồ chơi lợi kéo lấy sự chú ý của cậu. Topic này đã được post từ rất lâu, giờ lại bị lôi ra. Là topic về CP Báo Tử và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo.

Lúc đầu khi chưa để ý họ thì cậu không có hứng thú với Topic CP, sau này thậm chí Báo Tử rồi nhìn thấy Topic CP sẽ khó chịu cũng không bao giờ vào xem thử, mà hiện tại, khi lại một lần nữa nhìn đến topic này, trong lòng Mộ Niên có chút cảm giác khó nói.

Click vào topic đã bị cậu bỏ qua vô số lần. Người post đăng không ít tên các bộ kịch có Báo Tử và Ly Ly Nguyên Thượng Thảo hợp tác, còn cùng fan YY ra vô số moment nghe qua thì thực bình thường nhưng trong mắt họ lại tràn đầy gian tình. Phía dưới là một hàng cảm khái thật đáng yêu thật ngọt ngào.

Cái gì mà đáng yêu ngọt ngào cơ! Rõ ràng cậu với Báo Tử ở bên nhau còn đáng yêu ngọt ngào hơn!

Giận dữ cầm một miếng bánh quy Thịnh Diệc Thanh làm bỏ tọt vào miệng, mở khung chat của hắn ra.

[Bánh mật]: (^) Dối!!!!

[Báo Tử]: Sao đột nhiên lại dối?

[Bánh mật]: Em với anh không có topic CP!

[Báo Tử]: Thì em đi lập một cái?

[Bánh mật]: Không thêm! Em mà lập người ta lại bảo em ôm đúi anh!
[Báo Tử]: Đúi, bắp chân, cánh tay tùy em chọn, ôm bao lâu đều được.
[Bánh mật]: (/) Thế thì em sẽ ôm cả đời!
[Báo Tử]: Kiếp sau cũng cho em ôm.
[Bánh mật]: o(*//// ///*)q Em sẽ không khách khí đâu! Nhớ là em đặt hàng anh kiếp sau rồi nhé!
[Báo Tử]: Rất vui lòng
~[Bánh mật]: Các fan đều “Kinh!!” mất rồi ~(>

22. Chương 22

Vừa khai giảng xong nên lịch học cũng không quá căng thẳng, Mộ Niên cứ bao giờ rảnh rồi không có gì làm là lại chạy đến Đường Tâm.

“Mộ Niên lại ra ngoài đấy à?” Lô Vũ thấy Mộ Niên cầm ví với di động, ngồi buộc dây giày trước cửa liền hỏi: “Đạo này thấy ông chăm ra ngoài phết đấy.”

Mộ Niên đứng lên vuốt thẳng mấy nếp nhăn trên quần áo, “Ừm, đang thèm ăn bánh ngọt, tôi đi nhé!”

Tâm trạng Mộ Niên lúc này rất tốt, vừa đi còn vừa cúi đầu cười trộm. Quả nhiên nói người đang yêu trí thông minh dưới mức âm là có lý, chưa nhìn thấy mặt nhau mà trong lòng đã vui như nở hoa vậy.

“Kính chào quý khách!” Vừa vào cửa nhân viên Tiểu Manh đã theo thói quen chào lớn, ngẩng đầu lên nhìn thấy người tới là ai, cô nàng mừng rỡ nói: “Mộ Niên? Lâu lắm rồi không thấy cậu đến!”

Mộ Niên gãi đầu cười ngại ngùng, “Lúc trước nghỉ hè nên về quê.”

“Cậu muốn ăn gì? À tôi nói nhỏ với cậu nhé ~ Ông chủ tiệm của bọn tôi cũng đang ở đây!”

Không ở đây mới là lạ, lần nào trước khi đến cậu cũng gọi điện cho Thịnh Diệc Thanh mà.

Mộ Niên vừa chọn xong bánh đã thấy Thịnh Diệc Thanh xuất hiện.

“Đến đây.” Thịnh Diệc Thanh lần này ngồi bên Mộ Niên, chống tay nhìn cậu ăn bánh, tay kia thì nắm lấy bàn tay cậu, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve.

Mộ Niên cúi đầu cười, “Mấy hôm nữa em không đến được, ở trường có chút việc bận.”

“Vậy thứ sáu thì sao, chiều thứ sáu anh đón em nhé?”

“Được!” Tự thấy mình đồng ý hơi vội vàng, Mộ Niên liền bổ sung: “Thực ra là em nhớ Đại Bạch thôi.”

Thịnh Diệc Thanh nhin cười không vạch trần cậu, còn vô cùng nghiêm túc trả lời: “Đại Bạch cũng nhớ em.”

Ăn xong bánh ngọt rồi, Thịnh Diệc Thanh liền kéo cậu vào phòng làm việc, cửa vừa đóng đã ép cậu lên cửa, cúi đầu hôn.

“Ừm...” Mộ Niên bắt đầu còn giật mình, sau phục hồi tinh thần lại liền lấy hai tay ôm lấy cổ Thịnh Diệc Thanh, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Vài phút sau, Thịnh Diệc Thanh buông cậu ra, tựa lên trán cậu, cười, “Toàn mùi chocolate.”

Mộ Niên chôn đầu trong ngực hân cọt cọt.

“Trước khi em đến anh đã làm một ít bánh quy, macaroon các loại, lát em cầm về mà ăn.”

Mộ Niên có chút băn khoăn, “Lần trước anh làm em vẫn chưa ăn xong mà, về sau đừng làm cho em nhiều quá, đủ rồi. Em cũng không phải hẹn hò với anh vì bánh ngọt miễn phí...”

“Anh tự nguyện làm cho em mà, anh thích nhìn em ăn. Không có gì không tốt.”

Mặc kệ nói thế nào, Mộ Niên vẫn cầm theo bánh về, có điều cũng thừa dịp Thịnh Diệc Thanh không để ý, trộm mua thêm hai miếng bánh về.

Trở lại ký túc xá, Mộ Niên đem tất cả đám bánh kẹo từ Đường Tâm về để lên bàn.

“Ôi cha, Mộ Niên, ông phát tài đấy hả? Một đồng đồ ngọt còn toàn ở Đường Tâm, chỗ này chắc tốn không ít tiền ha... Đúng rồi, mới này Tiểu Ngã còn than thêm đồ ngọt, vừa lúc ông mua nhiều vậy, tôi lấy một cái cho Tiểu Ngã được không?” Lô Vũ đi qua lật lật đồng đồ trên bàn.

Mộ Niên hào phóng trả lời: “Ồ lấy đi.”

Lô Vũ liền chọn lấy một hộp bánh quy nhỏ nhất, “Vậy lấy cái này đi.”

“Không được không được!” Mộ Niên vội vàng lấy lại bánh quy, đây là bánh Thịnh Diệc Thanh làm riêng cho cậu, làm sao nỡ đem đi cho người khác.

“Ày...” Lô Vũ liền cầm lấy một cái bánh lão bà*, “Cái này thì sao?”

Mộ Niên lại vẻ mặt tiếc nuối, “Cái đó cũng không được...” Lúc đưa cái này cho cậu Thịnh Diệc Thanh còn nói đây là bánh cổ ý làm cho phu nhân mà.

(*) Bánh lão bà: /Sweetheart Pastry là một loại bánh truyền thống của vùng Quảng Đông. Bánh có vỏ mỏng, nhân bí đao, hạnh nhân, gừng và ngũ vị hương. Bánh này xuất phát từ một truyền thuyết về một đôi vợ chồng nghèo rất yêu thương nhau. Một ngày nơi họ sống bùng phát dịch bệnh và cha của người chồng bị nhiễm bệnh, Hai người đem tất cả tiền trong nhà ra để chữa trị cho ông nhưng không hiệu quả. Cuối cùng người vợ đã phải bán thân đi làm nô lệ để lấy tiền chữa bệnh cho cha chồng. Khi người chồng biết được việc này, anh đã làm ra một chiếc bánh với nhân bí đao và hạnh nhân ngọt dành cho vợ mình và bán nó trên phố. Bánh của anh ta bán chạy đến nỗi ít lâu sau anh đã dành đủ tiền để chuộc vợ về. Đây chỉ là một trong những truyền thuyết về sự ra đời của chiếc bánh này. Chính là cái bánh ở trên đầu chương á:))

Lô Vũ méo xệch miệng, macaroon rất đắt, bánh kem lại là thứ Mộ Niên ưa thích, cậu ta cũng không thể mặt dày mà lấy được.

Mộ Niên đắn đo một lúc lâu, cuối cùng đưa hai miếng bánh kem mình mua cho cậu ta, “Đưa Tiểu Ngã cái này đi.”

Lô Vũ giật mình, thế mà đem đồ mình thích nhất đi cho, chẳng lẽ khẩu vị thay đổi?

“Mau cầm đi, ông chả bảo muốn tặng Tiểu Ngã còn gì?” Mộ Niên đẩy hộp bánh qua.

“Cảm ơn!”

Mộ Niên vỗ vỗ mấy hộp bánh trên bàn, click vào trang web trạm đồ ngọt.

[Bánh mật]: Hi

~[Nữ yêu Macaroon nhất]: Đại thần bánh mật! Xin nhận của tiểu nữ một lạy!!

[Kẹo đường]: Cùng cúng bái!!!

[Milkshake vị ô mai]: Đại thần quả là chân nhân bất lộ tướng! Cầu ôm đùi!

[Bánh mật]: Các cô động kinh à???

[Nữ yêu Macaroon nhất]: Bọn tôi đã nghe ông với B song ca rồi...

[Kẹo đường]: Ông thiệt không phải con gái đó chứ???

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Bánh mật! Tôi thật sự muốn xem hình của ông lắm đó! Không biết người thế nào mới có thể biến đổi nhiều giọng như vậy!

[Bánh mật]: (/) Bí mật...

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật, Báo Tử đối xử với ông thế nào?

[Bánh mật]: Hahahahaha...

[Kẹo đường]: Đừng cười ngu! Giữ hình tượng cao lãnh giùm con với đại thần ơi!

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Chuẩn đó! Tôi cũng không thể nào nghĩ Lưu Niên với Bánh Mật là một người, bánh mật ông hai mặt sao? Một người thì cool ngầu một người thì ngốc chết đi được!

[Bánh mật]: [hình ảnh]

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Ôi mẹ ơi! Macaroon!!!!!! Thật chỉ muốn ăn!!!

[Bánh mật]: Báo Tử làm đó

~[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Hâm mộ ghen tị hận!!!

[Kẹo đường]: Bánh mật thiệt hạnh phúc! Phu nhân lần này gả đi thật đúng đắn!

[Milkshake vị ô mai]: Làm phu nhân cảm giác thế nào? *Giơ mic*

[Bánh mật]: o(v)o Mỗi ngày đều rất vui!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Chống tường, phu nhân người rụt rè chút được không???

Sáng thứ sáu vừa tan học, Mộ Niên đã trực tiếp chạy một mạch đến cổng trường, xe của Thịnh Diệc Thanh đã đợi sẵn bên đường.

“Nóng lắm không?” Thịnh Diệc Thanh lau mồ hôi trên trán Mộ Niên, “Chạy vội thế làm gì?”

Mộ Niên gật đầu lại lắc đầu.

“Rõ ngốc.” Thịnh Diệc Thanh điểm điểm mũi cậu.

Mộ Niên phát hiện thì ra người đang yêu thay đổi thật nhiều, ngày trước khi diễn trò với Lục Duy phải biểu hiện thân mật, tất cả những gì cậu cảm thấy là ngại chết đi được. Nhưng mỗi lần được Thịnh Diệc Thanh ôm ấp cậu đều cảm thấy siêu siêu vui vẻ, siêu siêu hạnh phúc.

Giữa trưa đường xá không đông, chưa đến nửa tiếng hai người đã về đến nhà.

Vừa mở cửa đã thấy Đại Bạch chào đón nhiệt tình, Mộ Niên người đang nóng bức, chỉ sờ sờ đầu nó một chút rồi đi vào phòng.

“Em đi tắm đi. Thay quần áo, tắm xong ra ngoài rồi sẽ mát ngay ấy mà.”

Mộ Niên tuy cũng có mấy bộ quần áo để thay, nhưng ở trong nhà cậu càng thích mặc đồ của Thịnh Diệc Thanh. Cậu thấy làm vậy hai người dường như lại càng thêm thân mật.

Cậu lấy cái áo phong ngắn tay lớn nhất của Thịnh Diệc Thanh ra, mặc lên vừa che đến đùi, phía dưới chỉ mặc quần lót, cứ thế không thèm giữ chút hình tượng nào ngồi trên sofa vừa ăn kem vừa xem TV. Ăn xong kem, lại thấy trên bàn có một đĩa matcha mousse, liền nhịn không được lấy thìa xắn một miếng.

Thịnh Diệc Thanh từ phòng bếp đi ra, phát hiện bánh trên bàn lẹm mất một góc thì bất đắc dĩ nói: “Mèo con tham ăn, em với Đại Bạch là anh em sao? Bánh này anh còn đang định chụp ảnh up lên weibo mà.” Nói là nói vậy, hắn vẫn rút điện thoại ra chụp một cái up lên weibo.

“Không phải em ăn mà...” Mộ Niên nhìn quanh.

“Ừm?” Thịnh Diệc Thanh up xong weibo liền để điện thoại xuống bàn, đưa tay nâng cằm Mộ Niên lên, vuốt môi cậu một cái rồi lại vươn lưỡi liếm, “Vị matcha.”

Mộ Niên giả ngu.

“Anh cũng đi tắm đây.”

Thịnh Diệc Thanh vừa vào nhà tắm, Mộ Niên ngồi bên ngoài dùng máy tính của hắn lên weibo.

[CV Báo Tử]: Chớp mắt một cái mà đã bị mèo con tham ăn gặm mất một góc rồi ~ [hình ảnh]

“Thì tham...” Mộ Niên nhỏ giọng nói thảm.

Thấy góc dưới bên phải QQ nhảy nhót, Mộ Niên vừa nhìn đã thấy là khung chat của kịch tổ trước, nghĩ hẳn là cũng không có gì cậu không thể xem, bèn mở ra.

[Lên kế hoạch]: Sắp đến sinh nhật của Báo Tử sama rồi

~[Đạo diễn]: Không biết năm nay sama có mở ca hội không nữa...

[Biên kịch]: Sợ là cùng bạn gái ở bên nhau, không có thời gian mở ca hội đâu...

[CV – Quỳnh Lâu]: Cũng không chắc, hàng năm Báo Tử đều mở ca hội. Sinh nhật ở bên bạn gái thì ca hội có thể tổ chức trước mà.

Lên kế hoạch: __(: ”)__ Có bạn gái phát là khác hẳn, sama mỗi lần up weibo đều toàn tim hồng hường phấn, thật sự hâm mộ mà!

[Đạo diễn]: Nếu mà liên hệ được với bạn gái của Báo Tử thì thật tốt, bạn gái hẳn giọng cũng không sai, nếu mà cùng thu âm chúc mừng sinh nhật với chúng ta được thì hay biết mấy!

[CV – Quỳnh Lâu]: Không sao, còn tận hơn tháng nữa cơ mà, lúc nào có cơ hội thì hỏi sau.

Nhìn mọi người nói chuyện, Mộ Niên mới chợt nhớ ra, thật sự sắp đến sinh nhật Thịnh Diệc Thanh. Cậu làm bạn trai chính thức của hắn, phải tặng quà gì mới tốt đây?

—END 22—

23. Chương 23

Đối với Mộ Niên, mua quà là việc đơn giản đến không thể dễ dàng hơn. Nếu là bạn học không thân thiết lắm thì khỏi cần mua, còn nếu là bạn thân thì trước nửa tháng đã báo trước cho cậu rồi. Nhưng Thịnh Diệc Thanh không giống bạn bè cậu, người đặc biệt như thế, phải tặng quà gì mới được đây? Vừa không thể vượt quá khả năng chi trả lại phải có tính thực dụng cao.

Mộ Niên vẽ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào máy tính.

“Nhìn gì mà đăm chiêu ghê thế?” Thịnh Diệc Thanh vừa từ phòng tắm đi ra đã thấy bộ dạng nghiêm trang của cậu.

Mộ Niên vừa nghe thấy hắn gọi đã vội vã tắt khung chat đi, “Không có gì, đói bụng thôi.”

Thịnh Diệc Thanh theo bản năng liếc qua bàn trà, chiếc bánh matcha mousse trên bàn vẫn y nguyên như cũ, Mộ Niên sau khi khoét trộm mất một mẫu xong liền không đụng đến nó, “Sao không ăn bánh? Đó là làm riêng cho em mà. Hơn nữa cơm nước cũng xong xuôi cả rồi, đói bụng sao không ăn trước?”

“Hừ, để anh khỏi chê em tham ăn đó!” Mộ Niên giả bộ hừ hừ.

Thịnh Diệc Thanh xoa đầu Mộ Niên rồi kéo cậu đi đến bên bàn ăn, “Vẫn còn ghi thù với anh cơ à.”

“Đâu có, chỉ là em muốn đợi anh cùng ăn thôi.”

Đề tài tuy rằng đã bị chuyển rời nhưng Mộ Niên vẫn là nhớ mãi chuyện này không quên.

Tối đến hai người nằm trên giường dùng máy tính. Mộ Niên liếc qua màn hình của Thịnh Diệc Thanh, thấy hắn đang chăm chú xem video liên đăng nhập vào trạm đồ ngọt.

[Bánh mật]: Chim sẽ gọi đại bàng, cấp cứu cấp cứu!

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: o.o Làm sao?

[Kẹo đường]: Phun bong bóng

~[Milkshake vị ô mai]: Tối rồi đây

~[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Aiya mọi người đều ở đây rồi! =3=

[Bánh mật]: Báo Tử sắp sinh nhật, các cô bảo nên mua quà gì tặng bây giờ?

[Kẹo đường]: Ôi dào, thế mà cũng phải nghĩ, trực tiếp gói ông lại đưa cho hắn ta là được rồi.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Dem đóa hoa duy nhất của ông tặng cho Báo Tử sama đi, hắn sẽ rất vui đấy!

[Milkshake vị ô mai]: Bánh mật ạ, trình tiết của ông đối với bọn tôi thì nó cũng chẳng được đến nửa hào, cơ mà đối với Báo Tử thì là vô giá đó! Dem trình tiết của ông bọc lại, thất nơ tặng cho Báo Tử đi! Cơ mà, bánh mật ông còn trình tiết không đấy? *Ngoáy mũi*

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Tặng tiểu cục hoa quý giá của ông đi!

Nào thì “trình tiết” rồi lại “cúc hoa” chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã lan tràn khắp cả khung chat, Mộ Niên lập tức đánh ra một đồng chữ linh tinh.

[Bánh mật]: Nga nga nga nga nga nga

[Bánh mật]:,,,,

[Bánh mật]: Trên người nói nước nước nước nước...

[Bánh mật]:...

[Bánh mật]:,,,,

Đợi đến khi mấy dòng chat của các cô nàng kia bị đẩy tít lên trên không nhìn thấy nữa, Mộ Niên mới chột dạ quay ra ngó Thịnh Diệc Thanh, thấy hắn vẫn không để ý gì mới thở phào nhẹ nhõm.

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: = = Má nó, chuyện gì vừa xảy ra thế, bánh mật ông bị động kinh đấy hở?

[Kẹo đường]: Bị nặng phết nhỉ...

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: (;) Sao đấy, bàn phím hỏng à?

[Bánh mật]: Các thím ơi các thím đều là con gái cả đấy!!!! Sao không có chút tiết tháo nào vậy hả? Không thể trong sáng hàm súc một tí được hay sao??

[Kẹo đường]: Cứ làm như ông thì có tiết tháo đấy *Ngoáy mũi*

[Bánh mật]: Báo Tử đang ngồi cạnh tôi! Cấm các cô không được nói chuyện 18+ nghe chưa!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Giờ đã là chín giờ bốn mươi tối rồi đó! Bánh mật ông hiện tại đang ở bên Báo Tử hở?

[Bánh mật]: Thì sao?

[Milkshake vị ô mai]: Quả nhiên là tôi nói trúng phóc, ông thật sự không có trình tiết $\Sigma(\circ \circ|||)$

[Bánh mật]: Ấy! Bọn tôi là hơi bị trong sáng đó nha! Chỉ có ngủ trong sáng không thôi đó!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: *Cười xấu xa* Chỉ có? Nghe có vẻ thất vọng à nha!

[Kẹo đường]: *Cười xấu xa* Bánh mật ông dục cầu bất mãn sao?

[Bánh mật]: Các cô hoang tưởng rồi đó!

Mộ Niên kích động gõ bàn phím bùm bụp. Mới đầu Thịnh Diệc Thanh thực không có để ý, nhưng động tĩnh của Mộ Niên thực sự quá lớn khiến hắn có muốn xem video cũng không xem được, nghiêng người qua hỏi, “Em xem cái gì đấy? Đánh máy mà cứ như đánh giặc vậy.”

Mộ Niên quay đầu đã bị gương mặt phóng đại trước mắt dọa giật cả mình, đầu óc còn chưa kịp định hình phân tích tình huống, tay đã theo phản xạ bụp một phát đóng luôn laptop lại.

Hành động giấu đầu hở đuôi này khiến cho Thịnh Diệc Thanh càng thêm nghi hoặc, “Sao vậy?”

“Không có gì không có gì!” Mộ Niên lắc đầu như trống bỏi, “Anh làm em giật cả mình.”

“Em vừa nãy đang xem gì thế?” Thịnh Diệc Thanh hỏi.

Mộ Niên hai tay ôm chặt laptop như thể sợ bị cướp mất, nói, “Bí mật.”

Thịnh Diệc Thanh nhún nhún vai, khỏi hỏi tiếp nữa.

Mộ Niên càng không ngừng liếc Thịnh Diệc Thanh, thấy lực chú ý của hắn đã dồn đến video rồi mới cẩn thận mở laptop ra.

Trên khung chat mọi người đã nói sang chuyện khác, Mộ Niên xóa lịch sử chat đi rồi mới để laptop sang một bên, “Em đi lấy dưa hấu, anh muốn ăn không?”

Thịnh Diệc Thanh lắc đầu, “Lấy miếng nhỏ thôi. Sắp đến giờ đi ngủ rồi, đừng ăn nhiều quá.”

Vừa ra khỏi phòng, khí nóng đã đập thẳng vào người, Mộ Niên bước nhanh đến chỗ tủ lạnh, “Thật sự là quá nóng.”

Cầm lấy một miếng dưa hấu nho nhỏ, cậu chạy về phòng ngủ.

“Ở ngoài nóng quá, thánh chín rồi mà sao nóng ghê vậy chứ...” Mộ Niên nhỏ giọng oán giận. Cậu cắn một miếng dưa hấu, lại ngồi xuống bên cạnh Thịnh Diệc Thanh, đưa dưa đến bên miệng hắn, “Ngọt mà mát cực, ngon lắm, anh ăn thử đi.”

Thịnh Diệc Thanh vốn là không muốn ăn, nhưng nhìn miếng dưa trước mắt cuối cùng vẫn cắn một miếng.

Ăn xong dưa hấu lại đánh răng cũng đã đến hơn mười giờ. Máy tính không có gì chơi, hai người nằm trên giường tán gẫu.

Từ khi biết Thịnh Diệc Thanh sắp sinh nhật, Mộ Niên cả buổi đều tự hỏi nên tặng gì cho hắn, đến giờ liền không nhận được hỏi ra miệng.

“Diệc Thanh...” Mộ Niên quay lại nhìn Thịnh Diệc Thanh nằm bên cạnh, dịu dàng gọi một tiếng.

Thịnh Diệc Thanh tiến lại gần Mộ Niên, kéo cậu vào lòng, một tay nhàng nhàng vỗ lưng cậu, miệng tùy ý đáp: “Ừm?”

“Ngày mười một tháng sau là sinh nhật anh rồi nhỉ.”

Có thể là do tuổi càng lớn, con người ta đối với ngày mình sinh ra đời cũng càng xem nhẹ bớt đi, Thịnh Diệc Thanh chỉ là “ừ” một tiếng rồi không phản ứng gì thêm.

“Anh muốn hôm ấy thế nào?” Mộ Niên nhẹ giọng hỏi.

“Thì chắc lại giống năm trước thôi.”

Ngay khi Thịnh Diệc Thanh không hề chuẩn bị, Mộ Niên bỗng nhiên ngồi bật dậy, giọng cũng không khỏi tăng lớn, “Tại sao lại có thể giống nhau? Năm nay không phải có thêm em sao...”

Thịnh Diệc Thanh lại kéo cậu nằm xuống ôm vào lòng, cười khẽ, “VẬY em muốn như thế nào?”

“Để em nghĩ...” Một câu nghĩ này xong cậu liền trực tiếp lăn ra ngủ luôn.

Mấy ngày kế tiếp cũng không nghĩ thêm được cái gì, từng ngày từng ngày qua đi, Mộ Niên bắt đầu cân nhắc gợi ý của mấy cô nàng trên trạm đồ ngọt.

Sau khi hai người xác định quan hệ, mỗi lần ở bên nhau đều rất ngọt ngào. Mặc dù chỉ thân mật cũng có nhưng chỉ giới hạn ở ôm hôn mà thôi, chưa hề tiến thêm bước nào nữa. Có lẽ là Thịnh Diệc Thanh sợ dọa cậu, mỗi lần cho dù có phản ứng cũng cố gắng kìm chế mình. Thực ra cậu cũng đã vô số lần chuẩn bị tinh thần để làm đến bước cuối cùng. Hay là nhân cơ hội này thúc đẩy quan hệ hai người lên một bước?

Có ý tưởng này rồi nhưng Mộ Niên vẫn muốn mua quà cho Thịnh Diệc Thanh.

Mộ Niên bây giờ mỗi ngày đi đường trong đầu đều chỉ canh cánh mấy chữ quà sinh nhật. Cuối cùng một hôm, khi Mộ Niên đang ngồi trong canteen ăn trưa, bỗng có hai người ngồi xuống ở đối diện. Mộ Niên theo bản năng ngước lên, sau đó một ý tưởng nảy ra.

Áo đôi!

Có điều áo đôi bình thường thì quá nhàm chán.

Mộ Niên trở về ký túc xá, lên taobao, tìm một cửa hàng chuyên làm áo in hình.

Tên trên mạng của họ một cái là bánh mật, một cái là báo tử. Mộ Niên tìm đến một trang trí có chút quen biết trên mạng.

[Lưu Niên]: Có đó không?

[Trang trí 1]: Sama chủ động pm kìa (° °;)

[Lưu Niên]: Gần đây có rảnh không?

[Trang trí 1]: Có!

[Lưu Niên]: Có thể giúp tôi vẽ hình một con báo kiểu chibi được không? Cứ làm giống nhất có thể, giá cả có thể bàn.

[Trang trí 1]: Chỉ là chút lòng thành! Cần gì phải lấy tiền! Cơ mà con báo là Báo Tử sama sao?

[Lưu Niên]: Hấn sắp sinh nhật...

[Trang trí 1]: Thì ra là vậy!

[Lưu Niên]: Có thể nhanh chút không?

[Trang trí 1]: Không thành vấn đề!

[Lưu Niên]: Cảm ơn!

Hình của Báo Tử đã xong, giờ còn lại bánh mật. Mộ Niên lại tìm một trang trí cậu không quen biết.

[Lưu Niên]: Có ai không?

[Trang trí 2]: Sama

~[Lưu Niên]: Có thể giúp mình vẽ một hình chibi bánh mật được không?

[Trang trí 2]: Không thành vấn đề ~ Việc này đơn giản.

[Lưu Niên]: Làm giống nhất có thể giùm mình.

[Trang trí 2]: Được

~[Lưu Niên]: Nhanh chút có được không?

[Trang trí 2]: Ngày mai sẽ có!

[Lưu Niên]: Cảm ơn.

Tốc độ làm việc của mấy cô bé trang trí thực sự rất nhanh, chỉ tối hôm sau đã gửi lại hình cho cậu.

“Thế này có bị đáng yêu quá không ta...” Hai bức hình này Mộ Niên đều rất thích có điều, “Hình này vẽ in lên quần áo... Diệc Thanh có mặc không nhỉ?”

Nhưng cậu cũng không thể lo nhiều như vậy, bởi chỉ một tuần nữa là đến sinh nhật Thịnh Diệc Thanh. Mộ Niên đã chọn cửa hàng được đánh giá khá tốt để đặt hàng, nhưng dù cậu có giục chủ quán đến mức nào thì cũng phải đến ngày sinh nhật mới có thể nhận được hàng.

Giải quyết xong một việc quan trọng, Mộ Niên cả người đều thả lỏng, lúc này mới phát hiện ra avatar của Báo Tử nhấp nháy đã lâu.

[Báo Tử]: Anh đã nói với các fan thứ năm sẽ mở ca hội.

Sinh nhật Thịnh Diệc Thanh rơi vào thứ sáu, hấn muốn cùng Mộ Niên ở bên nhau nên đã đẩy ca hội lên sớm hơn một ngày.

[Báo Tử]: Mộ Niên?

[Báo Tử]: Không onl?

[Bánh mật]: Onl!

[Báo Tử]: Tám giờ tối thứ năm em có rảnh không?

Mộ Niên ngẫm nghĩ một chút. Vốn là ngày đó không có, nhưng học kỳ này bắt đầu học môn học tự chọn, từ tuần sau sẽ bắt đầu, thời gian là tối thứ năm. Ngày thường trốn học cũng không sao, nhưng mới ngày đầu tiên mà đã trốn thì thật không hay cho lắm.

(Editor: Ngậm ngùi nhớ lại bản thân đi học 4 môn tự chọn thì đến 3 môn nghỉ ngay hôm đầu QAQ)

[Bánh mật]: Có tiết...

[Báo Tử]: Không sao, đi học quan trọng hơn.

[Bánh mật]: Ca hội em đến muộn có được không?

[Báo Tử]: Cũng được, tám giờ bắt đầu, mười giờ kết thúc.

[Bánh mật]: =3= Chắc chín giờ là em lên được!

—END 23—

24. Chương 24

Đặt xong quần áo, ngày ngày Mộ Niên đều lên taobao xem tin tức, chỉ sợ sẽ quá ngày sinh nhật của Thịnh Diệc Thanh, cậu thường xuyên thức giục chủ tiệm.

Đã đến ngày thứ năm rồi mà đồ vẫn chưa tới, Mộ Niên sốt ruột, tin tức không thấy cập nhật gì thêm, hỏi chủ tiệm thì toàn thấy bảo đang ở trên đường.

[Thích ăn bánh ngọt]: Thân! Thế này cũng quá chậm rồi đi!

[Khách phục – Tiểu Đào]: Thân, cái này bọn tôi cũng chịu, hàng đã giao từ hai ngày trước rồi.

[Thích ăn bánh ngọt]: Thành phố A với thành phố Z đâu có xa! Các cô đẩy xe đẩy đến cũng tới nơi lâu rồi đó!

[Khách phục – Tiểu Đào]: Thân, yên tâm đi, bọn tôi nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất có thể gửi bảo bối đến tay của cậu.

[Thích ăn bánh ngọt]: /(ToT)/~~ Nhanh lên đi, mai là sinh bạn trai tôi rồi! QAQ Quà không thể tặng muộn được!

[Khách phục – Tiểu Đào]: Thân, tin tôi đi, mai nhất định sẽ gửi đến cửa nhà cậu.

Mộ Niên mỗi ngày đều rơi vào trạng thái phát điên như vậy.

Ba giờ chiều, Thịnh Diệc Thanh nhắn tin cho cậu trên QQ.

[Báo Tử]: Tối nay mấy giờ em lên?

[Bánh mật]: Chắc là phải sau chín giờ...

[Báo Tử]: Vậy xếp em vào sau nhé?

[Bánh mật]: Được! Tuy rằng mai nói thì đúng ngày hơn nhưng bây giờ em vẫn muốn nói, sinh nhật vui vẻ
(3)

[Báo Tử]: =3=

Trong diễn đàn bình luận đã kéo dài mấy trang, bạn tốt của Báo Tử trong giới võng phổ có rất nhiều, không ít khách quý được mời đến.

[1L]: Báo Tử sama sinh nhật vui vẻ!!!

[2L]: ~)/~ Ca hội mừng sinh nhật hằng năm đều rất vui!

[3L]: Thật nhiều đại thần! Thật muốn đi nghe trực tiếp!

[4L]: (*° °*) Nhân duyên của sama thật tốt! Buổi tối không có tiết thật sự là quá tốt!

[5L]: Báo Tử sama sinh nhật vui vẻ ~ woa woa ~ có bản mệnh (*) Quỳnh Lâu sama của ta ~ Haha ~ Bản mệnh hôm nay hát nhiều chút nha!

Bản mệnh (*): Ý là người mình thần tượng nhất, sẽ hâm mộ cả đời

~...

[20L]: Tôi vừa thấy ai đó, Lưu Niên sama? Cậu ấy không phải luôn không tham gia những hoạt động kiểu này sao?

...

[36L]: Báo Tử thật có bản lĩnh nha, còn có thể mời cả Lưu Niên cơ đấy, không phải bảo là cao lãnh sao? (^) Lần trước Phượng Trúc sama mở ca hội mời cậu ta, khi đó cậu ta nói thế nào? Tôi không có thời gian! Có việc! Chướng mắt Phượng Trúc sama nhà chúng tôi thì nói thẳng ra!

[37L]: Báo Tử với Lưu Niên hiện tại không phải đang hợp tác một bộ kịch sao, nếu không đi có lẽ không tốt cho lắm, cho nên Lưu Niên mới không từ chối đi...

...

[52L]: Ly Ly sama em là fan cuồng của anh!!! QAQ Đã từng một thời ship Báo Tử x Ly Ly... Sự thật luôn tàn nhẫn!

[53L]: Báo Tử sama với Ly Ly sama hợp tác nhiều lần như vậy, là bạn nối khố, sinh nhật bạn bè sao có thể không đi cổ vũ chứ ~ Nhưng mà Lưu Niên sama, trước kia ca hội của ai cũng không đi, đột nhiên tham gia của Báo Tử, Lưu Niên sama không phải cao lãnh sao, cũng biết ôm đùi cơ đấy?

...

[60L]: Woa woa woa! Lưu Niên sama! Em rất cực cũng có ngày được nghe anh hát! QAQ sama em là fan cuồng của anh! Sama sinh nhật anh cũng mở ca hội đi! Cho fan bọn em còn có chút phúc lợi!

...

[79L]: Lưu Niên bản mệnh! Rốt cục xuất hiện! Thật chờ mong!

Mộ Niên xem xong một trang liền tắt đi, cậu đột nhiên nhớ ra mình thực sự chưa bao giờ tham gia ca hội. Về phần ca hội của Phượng Trúc vừa được nhắc đến, lần đó cậu thực sự có việc không thể đến, sau đó trở đi cũng không thấy có ai mời cậu nữa.

Ăn tối xong, Mộ Niên ôm sách lên lớp.

Bởi vì là môn học tự chọn nên sinh viên đều khác lớp, nghe nói giáo sư dạy môn này khá dễ tính nên số sinh viên chọn vào không ít, đã ngồi đầy cả một bên giảng đường.

Mộ Niên tìm một vị trí gần lối đi ngồi xuống, cũng giữ luôn chỗ cho Lô Vũ và Tiểu Ngã.

Còn mười phút nữa là đến bảy giờ, giáo sư đang đứng trên bục giảng bật máy tính, lúc này Lô Vũ với Tiểu Ngã mới lặng lẽ tiến lại gần.

“Hi, Mộ Niên ~” Tiểu Ngã vui vẻ chào cậu, “Tôi vừa mua phao phù, ăn không?”

“Cảm ơn.” Mộ Niên không khách khí cầm lấy một cái, mở di động lên, lại vào QQ.

[Biên kịch]: __(: ”)__ Hiện tại trên YY đã có không ít người.

[Đạo diễn]: Tần Đạo của sama dù không có ca hội một ngày cũng phải có đến mấy trăm người chực chờ ở trên đó.

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Tôi cũng đi xem.

[Biên kịch]: Ly ly sama định hát bài gì?

[CV – Ly Ly Nguyên Thượng Thảo]: Đến lúc đó sẽ biết.

[CV – Báo Tử]: Chào buổi tối.

[Biên kịch]: Báo Tử sama

~[Đạo diễn]: Báo Tử sama, phu nhân tặng anh quà gì vậy?

[Lên kế hoạch]: Em cũng tò mò!

[CV – Báo Tử]: Tôi cũng không biết...

[Đạo diễn]: Không sao! Phu nhân nhất định là định cho anh bất ngờ đây mà!

[CV – Báo Tử]: Tôi cũng chờ mong lắm.

Thấy Thịnh Diệc Thanh nói vậy, Mộ Niên càng thêm oán niệm, má nó chứ gửi đã hai ngày thế nào mà vẫn chưa đến! Rõ ràng chỗ giao hàng cách thành phố A rất gần!

Thịnh Diệc Thanh chờ mong như vậy, để hấn thất vọng cậu cũng cảm thấy có lỗi.

Mở taobao, lại gọi chủ tiệm.

[Thích ăn bánh ngọt]: QAQ... Thân... Áo của tôi...

[Khách phục – Tiểu Đào]: Thân, hãy kiên nhẫn chờ một chút xíu nữa thôi, bảo bối đang trên đường đến rồi nha

~[Thích ăn bánh ngọt]: Mai mà không đến là tôi chết luôn đó!

[Khách phục – Tiểu Đào]: Thân, chuyển phát nhanh cũng cần thời gian, mong cậu thông cảm cho chúng tôi một chút.

[Thích ăn bánh ngọt]: Thế ai đến thông cảm tôi một chút bây giờ!

Mộ Niên khóc không ra nước mắt. Cậu biết mình bây giờ thật sự rất phiền phức, nhưng căng thẳng trong lòng cậu không phải ai cũng hiểu được.

Chuông vào học vang lên, giáo sư đã bắt đầu giảng bài, Mộ Niên như ngồi trên lửa đốt, thỉnh thoảng còn nhìn đồng hồ.

Rốt cục cũng hết giờ, ngay khi Mộ Niên đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc chạy ra khỏi phòng thì, giáo sư hệt như không biết gì cứ thế điềm nhiên giảng bài, mãi mới chịu buông sách xuống thì lại chậm rì rì nói ra một câu: “Bây giờ chúng ta điểm danh.”

“Mẹ nó! Không phải trước khi học đã điểm danh rồi sao? Sao còn điểm danh cuối giờ?” Mộ Niên thầm nghĩ, vốn đã muộn mất mười phút, hiện tại điểm danh cũng phải tốn thêm một khoảng thời gian nữa.

Về đến ký túc đã đến chín rưỡi, Mộ Niên vội vàng mở máy tính, đăng nhập vào một nick YY đã lâu chưa đụng đến, tiến vào ca hội Tần đạo.

Người trong Tần Đạo quả thật rất nhiều, cũng phải xấp xỉ vài nghìn người. Có thể là vì khách quý mà Báo Tử mới đến cũng đều cỡ đại thần nổi danh, fan của Báo Tử lại cộng thêm fan của khách quý cũng phải đến từng này người.

Hiện tại Quỳnh Lâu đang ca hát, Mộ Niên mở khung chat với Báo Tử.

[Bánh mật]: (3) Anh yêu!

Hai phút sau vẫn chưa thấy ai trả lời, Mộ Niên lại gửi thêm một tin nhắn nữa.

[Bánh mật]: Em về rồi đây!

Qua ba phút đồng hồ mới thấy reply.

[Báo Tử]: Sao em về muộn thế?

[Bánh mật]: QAQ Giáo sư cho tan muộn... Hơn nữa phòng học cách ký túc hơi xa.

[Báo Tử]: Sờ sờ, không sao.

[Bánh mật]: Khách quý đã hát xong hết rồi à?

[Báo Tử]: Còn hai người nữa.

[Bánh mật]: (* *) Xếp em xuống cuối, em muốn làm khách quý thần bí! Mã giáp là matcha mousse.

[Báo Tử]: Được.

Mộ Niên ở trong YY Tần đạo nghe hát, những CV chọn ca hát giọng rất được, hát rất êm tai, một số CV ngũ âm không đầy đủ thì sẽ diễn một đoạn kịch ngắn ngay hiện trường.

[Báo Tử]: Đã cho em vào rồi đây.

Mộ Niên nhìn người ở mạch trên, thấy bài hát của cậu ta đã đến đoạn cao trào, bèn hắng giọng bảo ba người còn lại trong phòng, “Lát nữa tôi muốn hát, các ông đừng có mà phát ra âm thanh đấy!”

Hai người khác đều gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Mộ Niên lúc này đang cầm tai nghe, mọi người đều không nghe thấy gì, Lô Vũ tò mò hỏi: “Ông làm gì đấy?”

“Tham gia ca hội, lát nhất định đừng nói đấy!” Mộ Niên mọi lần nữa nhấn mạnh.

“Yên tâm đi yên tâm đi.”

Rút cục đến lượt cậu, Mộ Niên có chút hồi hộp, lần đầu tiên hát trước nhiều người như vậy.

Trên thanh chat các fan đang không ngừng bàn tán.

[Fan 1]: Khách quý thần bí?

[Fan 2]: Tung hoa hoan nghênh!

[Fan 3]: Chờ mong chờ mong o(v)o

[Fan 4]: Sao còn chưa thấy động tĩnh gì?

Mộ Niên hít sâu một hơi, mở phần nhạc đệm ra.

[Fan 1]: Đây là bài gì?

[Fan 2]: Lương tính tự ngã ái.

[Fan 3]: Aaaa, thật hồi hộp quá đi!!

Mộ Niên theo bản năng cầm chặt chén nước đặt trên bàn, đến lúc chuẩn bị hát thì lại nói lỏng ra.

“Nhìn bầu trời xanh xanh

Mây trắng dừng trước mắt anh

Tình yêu ở Paris trên bờ sông Seine đầy tuyệt vọng

Còn thuyền thủy tinh không gì cản nổi

Cũng không hề may mắn nuôi tiếc

Đã sớm chìm đắm trong vòng tay ấm áp của anh

Ôm chặt em mãi không buông...”

Mộ Niên vừa cất giọng hát, không chỉ mọi người trên mạng giật mình mà ba người còn lại trong phòng cũng bị dọa đến giật mình.

Lô Vũ vừa nghe thấy Mộ Niên hát đã giật nảy mình, kinh ngạc đến mức kêu lên “Vãi...”, cũng may còn nhớ lời Mộ Niên nên không lớn tiếng lắm.

Mộ Niên liếc mắt nhìn ba người một cái, bình tĩnh hát theo nhạc. Mà cùng lúc đó, khung chat đã bị đầy cao tít.

[Fan 1]: (° °;) Phu nhân!!!

[Fan 2]: Nếu biết phu nhân đích thân tới, bọn em nhất định xếp hàng hai bên tung hoa chào mừng!!!

[Fan 3]: Phu nhân chính miệng bày tỏ tình cảm!

[Fan 4]: (/) Sama hiện tại đang có cảm nghĩ gì?

[Fan 5]: o(*///// /////*)q Phu nhân hát thật cảm động ~ Trong tiếng hát chan chứa tình cảm a!

[Quỳnh Lâu]: Ai ya ~ Chào phu nhân nhà Báo Tử

~[Fan 6]: Cầu hợp xướng! Cầu hợp xướng hiện trường!

[Fan 7]: Phu nhân cùng sama diễn một đoạn kịch ngắn đi! Cầu kịch ngắn!

[Fan 8]: Cầu hợp xướng! Sama phu nhân cầu hợp xướng!

Mộ Niên nhìn bình luận thấy có chút buồn cười, vội mở trang web chứa lời nhạc, chuyện chú ca hát không dám nghĩ lung tung.

“Ha

~Em thích vừa tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong vòng tay anh

Ha

~Em thích nghịch ngợm nằm trên giường nhìn anh ăn canh

Ha

~Em thích cách tay anh choàng qua vai em

Tựa như là sợ em sẽ biến mất

Vì em có chút gầy đi mà lo lắng

Thật chỉ muốn như vậy

Có thể giữ lấy anh

Mãi cho đến thiên trường.”

(Editor: Bản dịch lyric version siêu thô thậm chí bài hát cũng không biết là có thật hay không =)) Nếu có gì sai sót mong mọi người thông cảm:3)

Chờ nhạc đệm vừa dứt, ngay khi mọi người còn nghĩ phu nhân sẽ nói một hai câu thì Mộ Niên trực tiếp offline.

[Fan 1]: *Tay Nhĩ Khang* Phu nhân xin dừng bước!!!

[Fan 2]: *Tay Nhĩ Khang* Phu nhân xin dừng bước!!!+1

[Fan 3]: *Tay Nhĩ Khang* Phu nhân xin dừng bước!!!+2

[Fan 4]: Phu nhân người sao có thể cứ thế là bỏ đi?!

[Fan 5]: *Tay Nhĩ Khang* Phu nhân xin dừng bước!!!+3

[Quỳnh Lâu]: Đứa nào phá đội hình kéo ra ngoài XXOO một trăm lần lại một trăm lần!!!

[Fan 6]: Sama đối với lời bày tỏ tình yêu của phu nhân có gì muốn nói hay chẳng?

Báo Tử nhẹ giọng phun ra hai chữ: Nghịch ngợm!

Về phần tại sao lại là nghịch ngợm, cũng chỉ có mỗi cái vị Mộ Niên đang tựa lưng vào ghế ôm bụng cười bò đến mất cả hình tượng kia là biết thôi.

Trên mạng còn chưa hết náo động, ba người trong phòng đã vây lấy cậu.

“Khụ...” Mộ Niên toát mồ hôi, “Các ông muốn làm gì?”

Lô Vũ tỉ mỉ trừng cậu 2 phút rồi nói.

“Ông không phải con gái đấy chứ?”

Mộ Niên đen mặt, “Xuống địa ngục đi!”

“Vây...”

Thấy vẻ mặt cậu ta muốn nói lại thôi, Mộ Niên mặt tỏ vẻ khinh bỉ nói: “Tài năng thiên bẩm, hâm mộ không được.”

—END 24—

25. Chương 25

Đợi đến khi ca hội chấm dứt thì cũng đã mười rưỡi, Mộ Niên rửa mặt xong liền tắt máy tính, bò lên giường gọi điện cho Thịnh Diệc Thanh.

“Tiếc là em không biết làm bánh, nếu không đã tự tay làm bánh sinh nhật cho anh.” Mộ Niên có chút tiếc nuối, có thể làm bánh ngọt tặng cho người yêu thực sự là một việc vô cùng hạnh phúc. Nghĩ như vậy, cậu đột nhiên hiểu ra vì sao Thịnh Diệc Thanh rất thích nấu đủ loại thức ăn cho mình.

“Không sao, mai chúng ta cùng nhau trang trí bánh.”

“Được, ha ha, cùng nhau động thủ!”

“Giữa trưa ngày mai anh đến đón em.”

Mộ Niên vốn định đồng ý, đột nhiên lại nhớ tới hàng chuyển phát nhanh vẫn còn đang ở nơi xa lắm liền vội vàng cự tuyệt, “Không cần, em tự ngồi xe đến. Anh là đại thọ tinh, ngoan ngoãn ở nhà chờ em đến!”

Hai người lại nằm tán gẫu một hồi lâu rồi mới chúc nhau ngủ ngon, cúp điện thoại.

Mộ Niên đi ngủ vẫn còn không nhịn được cười cười.

Đêm đó, trong diễn đàn vẫn náo nhiệt vô cùng, bản ghi âm của ca hội mừng sinh nhật Báo Tử cuối cùng đã ra lò, những ai không có cơ hội nghe hiện trường sẽ vào bình luận và tải xuống.

Mới đầu bình luận chỉ là chúc Báo Tử sinh nhật vui vẻ, sau lại chính là fan của các khách quý đến cổ động. Không khí đang vui vẻ hài hòa, đột nhiên có người đưa ra nghi vấn.

[214L]: Lúc trước xem danh sách khách mời không phải có Lưu Niên hay sao? Vì sao trong ca hội không có hắn xuất hiện?

Vấn đề này vừa được hỏi ra đã giúp antifan kiếm được chỗ để chọc ngoáy.

[251L]: Sớm biết là không có chuyện Lưu Niên xuất hiện rồi, ai có thể mời được hắn cơ chứ! Làm gì có ai lọt nổi vào con mắt ngọc ngà của người ta cơ chứ! Ai bảo người ta là Lưu Niên sama cơ!

[252L]: Có thể là Lưu Niên bận việc gì, ai mà chẳng có lúc có việc đột xuất?

[253L]: Lưu Niên rất quá đáng! Thế mà lại cho Báo Tử sama leo cây! Có thể bận đến mức nào chứ? Ca hội kéo dài đến tận mười giờ rưỡi, cả đêm cũng bận luôn? Có việc không thể nói sớm chút sao?

[254L]: →___→ Cho dù có việc cũng không thể thông báo một tiếng sao? Trong lúc diễn ra ca hội cũng đâu thấy ai nói Lưu Niên có việc không thể tới.

[255L]: Nếu Lưu Niên sama thật sự có việc gấp thì sao? Đừng ác ý phỏng đoán người khác như thế!

[256L]: Fan NC (*) khỏi cần lừa mình dối người! Cái ngữ như Lưu Niên, các cô bệnh làm gì? Chỉ là cái loại không ra gì! Các cô thật lòng yêu quý hần, hần đối xử với các cô như thế nào?

(*) NC: nảo tàn, ngu ngốc.

...

[300L]: Chẳng lẽ không ai phát hiện Lưu Niên không tới, cũng không ai quan tâm, đáng thương thay cho Lưu Niên... Chắc chắc chắc, mình làm mình chịu

~[301L]: Đến cả thợ tình cũng không để ý? Khách quý mình mời mà cũng không biết quan tâm, có khi là Lưu Niên sama đến mà bị Báo Tử coi thường ấy ←_____← Tôi cảm thấy cũng có khả năng lắm đó! Ca hội này thực sự là không phải cố ý làm ra hại Lưu Niên đó chứ?

[302L]: Thôi đi! Lưu Niên là cái thá gì? Còn đáng giá tới mức để cho Báo Tử mất công mất sức đi hại? Báo Tử là đại thần, Lưu Niên xứng sao?

[303L]: Đại thần thì sao? Đại thần thì có thể xem nhẹ khách quý của mình???

[304L]: Sao cô biết là Báo Tử xem nhẹ, sao không nói là Lưu Niên không tới ấy?

[305L]: Đừng cãi nhau nữa! Sinh nhật Báo Tử mà cũng không cho thợ tình thoải mái chút là sao? Nghĩ gì thế! Fan Lưu Niên với fan Báo Tử đều bình tĩnh đi, các cô làm vậy chỉ càng làm sama của các cô bị anti nhiều hơn thôi!!

...

[348L]: Thôi tắm rửa đi ngủ đi, cả tối đều náo động rồi...

Mà hai vị đương sự sau khi gọi điện trò chuyện yêu đương với nhau xong đều đã lăn ra ngủ khò.

Ngày hôm sau, Mộ Niên đang mơ mơ màng màng nằm trên giường, đột nhiên nghe tiếng điện thoại có tin nhắn.

[Cửa hàng XX]: Dinglingling ~ bảo bối của bạn đã đến thành phố A, nhớ rõ bật di động nha

~Mộ Niên xem xong bật dậy như tên lửa, cuối cùng cũng tới rồi!

Tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng có thể rơi xuống rồi!

Buổi sáng lúc lên lớp, Mộ Niên vẫn luôn bồn chồn, cứ chốc chốc lại bật điện thoại lên xem. Đến lúc tan tiết thứ ba thì chuyển phát nhanh cuối cùng cũng tới, Mộ Niên trốn luôn tiết cuối, chạy về ký túc xá nhận hàng.

Hai chiếc áo phong trắng, hình là hai bức tranh chibi lúc trước, có điều lúc nhận được hình Mộ Niên đã thêm thắt một chút, bây giờ ở dưới còn có chữ.

Mộ Niên cảm giác mỹ mãn ôm quà nhanh chóng chạy đến nhà Thịnh Diệc Thanh.

Thịnh Diệc Thanh đang ở nhà chuẩn bị cơm trưa, lúc Mộ Niên đến hần còn chưa kịp làm gì.

“Hôm nay sao đến sớm vậy?” Mười một giờ rưỡi, nếu như bình thường thì giờ này cậu mới bắt đầu tan học.

Mộ Niên trả lời nhẹ nhàng, “Trốn học.” Lại sợ Thịnh Diệc Thanh trách cứ liền vội vàng bổ sung, “Chỉ một tiết thôi, đừng lo, bình thường em rất chăm chỉ nghe giảng mà.”

“Túi này là gì vậy?” Thịnh Diệc Thanh chuyển đề tài, Mộ Niên trên tay cầm theo một cái túi to dùng lại còn căng phồng, nhưng thật thần bí. Chẳng nhẽ lại là búp bê, hần cũng sắp ba mấy, đối với búp bê thực sự không có hứng thú.

Mộ Niên không giấu được nụ cười trên môi, “Anh đoán xem!”

Thịnh Diệc Thanh thăm dò hỏi: “Không phải búp bê đi...”

Mộ Niên lắc đầu.

Thịnh Diệc Thanh nhướn mi, không phải búp bê thì cái gì cũng được cả, “Đoán không được, Lưu Niên sama đừng đục nước béo cò nha.”

“Rất không cố gắng đoán! Phạt anh ăn xong cơm trưa mới được nhìn!” Mộ Niên đem túi to cất vào phòng ngủ, thật ra cậu làm vậy là vì trong lòng còn đang ngượng ngùng.

Thịnh Diệc Thanh lại quay lại công việc nấu cơm.

Một bữa trưa này ăn đến vô cùng hạnh phúc. Ăn xong, Mộ Niên cực kỳ tự giác đi rửa bát, trước khi đi còn nói thầm vào tai Thịnh Diệc Thanh, “Đi mở quà đi anh.” Thực tế là cậu làm vậy vì ngại cùng Thịnh Diệc Thanh mở quà.

Thịnh Diệc Thanh đi vào phòng ngủ.

Túi to lúc trc Mộ Niên cầm được đặt yên vị trên ghế, trong túi là một cái hộp. Thịnh Diệc Thanh mở hộp ra, là hai cái áo, lại còn giống nhau?

“Sao lại tặng hai cái?” Thịnh Diệc Thanh ngạc nhiên, cầm một cái mở ra trải lên giường. Chính giữa áo là hình một con báo kiểu chibi đang ngó ngó nghiêng nghiêng, trên đầu còn có một chữ “A?” béo béo.

Lại cầm lấy một chiếc khác, cái này nhỏ hơn chút, hình trên áo cũng khác.

Một bé bánh mật béo múp siêu cấp đáng yêu mở ra hai tay ngấn tũn, mắt ngược về một phía, bên trên là vài chữ to: Đến ăn em đi!!!

Kiểu này thật là muốn buộc nợ chính mình đem đi tặng? Thịnh Diệc Thanh đơ mặt.

Đem hai chiếc áo trải lên giường, Thịnh Diệc Thanh lúc này đã lấy lại tinh thần không thể nào phủ nhận vui sướng đang căng tràn trong lòng. Hắn liền cầm di động chụp hình món quà mà Mộ Niên đã dụng tâm chuẩn bị, up lên weibo.

[CV Báo Tử]: ^_____^ Quà sinh nhật [ảnh].

Từ trong phòng ngủ bước ra, Mộ Niên đã rửa xong bát đĩa, đang ngồi trên sofa ngoan ngoãn chơi điện tử. Thịnh Diệc Thanh đi đến bên cạnh cậu ngồi xuống, tay khoác lên vai cậu, cúi đầu hôn lên má cậu, “Cảm ơn, quà của em anh rất thích.”

“Anh thích thì tốt rồi.” Mộ Niên thỏ thẻ nói.

Thịnh Diệc Thanh biết cậu ngượng ngùng, vội thay đổi đề tài, “Vào chơi máy tính đi, đợi anh làm đế bánh.”

Mộ Niên “ừm” một tiếng, mở laptop ra.

Topic ngày hôm qua đến hôm nay đã thêm hai trang nữa. Thời điểm sôi sục nhất đã qua, lúc này Mộ Niên xem đến chỉ có hai bên cãi nhau đã chán.

Cãi nhau cũng không có gì... chính là đối tượng lại là fan Báo Tử cùng fan Lưu Niên, khiến cậu cảm thấy rất khó tả.

Tổng thể mà nói chính là fan Báo Tử nói Mộ Niên cho Báo Tử leo cây, còn fan Lưu Niên lại lên án Báo Tử coi thường Lưu Niên.

Mộ Niên đang sốt ruột lại thấy một cái topic nữa được lập ra.

Đã đem đoạn ca hát của phu nhân cất nổi biên tập xong, âm sắc đã xử lý, thích hãy mau down!

Nhìn đến tiêu đề này, Mộ Niên không nhịn được giật giật khóe miệng, không ngờ phu nhân cũng có fan. Cậu click vào liên kết để nghe, âm sắc đã tốt hơn nhiều.

Lúc nghe Mộ Niên vẫn thấy có chút gì đó có vấn đề, đợi đến khi nghe đến lần thứ năm rút cục phát hiện ra! Ở giây thứ 42, nếu cẩn thận nghe sẽ có tiếng một nam sinh kêu lên “Vãi...”

Thế này không chỉ có Lô Vũ muốn vãi, đến cả Mộ Niên cũng “Vãi” một câu.

Mộ Niên có thể nghe được, nghĩa là mọi người đều có thể nghe thấy. Quả nhiên, Mộ Niên nhìn xuống phần bình luận thì...

[132L]: Mọi người chú ý nghe giây 42!!!

...

[163L]: Giây 42!!!

[164L]: Giây 42 hình như có xuất hiện giọng nam... không phải Báo Tử sama...

[165L]: Vãi! Thế này là thế nào?!?!

...

[180L]: Lúc phu nhân ca hát đã là gần mười giờ... Mười giờ tối còn cùng nam sinh không phải Báo Tử sama chung đụng một phòng... →___→

Sức tưởng tượng của cư dân mạng là vô biên, cứ thế một hồi đã vẽ ra một câu chuyện tra nữ vừa ngoại tình vừa lên ca hội hát mừng sinh nhật bạn trai.

Mộ Niên đỡ trán, biết vậy khi đó cậu đã chẳng giả giọng nữ làm gì... Giờ thì ngon rồi, tự đẩy chính mình vào đường chết! Nếu không lên weibo thú nhận vậy?

Mộ Niên đăng nhập vào weibo, lại nhìn thấy weibo mới nhất của Báo Tử, phía dưới là một hàng bình luận dài lê thê.

[Fan 1]: Đến ăn em đi o(*//// ///*)q Thật đáng yêu!!!

[Fan 2]: Phu nhân chủ động hiến thân? Hình trên áo thiệt đáng yêu!!!

[Fan 3]: Phu nhân dục cầu bắt măn hahaha (^o^)

[Trang trí 1]: Báo Tử cái hình này sao nhìn quen thế nhỉ... Nếu nhớ không lầm thì hình như là Lưu Niên sama nhờ tôi vẽ...

[Trang trí 2]: +1 Bánh mật bức hình kia nếu không lầm thì là Lưu Niên sama nhờ tôi vẽ mà...

[Fan 4]: Cho nên quần áo này là Lưu Niên sama tặng Báo Tử sama???

[Anti 1]: Giờ thì hot rồi ha! Phu nhân là tra nữ, Báo Tử cũng không phải thứ gì tốt, cả hai đều không chung thủy!

[Anti 2]: Lưu Niên là kẻ thứ ba! Báo Tử là tra nam!

[Fan 5]: Đây không thể là quà giữa bạn bè với nhau sao? Ca hội của Báo Tử Lưu Niên không đến được, tặng chút quà thì có sao?

[Người qua đường 1]: Quý vòng thực loạn!

[Người qua đường 2]: Lưu Niên vì sao ở trên áo lấy hình bánh mật thay cho mình? Đột nhiên nhớ tới Bánh mật ngày trước hợp tác với Báo Tử, có điều cậu ta cũng không có tác phẩm nào mới...

[Người qua đường 3]: Tôi cũng mơ hồ...

[Fan Lưu Niên]: QAQ Lưu Niên sama khẳng định không phải là người như thế!!!

Tâm trạng vui vẻ của Mộ Niên cứ thế bị quét sạch bách, sinh nhật của Báo Tử còn chưa qua đã xuất hiện war giữa fan của mình với fan Báo Tử, hiện tại antifan cũng xuất hiện để bổ đá xuống giếng hại Báo Tử.

Mở weibo của Lưu Niên ra, Mộ Niên quyết định sáng tỏ.

[CV Lưu Niên]: Tôi đã lên diễn đàn rồi, các fan Lưu Niên đều trở về đi. Ca hội của Báo Tử tôi có đi, cũng hát rồi, mọi người chẳng phải còn cắt đoạn hát của tôi ra lập thành topic đó sao ~ (^) Làm fan mà không nghe ra được giọng tôi, tôi thực buồn đó nha. Về phần bức hình bánh mật trên quà của Báo Tử... Đó là bởi vì tôi cũng có một nick nữa tên Bánh mật, (^) Làm fan lại không nghe ra giọng tôi, tôi vẫn như cũ thiệt muốn khóc nha! Cuối cùng, chúc Báo Tử sinh nhật vui vẻ ~ @[CV Báo Tử]: ^_____^ Quà sinh nhật [ảnh].

—END 25—

26. Chương 26

Mộ Niên vừa tắt màn hình đi đã nghe thấy tiếng Thịnh Diệc Thanh gọi tên mình.

“Đang xem gì vậy?” Thịnh Diệc Thanh đi đến bên cậu, “Đợi lát nữa rồi chúng ta cùng trang trí bánh ngọt.”

“Trang trí để em làm! Anh không được đụng vào!” Mộ Niên kích động nói.

“Được rồi. Em đang làm gì, này giờ anh gọi mãi mà không nghe?” Thịnh Diệc Thanh nghiêng đầu nhìn màn hình máy tính, “Này giờ ngồi ngắm mặt bàn sao?”

“Không phải, em vừa tắt màn hình.” Mộ Niên tựa vào vai Thịnh Diệc Thanh than thở, “Chơi xong... chủ động để lộ chân tướng rồi...”

“Ừm?” Thịnh Diệc Thanh không rõ lắm, một tay ôm cậu, một tay mở weibo.

Mộ Niên vừa vào weibo còn chưa đăng xuất, Thịnh Diệc Thanh vừa mở ra liền thấy weibo mới nhất vừa được đăng lên, bên trái còn có một đồng thông báo đỏ chót.

Thịnh Diệc Thanh nhíu mày, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tối hôm qua sau khi kết thúc ca hội, trên diễn đàn xuất hiện một topic tranh cãi về ca hội sinh nhật của anh...”

“Trong topic xuất hiện war không phải cũng là chuyện bình thường hay sao? Bây giờ topic nào chẳng thế?” Thịnh Diệc Thanh không hề bận tâm lấy mấy may. Dù sao trên internet mọi người phát ngôn đều tùy ý hơn nhiều, đổi nick mới rồi sẽ chẳng ai nhận ra, cũng chẳng cần phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.

“Nếu là war bình thường cũng không nói làm gì, nhưng đây lại là war giữa fan nhà em với nhà anh. Thực ra cũng tại em dùng nick giả tham gia ca hội mà ra nông nổi này.”

Thịnh Diệc Thanh xoa đầu cậu nói: “Không sao, anh lên diễn đàn xem thử xem.”

Lần này trên diễn đàn đã có thêm một hot topic mới.

Lưu Niên = phu nhân = Bánh mật!!! OMG! Nhất định là do tôi đăng nhập weibo không đúng cách! Lưu Niên sama anh bị hack nick???

Tiêu đề dài dằng dặc cũng đã khái quát hết tất cả nội dung topic. Topic này không hot mới là lạ.

[1L]: Lưu Minh!!!!

[2L]: Cặp gấp than!!!

[3L]: Topic này rồi sẽ hot! Ấn follow!!

...

[25L]: Hôm nay thấy weibo của Lưu Niên xong, cả người cảm giác đều không tốt!!!!

[26L]: Má ơi! Ba nick này hoá ra lại là một người!!! Làm fan nào tàn của Lưu Niên sama vậy mà không nhận ra giọng của sama tôi thật muốn mổ bụng tự sát!!!

[27L]: Đùa giỡn fan như vậy vui lắm sao? Anti ngay không nói nhiều!

[28L]: Hôm nay nhìn thấy weibo của Lưu Niên sama... Thật không có tiền đồ đã bị manh chết TvT Lưu Niên sama, em muốn làm fan nào tàn của anh!

[29L]: Lưu Niên sama ngạo kiều thiệt đáng yêu! Làm sao bây giờ! Dù Lưu Niên sama như thế nào cũng có thể mạnh đến tôi máu mũi lênh láng!

[30L]: Haha tôi đã tưởng tượng ra ngữ khí của sama lúc up cái weibo kia!

...

[51L]: Lưu Niên sama cao lãnh cứ thế tan nát 23333333!!!

[52L]: QAQ Về sau làm sao để tôi nhìn thẳng Lưu Niên sama! Bánh Mật giọng mềm mại đáng yêu như vậy thật là anh sao là anh sao!!!

[53L]: Wao ~ Thích kịch Bánh mật xứng ~ Lúc ấy tôi còn tiếc nuôi cậu ấy không tiếp kịch mới, ai ngờ lại là Lưu Niên sama!!!

[54L]: Như vậy có thể lý giải tại sao Bánh mật là người mới mà diễn cảm lại có thể tốt đến vậy... Đối với người đã chủ dịch qua vô số kịch như Lưu Niên sama thì đó không phải là dễ như trở bàn tay hay sao

~[55L]: Lưu Niên sama thiệt là nghịch thiên!!! Biến thành hệ cũng được thôi! Nhưng vì cái gì mà giả giọng nữ cũng tự nhiên như vậy!!!!

[56L]: Vãi! Lưu Niên cao lãnh, Bánh mật đáng yêu, em gái dịu dàng! Lưu Niên sama anh còn kỹ năng gì là bọn em chưa biết không!!!

[57L]: Không ai tò mò Lưu Niên sama cùng Báo Tử sama là quen nhau như thế nào sao?

...

[92L]: Có lẽ là Báo Tử cùng Bánh mật hợp tác, lúc ấy Báo Tử mới up weibo nói là mình đã thích một người, hẳn là hai người đã dây dưa với nhau từ khi đó ~ Sau đó người thì tỏ tình người thì từ chối cuối cùng lại ở cùng bên nhau __(: ”)__ hẳn là như vậy đi...

[93L]: Hai người vốn không liên quan gì đến nhau cuối cùng lại ở bên nhau... Tâm trạng thật khó tả

~[94L]: Lưu Niên sama mới thiệt là đại thần! Khả công khả thụ khả nam khả nữ! Toàn năng như vậy cũng được sao! Báo Tử sama anh nhất được bảo bối rồi!

...

[113L]: Lưu Niên sama xin hãy nhận của em một lạy!

[114L]: Lưu Niên sama xin hãy gả cho em!!! QvQ Em muốn làm mic của anh, như vậy anh có thể mỗi ngày đọc lời kịch cho em!!!

[115L]: Cầu Báo Tử cùng phu nhân hợp tác một bộ kịch!!!

Cùng lúc đó, khung chat của kịch tổ lúc trước Bánh mật cùng Báo Tử hợp tác cũng nhấp nháy điên cuồng.

[Lên kế hoạch]: @CV-Báo Tử!!!!!! Đây là thật sao????

[CV – Quỳnh Lâu]: Báo Tử cậu rất không ra gì!!! Cùng Bánh mật ở bên nhau mà cũng không biết đường lôi kéo cậu ta vào kịch tổ! Còn chơi trò bí mật với bọn tôi!

[Đạo diễn]: Lưu Niên sama thật sự là Bánh mật sao??? Thật không dám tin mà!

[Trang trí]: TvT Báo Tử sama cầu lôi kéo Bánh mật vào kịch tổ!

[CV – Báo Tử]: Chờ mai đã, bọn tôi bây giờ phải đi làm bánh ngọt.

[CV – Quỳnh Lâu]: Ân ái đáng xấu hổ!!

Mộ Niên tựa vào người Thịnh Diệc Thanh nói: “ Anh thêm vào đi, lúc trước em rời khỏi kịch tổ là vì chuyện của hai đứa mình, giờ mọi sự đã ổn, trở lại cũng tốt. Anh đăng nhập vào tài khoản của em rồi gia nhập, mật mã là xxxxxxxx, em đi phun kem lên bánh đây ~”

“Thật sự không cần anh giúp?”

“Kem tươi, chocolate các loại đều đã có, tự em làm được, anh chơi đi!”

Thịnh Diệc Thanh nhún nhún vai, chiều theo cậu.

Đăng nhập vào QQ của Bánh mật, mới vừa vào đã thấy một cái khung chat nhảy vọt ra.

“Trạm đồ ngọt?” Thịnh Diệc Thanh liếc Mộ Niên lăm bằm, “Thích ăn đồ ngọt đến mức ấy cơ à.”

[Kẹo đường]: o()o Bánh mật bị lộ nick rồi!

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Mấy đứa antifan lại có cái chữ!

[Milkshake vị ô mai]: →_→ Bánh mật mà cũng sợ bị chữ? Cái nick Lưu Niên kia không biết bị lôi ra mắng bao nhiêu lần, cô xem Bánh mật có bao giờ để ý đâu?

[Kẹo đường]: Vậy lần này Bánh mật làm sao lại nhanh chóng chủ động sáng tỏ như vậy?

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Đây là vì tình yêu!!! Bánh mật nhìn thấy fan Lưu Niên cùng fan Báo Tử cãi nhau thì trong lòng khó chịu. Quả nhiên là phu nhân nhà Báo Tử, cái gì cũng nghĩ cho Báo Tử!

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Thật vất vả mới theo đuổi được người ta, có thể không nghĩ cho Báo Tử hay sao ~ Nói chung hiện giờ ông ý hạnh phúc là được!

[Milkshake vị ô mai]: Có thể không hạnh phúc sao! Mỗi ngày không biết ăn được bao nhiêu là thứ tốt! Đúng rồi, tối nay tôi sẽ làm bánh tart trứng đậu đỏ ~ đậu đậu tôi muốn ăn sạch cô o(*//// //)q

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Tiểu thiếp là lần đầu... xin hãy nhẹ tay

~[Milkshake vị ô mai]: Yên tâm, ~ Tôi sẽ ôn nhu ~ ()/

~[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Các cô đủ rồi đó!

[Bánh mật]: Bánh tart trứng nướng lâu một chút.

[Kẹo đường]: Bánh mật!!!

[Milkshake vị ô mai]: →_→ Bánh mật ông không đi ân ân ái ái với sama nhà ông đi, lên đây làm gì?

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: (o) Báo Tử sama không thoả mãn được ông sao?

[Bánh mật]: Tôi là Báo Tử.

[Milkshake vị ô mai]: Báo Tử sama!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Báo Tử sama! Em tuyệt đối không nghi ngờ khả năng của anh!

[Bánh mật]: Không sao.

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Báo Tử sama, bánh mật đâu?

[Bánh mật]: Em ấy nói hôm nay muốn tự mình phun kem trang trí bánh ngọt, hiện tại đang cầm cúi tỉ mỉ ngồi làm.

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Wao ~ Cầu ảnh chụp

~[Milkshake vị ô mai]: Em cũng cầu!

[Bánh mật]: Hoàn thành xong sẽ up ảnh lên weibo.

[Nữ nữ yêu Macaroon nhất]: Báo Tử sama em có chút yêu cầu hơi quá đáng! Xin hãy gia nhập nhóm của bọn em đi!

[Bánh tart trứng đậu đỏ]: Đúng! Bọn em đều thích ăn đồ ngọt, rất nhiều cái đều là tự làm, sama ở lại thỉnh thoảng chỉ đạo bọn em một chút!

[Bánh mật]: Có thể.

Nói xong liền dùng nick của mình ra nhập vào nhóm. Đối với bạn bè của Mộ Niên, dù là ở trên mạng hay ngoài đời, Thịnh Diệc Thanh đều rất vui lòng giúp đỡ.

Một giờ sau, có tiếng Mộ Niên hét lên, “Diệc Thanh! Em hoàn thành rồi!!!”

Thịnh Diệc Thanh bị tiếng kêu kích động lôi kéo mà bước tới. Chiếc bánh ngọt hình tròn chung quanh bày một vòng dâu tây. Ở giữa chiếc bánh vẽ giản lược hình hai người cùng một con mèo nhỏ bằng chocolate. Xung quanh là mấy chữ sinh nhật vui vẻ. Không thể nói là đẹp, nhưng là thành phẩm làm ra từ bàn tay Mộ Niên, Thịnh Diệc Thanh nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Dùng di động chụp bức ảnh, up weibo.

[CV – Báo Tử]: Lần đầu tiên có thể làm được như vậy thật giỏi! Anh rất thích =33= [ảnh].

Mộ Niên nhìn weibo của hắn, tiện tay chia sẻ.

[CV Lưu Niên]: (/) Anh thích là được rồi (3) @[CV Báo Tử]: Lần đầu tiên có thể làm được như vậy thật giỏi! Anh rất thích =33= [ảnh].

—END 26—

27. Chương 27-28

Một đêm vô mộng, ngày hôm sau Mộ Niên nằm trên giường, cảm giác có một túm lông mềm mềm đảo qua hai má. Cậu mở mắt ra, thấy một túm lông trắng muốt nằm trên vai ngọc ngậy.

Mộ Niên cười, vươn tay xoa đầu Đại Bạch, lại tiếp tục sự nghiệp ngủ bù.

“Meo~”

Âm thanh bên tai lại một lần nữa đánh thức Mộ Niên, Đại Bạch lúc này đã chậm rãi di chuyển từ vai xuống làm ổ trên bụng cậu, còn lăn bên này một chút, lăn bên kia một tẹo, chơi đến là vui vẻ.

Thế này mà còn không tỉnh thì thành thánh luôn rồi! Đại Bạch tuy không lớn lắm, nhưng được Thịnh Diệc Thanh cho ăn ngon uống đủ, nằm trên bụng thực sự không nhẹ chút nào.

Mộ Niên vừa ngồi dậy đã ai da một tiếng nằm ngay xuống.

Từ phòng khách truyền đến tiếng bước chân, cửa phòng rất nhanh đã bị đẩy ra, “Sao vậy?” Thịnh Diệc Thanh vừa làm xong bữa sáng, vừa định gọi Mộ Niên dậy ăn đã nghe thấy trong phòng phát ra tiếng lịch kịch liên tục quá nhanh vào.

Mộ Niên nằm trên giường, những hình ảnh tối hôm qua cứ từng chút từng chút một tái hiện trong đầu. Cậu và Thịnh Diệc Thanh cuối cùng đã hoàn toàn thuộc về nhau, cảm giác cụ thể cậu không còn nhớ rõ nhưng chỉ từng đó ký ức thôi cũng đủ làm cậu vừa vui sướng lại thẹn thùng. Bây giờ nhìn thấy thủ phạm lại càng không biết nên làm gì.

Thịnh Diệc Thanh đi đến, đỡ vai giúp cậu ngồi dậy, nhìn khuôn mặt cậu thẹn thùng đến đỏ bừng, dịu dàng lên tiếng hỏi: “Có chỗ nào khó chịu không?”

Mộ Niên lắc đầu rồi chôn mặt vào ngực hắn lí nhí: “Em muốn đứng dậy.”

Đại Bạch ngồi ở cuối giường mở to mắt ngơ ngác nhìn, sau đó theo chân hai chủ nhân nhảy xuống giường.

Ăn cơm xong, Mộ Niên vẫn cảm giác không quá thoải mái, tiếp tục leo lên giường nằm hưởng thụ sự chăm sóc của Thịnh Diệc Thanh.

Mở weibo ra, weibo mới nhất của Lưu Niên đã có tận mấy trăm cái bình luận, số người follow sau một đêm tăng vọt thêm mấy ngàn.

[Fan 1]: TvT Lưu Niên sama cao lãnh của em sao có thể tỏ vẻ thẹn thùng như thế!!!

[Fan 2]: Lưu Niên sama nói thật hạnh phúc!

[Fan 3]: (* *) Làm fan Báo Tử ~ Đùi phu nhân nhất định phải ôm!

[Fan 4]: Lưu Niên sama! Em rất thích Bánh mật!

[Fan 5]: Sama đêm qua ngủ ngon không

~[Fan 6]: Wao ~ Em cũng muốn ăn! Bánh ngọt Lưu Niên sama tự tay làm, Báo Tử sama nhất định phải ăn hết nha

~Mộ Niên nhìn thấy comment này, trong lòng lẩm bẩm trả lời, tay cũng trực tiếp bấm nút reply.

[CV Lưu Niên]: Kỳ thật đa số đều là tôi ăn ~ Hơn nữa bánh kia tôi cũng chỉ phết kem, để bánh vẫn là thành quả của hắn ~ @[Fan 6]: Wao ~ Em cũng muốn ăn! Bánh ngọt Lưu Niên sama tự tay làm, Báo Tử sama nhất định phải ăn hết nha

~Vừa reply không bao lâu đã thấy tiếng QQ vang lên.

“A?” Mộ Niên nhìn thấy tên nhóm chat thì hơi hơi do dự, lúc trước cậu rời khỏi nhóm quyết đoán như vậy, hiện tại trở về có chút xấu hổ.

[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh mật! Lăn ra đây!

[CV-Quỳnh Lâu]: Bánh mật! @ Bánh mật!!

[Biên kịch]: Quỳnh Lâu sama có chuyện gì vậy?

[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh mật thôi lừa chúng ta thật ác!

[Lên kế hoạch]: QAQ Cho tới giờ tôi cũng không thể tin Bánh mật với Lưu Niên lại là một người...

[Đạo diễn]: Quả nhiên trên mạng đều là ảo, đổi nick một cái là không nhận ra ai với ai luôn!

[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh mật đâu?? Vừa rồi còn thấy cậu ta reply weibo!

[Bánh mật]: Chào mọi người

[Lên kế hoạch]: Lưu Niên sama cậu lừa bọn tôi thiệt khổ! Lúc đó còn bảo là không dùng weibo nữa chứ!

[CV – Quỳnh Lâu]: Nhanh đi follow tôi!

[Bánh mật]: Ok

~[Lên kế hoạch]: Nếu không phiền thì follow tôi luôn o(*//// //*)q

[Bánh mật]: Ok

~[Lên kế hoạch]: Sama tối qua ngủ có ngon không *cười xấu xa*

[Bánh mật]:...

[CV – Quỳnh Lâu]: Không ngờ hoá ra là cậu chủ động, không phải Báo Tử theo đuổi cậu sao?

[Bánh mật]: ...Quỳnh Lâu cậu là nam đó! Có thể đừng bà tám như vậy không???

[CV – Quỳnh Lâu]: Tám chuyện là hoạt động không phân biệt giới tính!

[Bánh mật]: Cậu đủ rồi!

[CV – Quỳnh Lâu]: Vậy chứ Báo Tử phu nhân là cậu thật hả?

[Bánh mật]: Vô nghĩa = =

[CV – Quỳnh Lâu]: Bánh mật cậu thật sự không phải con gái?

[Bánh mật]: Vô nghĩa!!!

[CV – Quỳnh Lâu]: Cầu ảnh chụp!!!

[Bánh mật]: Chụp chụp cái đầu! Tôi còn thấy cậu giống đàn bà hơn đấy!

[CV – Quỳnh Lâu]: Nhưng tôi cũng không nói được giọng nữ tự nhiên như cậu

(_)

[Bánh mật]: Đây là thiên phú rồi!

“Sao thế? Gõ bàn phím bùm bụp.” Thịnh Diệc Thanh sờ sờ đầu, ngồi xuống bên cậu.

“Kích động!” Mộ Niên hừ hừ.

Thịnh Diệc Thanh nhìn thoáng qua màn hình, bên trong là một đám cãi nhau như con nít, liền thay đổi đề tài, “Lát nữa anh định làm âm.”

“A, kịch của chúng ta kỳ thứ hai hình như còn chưa ra mà... Mà sao dạo này gần tháng mà vẫn chưa thấy ra kịch bản nhỉ? Bảo sao dạo này em nhàn như vậy.”

Thịnh Diệc Thanh mở máy ra, nói: “Trong tay anh còn một bộ kịch xuyên không nữa, em nếu chán thì có thể xúng mấy vai quần chúng.”

“Được!” Mộ Niên hào hứng, xán vào bên Thịnh Diệc Thanh cùng hắn xem kịch bản.

Đêm hôm đó, cô nàng lên kế hoạch của bộ kịch xuyên không nhận được phần âm của Báo Tử, sung sướng mở ra nghe. Nào ngờ vừa nghe đã kích động không thể bình tĩnh nổi, vội vã chạy lên mạng khoe với mọi người.

[Lên kế hoạch]: (° °;)

[Đạo diễn]: Sao vậy?

[Lên kế hoạch]: Báo Tử sama giao âm!

[Biên kịch]: Báo Tử sama thì lúc nào chẳng nhanh.

[Lên kế hoạch]: Đây không phải trọng điểm.

[CV – Ký Hiệu]: Vậy chứ trọng điểm là gì?

[Lên kế hoạch]: Báo Tử sama lần này cả nhân vật quần chúng cũng xúng! Kỳ kịch lần này có vài nhân vật quần chúng o(_)o Vốn tôi còn đang không biết kiếm đâu ra người xúng vì mỗi người chỉ nói có vài câu, vậy mà vấn đề đã được giải quyết rồi!

[Đạo diễn]: Hôm qua có tin bảo người yêu Báo Tử là Lưu Niên... Lưu Niên lại còn là biến thành hệ... chẳng lẽ là Lưu Niên xúng???

[Lên kế hoạch]: QVQ Để Lưu Niên sama xúng nhân vật quần chúng có cảm giác như giết gà bằng dao mổ trâu vậy...

[CV – Ký Hiệu]: Đột nhiên cảm thấy thật Alexander (*)... _ Loại tiểu trong suốt (*) như tôi thì làm chủ dịch, Lưu Niên đại thần lại đi xúng nhân vật quần chúng...

(*) Alexander: Đọc gần giống như Áp lực sơn đại, ý là áp lực rất lớn.

(*) Tiểu trong suốt: Người bình thường, mờ nhạt không có tiếng tăm gì.

[Lên kế hoạch]: Ký Hiệu cố lên! Tôi tin cậu có thể!

Đương nhiên là đoạn nói chuyện này Mộ Niên cũng không biết, hiện tại cậu đang cùng Thịnh Diệc Thanh nằm trên giường chơi trò hôn sâu, ngoài ra cũng không làm gì. Tính tự chủ của cả hai không tệ, đều biết một khi làm đến cuối cùng thì chỉ cần hôn một cái cũng đã đủ để dấy lên toàn bộ dục vọng.

Trong ký túc xá, Mộ Niên xoa xoa nắn nắn eo lưng mỗi như, không ngừng cảm thán: Làm nhiều thật không tốt a không tốt!

Bước vào tháng mười một, tình hình học tập lại trở nên căng thẳng, cả số lần gặp Thịnh Diệc Thanh cũng bị giảm xuống còn hai tuần một lần. May mà đến tối Mộ Niên còn có chút thời gian rảnh, không thì Thịnh Diệc Thanh cũng đến nước phải đến tận trường học bắt người về.

[Báo Tử]: Hôm nay lại bận nữa à?

[Bánh mật]: Vâng! Đạo này không chỉ thi cuối kỳ còn thi các môn tự chọn! Không ôn tập thì cũng là làm đề.

[Báo Tử]: Vất vả rồi, đợi bao giờ xong anh sẽ bồi bổ cho em.

[Bánh mật]: o(v)o Được!

[Báo Tử]: Hôm nay sẽ phát bộ kịch lần trước của anh.

[Bánh mật]: Em đi cổ động!

Mộ Niên hào hứng mở diễn đàn ra, vừa liếc mắt một cái đã tìm thấy ngay ở trang đầu.

Đầu tiên là nghe kịch, kịch tổ này thực lực rất tốt, Ký hiệu tuy là người mới nhưng cũng rất có cố gắng.

Từ từ! Sao trong phần giới thiệu vai lại có cả tên mình?

[Khách mời thân thiết]: Lưu Niên.

Di chuột xuống dưới nhìn, phản ứng của mọi người quả nhiên không tồi.

[125L]: Mới vừa nghe xong đã lăn luôn ra đây like cho kịch tổ một phát!

[126L]: Quần chúng tất cả đều là một mình Lưu Niên xứng??? Má ơi! Lưu Niên em muốn thành fan nào tàn của anh! Đúng là tầm ngắm tầm ngắm mà đâm chết voi nha!

[127L]: Luận tầm quan trọng của việc có người nhà đồng hành!

...

[158L]: Lưu Niên sama anh không cần nổi bật thế có được không! Vốn người ta là nghe danh Báo Tử mà tới nghe kịch! Kết quả nghe xong lại thành fan ruột của anh, như vậy cũng được sao???

[159L]: LS (*) không cần lo lắng! Báo Tử Lưu Niên là người một nhà ~ cô làm fan phu nhân Báo Tử lại càng vui!

(*) LS: Lâu thượng, ý là comment phía trên.

[160L]: Làm fan Lưu Niên cuối cùng cũng có ngày nở mày nở mặt! Hừ hừ ~ sama nhà bọn tôi chính là toàn năng như vậy đó

~...

[281L]: Mong Lưu Niên cùng Báo Tử hợp tác! Làm fan ship CP của các anh mà rõ khổ! Chỉ có đúng một bộ kịch CP! Lại còn dùng nick giả! Thiệt dã man mà!

Mộ Niên nhìn những bình luận này mà chỉ còn biết , đừng như vậy chứ các bạn nhỏ! Mọi người chú ý sai trọng điểm rồi! Dưới topic kịch của người khác mà lôi chuyện của tôi với Báo Tử ra nói như vậy thật sự không tốt a! Vì phòng ngừa antifan lôi cái này ra để nói, Mộ Niên lập tức bình luận.

[518L Lưu Niên]: Kịch làm rất công phu, mọi người làm đều rất tốt, Ký Hiệu rất tuyệt! Kịch tổ rất tuyệt!

[519L]: Lưu Niên sama! Chụp ảnh chung!

[520L]: Chụp ảnh chung! Sama anh nữ lòng nào bỏ không khen Báo Tử nhà anh chứ! Báo Tử sama cũng rất tuyệt đó!

[521L]: Đến chụp ảnh chung! Báo Tử là người của mình rồi, cho nên không cần khen nữa chẳng?

[522L]: Lưu Niên sama em là fan cuồng của anh! Kỳ thật anh cũng rất tuyệt! = = Ký Hiệu làm thực sự rất tốt!

[523L]: Đồng ý với LS, giọng Ký Hiệu rất hợp với tiểu thụ!

Nhìn thấy nội dung bình luận đã trở về đường ngay, Mộ Niên thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó cậu lập tức ai thán, hình tượng điệu thấp mờ nhạt của mình cứ thế một đi không trở lại mất rồi!

—END 28—

28. Chương 29

Tháng mười hai đã đến, khoa của Mộ Niên rục rịch chuẩn bị lễ hội Nguyên Đán.

Lô Vũ thân là người của ban văn nghệ hội học sinh, những lúc như thế này đều phải ráo riết huy động tất cả nhân lực có thể để chuẩn bị tiết mục.

“Đã có mười tám tiết mục thể loại ca múa, nhưng tiểu phẩm lại có vẻ thiếu. Mọi người có ai có ý kiến gì không?” Lô Vũ đi đi lại lại trong ký túc xá. Hàng năm quanh đi quẩn lại ý tưởng văn nghệ cũng chỉ có thể không thêm được gì mới, nên cứ đến dịp này là y như rằng sẽ có vài sinh viên len lén theo cửa sau trốn ra ngoài. Đúng lúc đang đau đầu, lại thấy Mộ Niên vui vẻ lên mạng tán gẫu, vừa nhìn đã tức muốn học cả máu mồm. Lô Vũ khoác tay lên vai Mộ Niên hỏi: “Làm gì mà hớn hờ thế?”

Mộ Niên lắc bả vai, hất tay cậu ta xuống, mắt vẫn như cũ nhìn màn hình, tay cũng không chậm lại chút nào, “Đang chat, mấy hôm nay vừa có kịch bản, phải xúng xính kịch.”

Xúng kịch?

Lô Vũ nhìn về phía Mộ Niên, sao lại quên mất một nhân tài như hần cơ chứ! Nghĩ vậy cậu ta liền kéo luôn ghế lại, ngồi nhìn Mộ Niên chăm chăm.

Làm người cho dù dây thần kinh cảm giác có đứt ra thành vài đoạn mà bị người ta nhìn chăm chăm như vậy cũng sẽ không thoải mái, dù người kia là bạn tốt của mình cũng thế, Mộ Niên mở miệng hỏi: “Ông... Ông sao đấy?”

“Tôi với ông là anh em đúng không?”

Mộ Niên nhìn cậu ta đầy cảnh giác.

“Đừng nhìn tôi như thế! Chỉ là một việc nhỏ thôi mà!”

Mộ Niên nhẹ nhàng thở ra, “Nói đi.”

“Lễ hội Nguyên Đán ông cũng đóng góp một tiết mục đi.”

“Cái gì?” Mộ Niên giật mình, “Tôi có biết làm gì đâu! Hơn nữa tôi cũng không có năng khiếu gì đặc biệt nữa!”

“Ông xúng xính kịch truyền thanh hơn hai năm mà kêu là không có năng khiếu, với cả... có thứ ông làm được mà tôi không làm được.” Lô Vũ cười không chút hảo ý.

Mộ Niên không tiếp lời, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Ông có thể đóng vai nữ!”

“Không được!”

Lô Vũ không chịu buông tha, tiếp tục cẩn thận xem xét Mộ Niên, “Không nhìn thì không để ý, chứ Mộ Niên ông bộ dạng thanh tú, trang điểm lên phát là thành mỹ nữ ngay, hừm? Thử một lần đi?”

“Không được! Tuyệt đối không!”

“Ông phải tin vào kỹ thuật trang điểm hiện đại chứ! Tuyệt đối sẽ tô son trát phấn đến lúc mẹ ông nhìn không ra thì thôi! Hơn nữa ông ở trường cũng rất im lặng, biết ông chỉ có bạn cùng lớp. Ông làm thế này là đóng góp cho lớp, đứa nào dám chê cười kéo ra ngoài xử luôn!” Lô Vũ làm mặt đáng thương nhìn cậu, “Đi mò à ~”

Mộ Niên thoả hiệp, “Thôi được rồi... diễn cái gì?”

“Tây du ký!”

“Hử?”

“Nữ nhi quốc! Ông diễn vai quốc vương nữ nhi quốc!” Lô Vũ nhanh nhẹn lôi kịch bản ra.

“Không không và không! Hội học sinh nhiều mỹ nữ như thế, sao ông không mời người ta diễn đi!”

“No no no! Nhân vật này không phải ông đóng thì không được!” Lô Vũ ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Biết bây giờ thịnh hành nhất là cái gì không?”

Mộ Niên đến mắt cũng không thèm liếc, để cậu ta tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Không được trả lời, Lô Vũ cũng không ngại tự hỏi tự đáp, “Là bán hũ!”

Vừa nghe đến chữ “hũ”, nhịp tim của Mộ Niên cũng nhanh hơn hẳn. Chuyện cậu là gay mọi người trong phòng đều không biết, đến Lô Vũ cũng không biết, giờ đột nhiên nói đến vấn đề này, Mộ Niên có chút không tự nhiên.

“Kịch bản của bọn tôi là như này!” Lô Vũ cầm kịch bản bắt đầu giới thiệu “Bốn thầy trò Đường Tăng đi vào nữ nhi quốc. Nữ nhi quốc quốc vương để mắt đến Đường Tăng, muốn giữ hắn ở lại làm chồng. Đường Tăng còn đang mang nhiệm vụ thỉnh kinh, tình cảm như vậy làm hắn vô cùng bối rối, một bên là người yêu, một bên là nhiệm vụ thỉnh kinh. Đúng lúc trái tim hắn sắp thuộc về nữ vương thì, Đường Tăng phát hiện ra, nữ nhi quốc quốc vương là nam. Nhưng tình cảm trong lòng cũng không vì phát hiện này mà giảm đi phân nửa.”

“Đừng bảo tôi cuối cùng quốc vương với Đường Tăng HE nhé?” Thế thì kịch bản này hơi bị AU (*) rồi.

(*) AU: Alternative Universe – ý bảo là kịch bản khác so với nguyên tác.

“”Đương nhiên là không, phải có bi kịch, có tiếc nuối thì mới khiến cho con người ta nhớ kỹ.” Lô Vũ thả kịch bản xuống, tiếp tục nói: “Sau đó việc quốc vương là nam bị toàn dân phát hiện ra, cả nước đều tức giận thảo phạt hắn. Cuối cùng quốc vương chết, Đường Tăng lại có thể đi Tây Thiên thỉnh kinh được rồi.”

“... Kịch bản dở vãi.”

“Tôi nói cho ông nghe, kịch bản dở còn có diễn viên vớt lại! Hơn nữa, kịch bản dở hay tốt thì cũng không quan trọng, cái chính là phải biết thu hút sự chú ý của người xem! Lô Vũ nắm tay làm tư thế hào hùng, “Thế nào? Ông đi diễn quốc vương nữ nhi quốc nhé!”

“Diễn thì diễn, tốt nhất là phải hoá trang đến mức không ai nhận ra tôi!” Mộ Niên gục xuống bàn, cảm giác mệt mỏi.

“Đúng rồi, ông nhớ tập hát bài ‘Tình nữ nhi’ đi nhé, lúc diễn còn phải hát đấy!” Lô Vũ vớt lại câu đó rồi cũng lượn mất.

Chuyện diễn kịch này, Mộ Niên không nói với Thịnh Diệc Thanh, dù sao việc giả gái biểu diễn không phải với thằng con trai nào cũng là việc đáng tự hào.

Tập luyện hơn nửa tháng, cuối cùng lễ hội Nguyên Đán cũng tới.

Hôm dạ hội, từ năm giờ chiều Mộ Niên đã ăn tối rồi vào phòng thay đồ, mặc cho một đám con gái trong hội học sinh lần qua lộn lại, hết mặc cái này lại cái kia. Thêm nữa tiếng bồi bồi trát trát, công cuộc hoá trang cuối cùng cũng hoàn thành.

Mộ Niên chỉ có thể cảm thán, làm con gái thật không dễ dàng a.

Vừa xoay người lại đã thấy một đám em gái đứng tròn mắt há hốc mồm.

Mộ Niên nhếch môi, học theo quốc vương nữ nhi quốc, dịu dàng thâm tình gọi một tiếng, “Ngự đệ ca ca ~”

Đám nữ sinh lấy lại tinh thần, ôm đầu kêu lớn: “Có còn để cho con gái trên đời này còn chồn dung thân nữa không??? Một thằng con trai trang điểm xong biến thành đại mỹ nữ không nói, đến giọng cũng dịu dàng ngọt ngào hơn đám con gái thật ở đây mấy lần. Bọn tôi là con gái nghe thế còn muốn mềm cả xương nữa là con trai! Trách không được Đường Tăng vì ông mà cam lòng buông tha cho trọng trách đi Tây Thiên thỉnh kinh. Chắc chắc chắc ~”

Mộ Niên ngịch chán lại khôi phục giọng cũ, “Thôi được rồi, các cô còn việc gì thì đi làm nốt đi.”

Thời gian còn sớm, cậu ngồi trước gương cẩn thận quan sát người trước mắt. Có ý nhờ mấy cô nàng kia trang điểm đậm chút, quả nhiên nhìn khác hẳn với cậu ngày thường. Phấn mắt làm cho mắt dường như to ra, đánh phấn khiến da trắng hơn, lại thêm một bộ váy áo cổ trang, thật giống như xuyên không vào Tây Du Ký vậy.

Mộ Niên rút điện thoại ra, selfie mấy cái, đột nhiên nổi hứng gửi một tấm cho Thịnh Diệc Thanh.

Lát sau đã thấy Thịnh Diệc Thanh gọi điện.

“Sao em lại mặc như vậy?”

Mộ Niên còn đang định bảo hấn đoán xem người trong hình là ai, kết quả Thịnh Diệc Thanh vừa nhìn đã nhận ra, thật là mất hứng, “Sao anh biết là em...”

“Làm gì có chuyện ngay cả người đầu gối tay ấp với mình cũng không nhận ra, vừa liếc phát anh đã biết rồi.”

“Nhưng mọi người đều bảo là so với em bình thường rất khác mà.”

“Người khác không nhìn ra không có nghĩa là anh nhìn không ra em a, nói xem sao lại mặc thành như vậy?”

“Kịch biểu diễn mừng Nguyên Đán...” Mộ Niên trả lời hơi chột dạ.

“Hôm nay?”

“Ừm.”

“Sao mấy hôm trước không nói với anh?”

“Cũng không phải cái gì đáng để khoe mà...”

“Giờ anh đến trường em.”

“Ồ này...” Mộ Niên còn chưa nói xong, đối phương đã ngắt luôn điện thoại.

Sau đó, Mộ Niên rơi vào trạng thái bất an, ngồi trong buồng hóa trang đứng không được mà ngồi cũng không xong.

Đợi tầm 30 phút, Thịnh Diệc Thanh lại gọi điện đến.

“Hội trường biểu diễn của trường em ở đâu?”

“Anh từ cổng trường đi thẳng vào, đến ngã rẽ thứ hai thì rẽ trái, em ra đón anh.”

Thịnh Diệc Thanh cũng không ngắt máy, “Anh lái xe vào, nhìn thấy xe anh thì gọi một tiếng để anh dừng xe.”

Mộ Niên “ừ” một tiếng, đi ra ngoài. Bộ đồ hoá trang này thực sự rất phong cách, khiến cậu không dám đi ra đường lớn, chỉ có thể đứng ở cửa hội trường ngó ra, cho dù vậy vẫn không có ít người đi qua đi lại ngoái đầu nhìn cậu.

Dù người khác không biết cậu là nam giả nữ, Mộ Niên trong lòng vẫn là không tự nhiên, làm sao cũng không thoải mái. Đợi năm phút sau, rốt cục nhìn thấy xe của Thịnh Diệc Thanh.

“Em thấy xe anh rồi, giờ dừng lại đi, anh ra khỏi xe nhìn sang bên phải, ai ăn mặc lòe loẹt nhất thì là em...” Mộ Niên nói xong liền ngắt máy, cúi đầu đứng ở cửa chờ.

“Mộ Niên?” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Mộ Niên ngẩng đầu nhìn thấy Thịnh Diệc Thanh, liền kéo hần vào hội trường. Thẳng đến lúc vào phòng hoá trang rồi mới mở miệng, “Đứng ở cửa rất dễ bị chú ý.”

Thịnh Diệc Thanh nhìn cậu, nói: “Mộ Niên nhà anh mặc thế nào cũng đều đẹp cả.”

Mộ Niên hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng hỏi: “Có kỳ quái lắm không?”

“Hy sinh vì nghệ thuật thì có gì mà kỳ quái.” Thịnh Diệc Thanh âm thầm tự hỏi, liệu có nên lên mạng mua vài bộ như vậy về hay không, Mộ Niên mặc vào nhìn thực sự không tồi nha. Hần lấy bánh ngọt ra đưa cho cậu, “Tối ăn cơm chưa? Anh sợ em chưa ăn nên đem đến cho em.”

“Ăn rồi, cơ mà em vẫn muốn ăn.” Mộ Niên nhanh nhẹn mở hộp bánh ra. Vì sợ làm hỏng lớp trang điểm, cậu chỉ có thể cắn từng miếng từng miếng nhỏ.

Thịnh Diệc Thanh thấy cậu như vậy thì nhìn không được bật cười, “Thật giống tiểu thư khuê các, con gái bây giờ còn ăn tự nhiên hơn em.”

Mộ Niên đá nhẹ vào chân hần, hừ hừ, “Làm như em muốn thế ấy, không thèm ăn nữa.”

“Nói đùa thôi mà, ăn đi, tối còn phải ở đây đến khuya, ăn nhiều một chút.”

Lễ hội kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, bảy rưỡi tối mới bắt đầu, tiết mục của Mộ Niên lại được xếp gần cuối. Trong lúc chờ đợi, Thịnh Diệc Thanh vẫn luôn ngồi ở hậu trường với cậu.

“Anh đem cả máy quay đến, lát em biểu diễn sẽ quay lại cho mà xem.” Thịnh Diệc Thanh lôi máy quay ra, chia ống kính về phía Mộ Niên.

Mộ Niên vội vàng che mặt, miệng hô to, “Dừng mà...”

Thịnh Diệc Thanh cũng không miễn cưỡng, dù sao đến lúc biểu diễn cũng được quay chụp thoải mái.

Chương trình đã chạy được một giờ, lúc này một cô bé chạy tới bỏ trang cho Mộ Niên, tiếp sau đó sẽ đến lượt cậu lên sân khấu.

“Anh ra hội trường nhé.” Thịnh Diệc Thanh vuốt tay cậu rồi đi ra khỏi phòng hoá trang.

Bởi vì Mộ Niên đã có kinh nghiệm mấy năm trời xúng kịch truyền thanh nên dù là đọc lời kịch hay hát đều vô cùng truyền cảm. Thịnh Diệc Thanh ngồi giữa hội trường, tay cầm máy quay, tai vẫn chú ý nghe mọi người bình luận.

Lúc Mộ Niên thâm tình gọi Đường Tăng, một đám người ngồi gần đó kêu to: “Em này giọng ngọt đến tim luôn ấy!”

Mà khi cậu bắt đầu hát, mọi người lại bàn tán, “Em này học khoa nào lớp nào ấy nhỉ? Hát hay quá đi mất!”

“Không biết nữa, chẳng lẽ đại mỹ nữ như thế này mà lại không có ai để ý?”

Thịnh Diệc Thanh ngồi nghe, trong lòng cảm thán, may mà hần đến đây, Mộ Niên thật giống như một khối đa diện, bất cứ mặt nào cũng khiến hần yêu thích đến không thể tự kiềm chế bản thân.

Đúng lúc mọi người cho rằng kịch bản sẽ giống hệt như nguyên tác thì Đường Tăng đột nhiên bị yêu tinh bắt đi, sau đó thân phận nam nhân của quốc vương bị lộ. Cả thính phòng không chỉ có tiếng hút khí, còn có mấy cô nàng hạnh phúc rú rít: “A! Thiệt đáng yêu!”

“A!! Yêu nhau đi!”

“Woa ~ Nữ vương em muốn làm con dân của anh!”

“Nam giả giọng nữ? Nữ vương xin hãy nhận của em một lạy!”

Mà đám con trai thì hầu hết đều không thể tin nổi, “Mỹ nữ hoá ra lại là nam giả trang?”

“Ban nãy cậu ta đứng ở cửa, lúc tôi đi qua nhìn thấy còn nghĩ cô em này thật cao, không ngờ lại là nam!”

Phản kích tính nổi tiếp theo sau, quốc vương bị thần dân đuổi giết, cuối cùng chết trong vòng tay của Đường Tăng, “Ngự đệ ca ca, có thể cùng chàng gặp nhau, đời này ta sống không uổng phí.”

Cuối cùng Đường Tăng đau khổ rời đi.

“Vì sao lại thế?”

“A a!!! Sao lại là BE!!! Nữ vương quá đẹp mà! Giọng cũng hay diên đảo nữa!”

“Trường mình có nhân tài như vậy mà trước giờ không phát hiện ra! Ban nãy tôi còn định chuồn ra ngoài, may mà không làm! Thật sự quá hay!”

Mà đương nhiên lẫn trong lời khen ngợi còn có một vài bình luận không tích cực “Mẹ, cái éo gì đây! Giờ đến cả diễn kịch cũng học đòi bán hũ, tởm không chịu được!”

“Còn cả diễn viên nữa, ái nam ái nữ!”

Thịnh Diệc Thanh cảm thấy bất đắc dĩ, mặc kệ là ở ngoài đời hay là trên mạng vẫn luôn có những quan điểm trái chiều nhau, trên mạng sẽ cãi nhau long trời lở đất còn ở hiện thực ai cũng nhẫn nhịn chút.

Tắt máy quay, Thịnh Diệc Thanh đi vào hậu trường, gặp Mộ Niên đang thay đồ.

Tay cầm quần áo diễn kịch, tóc giả tháo xuống, Mộ Niên thở phào một hơi, “Thoải mái thật.”

Dùng nước tẩy trang lau đi phấn mắt, lại vào buồng vệ sinh rửa mặt, cuối cùng cậu cũng trở về với mặt mộc thân yêu.

“Tự nhiên vẫn là dễ chịu nhất.”

Thịnh Diệc Thanh gạt đầu, “Anh biết.”

“Thừa dịp giờ không có ai mình chuồn luôn đi.” Mộ Niên kéo áo hắn.

“Không ở lại xem sao?”

“Không xem, biểu diễn cũng là lao động thể xác, giờ em chỉ muốn nghỉ ngơi thôi!”

Thịnh Diệc Thanh đương nhiên là thuận theo Mộ Niên, lặng lẽ theo cửa hông rời khỏi hội trường.

—END 29—

29. Chương 30

Sau năm mới, đó chính là kỳ nghỉ đông.

Mộ Niên ở nhà Thịnh Diệc Thanh hai ngày mới lưu luyến trở về.

Tối ngày 30, Mộ Niên ăn xong gọi điện cho Thịnh Diệc Thanh.

“Ở nhà ăn cơm chưa?” Mộ Niên nằm trên ghế sofa, một tay ôm gối, xoay trái xoay phải. Ở chỗ Thịnh Diệc Thanh nghe có tiếng ồn náo nhiệt, hẳn là đang đốt pháo.

“Rồi, anh kể về em với bố mẹ, hai người họ cứ khẳng khẳng là em còn nhỏ, bảo anh không được bắt nạt em. Em nói xem, anh bắt nạt em hồi nào?”

“Ây chà, anh đương nhiên là tốt nhất, em thèm bánh ngọt anh làm quá!”

“Nhớ anh hay là nhớ bánh ngọt cơ?”

Mộ Niên chôn mặt vào gối cười vui vẻ, “Nhớ Đại Bạch!”

“Đại Bạch đang ngồi cạnh anh này. Nào, Đại Bạch, đến chúc tết chủ nhân khác của mày đi này!”

Mộ Niên nghe được vài tiếng loạt xoạt, rồi theo đó là tiếng mèo kêu “Meo ~”

“Haha, Đại Bạch năm mới vui vẻ!”

“Cháu gái gọi anh đi đốt pháo hoa, nói chuyện với em sau!”

“Ừ, nhớ chú ý an toàn!”

“Bảo bối năm mới vui vẻ, bye bye.”

“Bye bye.”

Mộ Niên để điện thoại xuống, vừa quay ra đã thấy cha mẹ đang nhìn mình kỳ quái.

Mộ Niên chợt dạ không dám đối diện với họ, quay mặt nhìn chằm chằm vào TV.

Ông Mộ ho nhẹ một tiếng, hỏi dò, “Có bạn gái?”

Mộ Niên vội lắc đầu, “Không có! Thật đấy! Không có!”

Bà Mộ ngồi cạnh cậu, nói tiếp: “Có thì nói là có, bố mẹ cũng có cảm con yêu đương đâu mà.”

“Thật sự không có...”

“Vậy chứ vừa nãy nói chuyện điện thoại với ai?” Bà Mộ truy vấn.

Mộ Niên vốn định trả lời là bạn bè bình thường, nhưng nghĩ lại lại thấy dù sao chuyện cậu là gay cũng không thay đổi được, sớm muộn gì cũng phải nói, còn không bằng thừa dịp này nói ra?

Cơ mà phải nói thế nào đây...

Mộ Niên đang do dự...

Ông bà Mộ căng thẳng nhìn cậu.

Mộ Niên bị nhìn chằm chằm một lúc lâu đột nhiên đứng dậy, đi tới đi lui trong nhà, vì đi vừa tìm này kiếm nọ.

“Con tìm gì?” Bà Mộ hỏi.

“Con tìm cái tủ nào vừa để con chui vào.”

“Con chui vào tủ làm gì?”

Mộ Niên dừng bước, cẩn thận đứng trước mặt hai người, trịnh trọng nói: “Bởi vì con muốn xuất quỷ (*).”

(*) Xuất quỷ hay còn gọi là come out of the closet là chỉ hành động công khai giới tính thật của mình với mọi người (gia đình, bạn bè, xã hội...). Mộ Niên đi tìm tủ để chui vào là vì nghĩa đen của xuất quỷ và come out of the closet là ra khỏi tủ =))

“Xuất cái gì cơ?” Bà Mộ hỏi lại lần nữa.

Mộ Niên mang quyết tâm thấy chết không lui, kiên định nói, “Xuất quỷ!”

Bà Mộ là người rất chịu khó cập nhật kiến thức mới, weibo, vì tính đều biết dùng, những từ ngữ trên mạng hay nói bà cũng biết, xuất quỷ ý là gì bà vừa nghe đã hiểu, thấy Mộ Niên trả lời chắc chắn như thế thì không nói lời nào.

Ông Mộ bên cạnh thì khó hiểu hỏi: “Xuất quỷ là sao? Con chui vào tủ làm gì? Tủ quần áo có được không? Tủ quần áo chắc vừa đấy.”

Bà Mộ buồn bực vỗ vỗ vai chồng, “Ông đừng nói nữa.”

Thấy ông Mộ vẫn ngỡ ngàng, bà liền kéo ông đi vào phòng ngủ, trước khi đi còn nói một câu: “Mừng năm mới cũng không an ổn nữa!”

Mộ Niên hơi khó chịu, nhưng việc đến nước này, cậu cũng không hối hận.

Một lúc sau, bà Mộ đi ra, trầm mặc thật lâu rồi hỏi: “Tại sao lại thành ra như vậy?”

“Con biết từ cấp 3...”

“Vậy sao con không nói cho mẹ?”

“Con... con lúc ấy vừa mới biết, cảm thấy rất sợ, không dám nói...” Mộ Niên hồi tưởng lại cái cảm giác hoang mang cùng hoảng sợ khi lần đầu phát hiện mình thích nam sinh, sau đó còn đấu tranh tư tưởng hồi lâu mới dám nói cho Lục Duy, cũng may Lục Duy không tỏ vẻ gì khác thường, vẫn dính lấy cậu như hình với bóng, cậu mới chậm rãi thoải mái hơn.

“Ai...” Bà Mộ thở dài, nhất thời không biết nên nói gì. Trong lúc con trai hoang mang nhất bà lại không phát hiện ra, vốn đã là do bà thất trách, bây giờ quay ra trách mắng con thì được ích gì? Hơn nữa bà thường xuyên lên mạng, thấy nhiều, tư tưởng cũng thay đổi đi, bà so với ai khác đều hiểu rõ ràng rằng đây không phải bệnh, “Cha con còn chưa chấp nhận được, mẹ sẽ khuyên nhủ ông ấy.”

“Mẹ... con xin lỗi.” Rất ít khi thấy mẹ mình như vậy, Mộ Niên cảm thấy vừa áy náy lại khó chịu.

Bà Mộ khoát tay, rời đi.

Mộ Niên nhìn tiết mục mừng xuân trên TV đầy náo nhiệt, trong lòng đắng ngắt. Vốn ba người một nhà bọn họ có thể ở bên nhau vui vẻ xem TV. Đều là tại cậu...

Tiếng chuông báo hiệu giao thừa vang lên, trong phòng ngủ của ông bà Mộ vẫn không thấy có chút động tĩnh gì, Mộ Niên tắt TV đi, trở về phòng.

Màn hình di động là hình của cậu cùng Thịnh Diệc Thanh, Mộ Niên đưa tay vuốt ve khuôn mặt Thịnh Diệc Thanh trên màn hình, bỗng thấy nhớ hần vô cùng.

Như là có thần giao cách cảm, đúng lúc ấy chuông điện thoại vang lên.

“Chưa ngủ à?” Hệt như ở đây, chỗ của Thịnh Diệc Thanh cũng đầy tiếng pháo.

“Toàn tiếng pháo, làm sao ngủ được.”

“Diệc Thanh...” Mộ Niên nhẹ nhàng gọi tên người kia.

“Anh đây.”

Mộ Niên muốn kể cho hắn nghe chuyện đêm nay, nhưng vẫn là kìm lại. Chuyện xuất quỷ chỉ có thể dựa vào bản thân, bây giờ cậu nói cho Thịnh Diệc Thanh cũng chỉ khiến hắn ở bên kia lo lắng chứ chẳng làm được gì.

Cứ như thế mang theo lo sợ bất an trải qua một đêm, cậu hầu như không ngủ nổi, ngày hôm sau vừa nghe thấy tiếng phòng ngủ bên kia mở cửa, Mộ Niên đã bật dậy, mặc quần áo, quàng khăn chạy ra.

Ông Mộ đang ngồi trong phòng khách, Mộ Niên đi ra, ông chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức quay đi, Mộ Niên thấy có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Cha, chúc mừng năm mới.”

Ông Mộ không nói gì, chỉ đưa tay cầm lấy điều khiển bật lên xem tiết mục mừng xuân đang được chiếu lại.

Mộ Niên đứng ở cửa phòng ngủ không biết làm sao, thấy bà Mộ đi ra liền nhìn bà cầu cứu, bà Mộ chỉ lắc đầu, thở dài.

Những ngày sau đó, Mộ Niên trải qua dưới áp lực nặng nề. Trong nhà không còn không khí náo nhiệt như xưa, ngày ngày đều yên tĩnh đến đáng sợ. Ông Mộ vẫn không nói với Mộ Niên lấy nửa câu, chiến tranh lạnh như vậy quả thực như muốn bức Mộ Niên phát điên. Có đôi khi con người ta thà bị đánh, bị mắng cũng không muốn bị coi như không khí như vậy.

Những ngày sau đó, Mộ Niên cứ ăn xong cơm liền nhốt mình trong phòng ngủ, nhìn thấy tấm vé tàu đặt trên bàn, cậu cố tình chọn đi ngày mười bảy tháng giêng chỉ vì muốn được ở bên cha mẹ thêm hai ngày nữa, vậy mà hiện tại lại cảm thấy một ngày ở nhà cũng không chịu nổi.

Do dự một lúc lâu sau, thừa dịp ông Mộ ra ngoài đi bộ, Mộ Niên nói với mẹ: “Mẹ, con định về trường trước...”

“Nhưng hôm nay mới mừng tám?” Bà Mộ dừng tay, thấy Mộ Niên ủ rũ thì an ủi, “Cha con chỉ là nghĩ không thông, ông ấy không biết phải đối mặt con như thế nào, con đừng nghĩ nhiều.”

“Con xin lỗi..”

“Cũng không phải lỗi của con, không cần xin lỗi làm gì. Nhưng hiện tại là thời gian cao điểm, vé xe con đã mua rồi, giờ về thế nào?”

“Để con nghĩ đã.” Mộ Niên trở về phòng, những lời vừa rồi là cậu nhất thời xúc động mà nói ra, nhưng cũng là ý muốn thật lòng của cậu. Ở nhà bây giờ chỉ khiến cậu áp lực đến khó thở, mỗi ngày đến ăn cơm cũng nơm nớp lo sợ, cùng cha mẹ nói chuyện thì không ai đáp lại, mỗi lần nhìn cậu bà Mộ trừu trừu dài cũng chỉ có trừu trừu, nếu cậu ở tiếp thực sự sẽ suy nhược tinh thần. Cùng lắm thì trả vé, mua vé ngày mai, dù phải đứng cả chuyến đi cũng về!

Đột nhiên có chuông báo Thịnh Diệc Thanh gọi điện.

“Nhắn tin cho em trên QQ nhiều lần như vậy sao không trả lời?”

Mộ Niên bước đến gần máy tính, nhìn thoáng qua nói: “Vừa nãy em không thấy.”

“Mấy hôm nay em sao vậy, lúc nào cũng ủ rũ, tâm trạng không tốt à?”

“Không có, chỉ là nhớ anh thôi. Diệc Thanh, em muốn về thành phố A.”

“Vậy về đi, Đại Bạch cũng nhớ em.”

Nghĩ đến Đại Bạch, Mộ Niên nhin không được nở nụ cười, tâm tình tốt hơn một chút, quyết định, “Vậy mai em về.”

“Hả?” Thịnh Diệc Thanh hiển nhiên không ngờ Mộ Niên định về thật. Trước khi nghỉ đông, Thịnh Diệc Thanh muốn cậu về trường sớm, Mộ Niên khẳng khẳng phải cùng cha mẹ qua lễ Nguyên Tiêu mới chịu trở về, hiện tại sao lại thay đổi rồi, “Không phải em mua vé rồi sao?”

“Em mua trên mạng, chưa cầm vé, lát nữa em trả lại vé, mai lên tàu mua vé bổ sung.”

“Mai là xuân vận cao điểm, rất đông, em vẫn là đợi qua Nguyên Tiêu rồi về đi, không phải em nói muốn cùng cha mẹ đón lễ Nguyên Tiêu sao?”

“Ở nhà thật không chịu nổi nữa... Rất áp lực! Em cảm thấy em ở nhà chỉ tổ làm cha mẹ khó chịu! Em cũng khó chịu!”

“Có chuyện gì?” Thịnh Diệc Thanh hỏi.

Mộ Niên không nói lời nào.

Thịnh Diệc Thanh cũng không tiếp tục truy hỏi, “Nếu vậy, hôm nay em trả lại vé, mai anh lái xe đến đón em, cũng không xa, sáng sớm đi, tầm giữa trưa là đến.”

“Được.”

Nói chuyện xong với Thịnh Diệc Thanh, Mộ Niên cúp điện thoại liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Hôm sau lúc ăn sáng, ông Mộ đang ăn cháo, bà Mộ ăn bánh bao. Mộ Niên ăn qua loa rồi để đĩa xuống, trong khoảng thời gian này tâm tình không tốt khiến cậu cái gì cũng ăn không ngon, “Cha, mẹ, hôm nay con về thành phố A.”

Ông Mộ vẫn không chút phản ứng, tiếp tục ăn cơm. Bà Mộ có chút lo lắng hỏi: “Hôm nay người đi tàu đông lắm không?”

“Vé con mua trên mạng đã trả lại rồi.”

“Vậy đi đi, bao giờ đi?”

“Giữa trưa.” Nói xong, Mộ Niên trực tiếp trở về phòng ngủ đợi đến giữa trưa.

Đợi đến trưa, cuối cùng Thịnh Diệc Thanh cũng gọi điện đến, Mộ Niên thở phào một hơi.

—END 30—

30. Chương 31

Mộ Niên xách hành lý tới trung tâm quảng trường, tìm một hồi cuối cùng cũng thấy được xe của Thịnh Diệc Thanh. Cậu liền lập tức đi qua, trực tiếp mở cửa ngồi vào xe, khiến Thịnh Diệc Thanh tay còn đang cầm di động cũng giật cả mình.

“Anh đang định gọi cho em.” Thịnh Diệc Thanh để điện thoại xuống, giúp Mộ Niên để ba lô ra ghế sau, “Cứ như vậy phăm phăm ngồi vào xe, không sợ nhảm?”

“Làm sao em nhảm được.” Mộ Niên nhẹ giọng nói thảm.

Thịnh Diệc Thanh thấy tâm trạng cậu không quá tốt thì cũng chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cậu, “Về nhà luôn?”

“Ừm.”

Trên đường về hai người cũng không nói chuyện, Mộ Niên mấy ngày nay ở nhà ăn không ngon ngủ không yên, giờ gặp được Thịnh Diệc Thanh, trong lòng cũng bình tĩnh lại, tựa lưng vào ghế ngủ say.

Một lần nữa tỉnh lại, hai bên đường đã lên đèn, Mộ Niên mơ màng nhìn cảnh vật bên ngoài, nhẹ giọng hỏi: “Sắp tới chưa?”

“Sắp rồi, đỡ mệt chưa?”

“Em vẫn muốn ngủ...” Mộ Niên xoay người đổi tư thế định ngủ tiếp.

Thịnh Diệc Thanh kéo tay cậu nhéo nhéo một chút, “Đừng ngủ, cẩn thận tối lại không ngủ được.”

Mộ Niên lại mơ màng hai phút rồi mới vỗ vỗ má, lôi điện thoại ra chơi game.

Buổi tối cơm nước xong, Thịnh Diệc Thanh rốt cục có cơ hội hỏi Mộ Niên vì sao đột nhiên muốn về thành phố A.

Mộ Niên cũng không giấu hấn, trực tiếp kể lại chuyện xảy ra hồi lễ mừng năm mới.

“Em sao lại qua loa như vậy.” Thịnh Diệc Thanh không tán thành: “Em mới năm ba, chuyện thế này, đợi sau khi tốt nghiệp em nói cũng không muộn mà.”

“Chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói. Thay vì mỗi ngày lo lắng đề phòng còn phải lừa gạt họ, thà sớm chết sớm siêu sinh, nói bây giờ để họ còn có thời gian chuẩn bị. Cũng đâu thể đợi đến lúc em gần ba mươi, họ ngày ngày mong được ngậm kẹo dừa cháu mới cho họ biết.” Xuất quỷ việc này cậu xử lý đúng là không được, nhưng đến nước này cậu cũng không hối hận. Làm như thế này, hiện tại tuy rằng cha mẹ không chấp nhận được, nhưng ít nhất cũng đỡ được một gánh nặng trong lòng. Thời gian trôi qua, rồi thế nào cũng có ngày cha mẹ thỏa hiệp.

“Nhưng em làm thế này cũng không đúng, chú di bọn họ mới biết chuyện của em, khiếp sợ cũng được, tức giận cũng thế, em cứ như vậy mà bỏ đi họ sẽ thương tâm đến mức nào.”

Mộ Niên hung hăng đập hấn một cái hừ hừ nói: “Em bây giờ cũng không chịu nổi! Anh bảo em phải làm sao!”

“Được được được, đừng tức giận. Đi nghỉ trước đi được không?” Những lúc thế này, nói gì cũng không tốt, chỉ hy vọng thời gian qua đi, Mộ Niên có thể cùng trong nhà dịu đi một chút, cứ mãi trốn tránh cũng không phải cách hay.

“Ừm.” Mặc dù đã ngủ trên đường, nhưng tới đến cậu vẫn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, nói xong chuyện lễ mừng năm mới, trong lòng cậu cũng như buông được một tảng đá. Mộ Niên liền xoa nhẹ đầu Đại Bạch, chậm chậm đi vào phòng ngủ.

Thịnh Diệc Thanh nhìn cậu có chút bất đắc dĩ, chính là vì hắn cũng từng trải qua, cho nên mới càng cảm thấy bất lực.

Thật vất vả mới ngủ được một giấc ngon lành, hôm sau Mộ Niên tỉnh lại tâm tình rất cực tốt lên. Cậu khẽ tựa mình, thấy Thịnh Diệc Thanh còn chưa tỉnh cũng không muốn đứng lên liền xoay người lại nhìn Thịnh Diệc Thanh, vươn tay nhẹ nhàng gầy gầy lông mi hắn. Cuối cùng người nào đó chịu không nổi quấy nhiễu, nắm tay cậu đưa lên miệng hôn một cái, cười nhẹ, “Tiểu bại hoại.”

Mộ Niên cười ha ha không ngừng, “Em không ngủ được.”

“Không ngủ được nữa thì dậy đi.”

“Không muốn dậy... Nằm trong chăn thoải mái hơn.”

Thịnh Diệc Thanh cũng không biết làm sao, rốt cục ngủ không nổi nữa, cầm di động xem thời tiết, “Hôm nay thời tiết không sai.”

“Mặt trời đều ló rạng, đương nhiên là không sai rồi.” Mộ Niên miễn cưỡng rúc vào người hắn, cùng xem di động, “Hôm nay mình làm gì? Em không muốn ở nhà.”

Thịnh Diệc Thanh nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Thích ăn dâu không?”

“Thích! Chua chua ngọt ngọt, ăn ngon!”

“Hôm nay cho em ăn đủ, mình đi hái dâu.”

“Được! Hồi trước em đã muốn đi, chỉ tội chỗ hái dâu xa quá không tiện đến.”

Thịnh Diệc Thanh vượt lưng Mộ Niên một hồi lâu, mới vỗ vỗ cậu bảo: “Mau dậy đi, chúng ta lát nữa đi hái dâu, hái xong thì đến phố đi bộ ăn trưa, xế chiều đi xem phim.”

“Yeah!” Mộ Niên xoay thân nhảy lên người Thịnh Diệc Thanh, cúi đầu hôn hắn một cái rồi mới vui vẻ xuống giường.

Thịnh Diệc Thanh xoa chỗ bụng vừa bị Mộ Niên đè lên, mắng thầm: “Nhóc con hư hỏng!”

Trại dâu cách nội thành khá xa, lái xe phải mất một giờ mới đến.

Mộ Niên ngồi trên xe vẫn rất hứng khởi, cậu sống ở thành phố A đã ba năm nhưng chưa bao giờ đến vùng ngoại ô, giờ nhìn phong cảnh bên ngoài cũng thấy mới lạ.

Vào lúc xe sắp đến nơi, Mộ Niên mới hỏi một câu: “Bây giờ liệu có quả chưa?”

“Giờ cũng đã cuối tháng hai, dâu đều sắp hái đem bán được rồi, sao có thể không có chứ.”

Vừa nói xong, Mộ Niên đã nhìn thấy biển quảng cáo của trại dâu, bởi vì đang trong ngày làm việc, trong trại cũng không có mấy người.

Thịnh Diệc Thanh đỗ xe, cùng Mộ Niên đi xuống, bàn bạc xong giá cả với trại chủ liền cầm hai cái rổ đi theo ông đến vườn dâu.

“Mấy vườn này đều có thể hái, hai cậu chọn đúng thời gian đấy, dâu đều chín cả rồi.” Trại chủ cười cười đưa họ vào vườn dâu xong liền lỵ khai.

Quả nhiên vừa vào đã thấy cả vườn đều là quả chín đỏ mọng. Mộ Niên đứng ở cửa vườn tâm tình vui vẻ, “Đợi chút em chụp ảnh cái đã!”

Chụp xong liền up weibo.

[CV Lưu Niên]: *Chống nạnh cười* Giống đại gia bao hết chưa. [hình ảnh]

Thịnh Diệc Thanh không quản cậu, chậm rãi đi vào, nhìn từng hàng cây một, “Cơ hồ đều chín, đỡ phải chọn.”

“Đúng thật! Nhìn dâu này so với mua ở ngoài còn lớn hơn.” Mộ Niên hái một trái, đưa tay lau lau rồi bỏ vào miệng, “Ngọt!”

“Đợi về rồi hẵng ăn.”

“Không được, nơi này đất hơn ở ngoài, không ăn đủ sao được. Dù sao ăn ông chủ trại cũng không biết.”

“Không sợ có thuốc trừ sâu?”

“Không sợ!” Nói xong liền lấy hành động chứng minh lời nói, lấy thêm vài trái ăn.

“Anh chỉ sợ em chịu không nổi...” Thịnh Diệc Thanh lẩm bẩm: “Giờ đã mười một giờ, em ăn no rồi tí nữa ăn cơm thế nào? Giữa trưa dẫn em đi ăn lẩu có được không?”

“Được! Em muốn ăn lẩu ốc!”

Bởi vì trong trại có rất nhiều dâu, Mộ Niên hai người chỉ quanh quẩn trong một vườn cũng đã đủ hái hai rổ đầy. Hái xong liền đem đến cho trại chủ cân, trả tiền, hai người cứ thế khệ nệ mang theo túi to rời đi.

Giữa trưa quán lẩu không có nhiều người, không phải xếp hàng nhưng lại tốn thời gian chờ đồ ăn.

Mộ Niên cầm di động lên weibo, thỉnh thoảng cúi đầu, vai có chút run run, cười vui vẻ vô cùng.

“Có gì mà vui thế?”

“Đang xem weibo!”

Thịnh Diệc Thanh hơi ngạc nhiên, mở weibo ra xem, đập vào mắt đầu tiên chính là weibo của Mộ Niên, lúc này đã có không ít bình luận.

[Fan 1]: Dâu tây!!! QAQ Người ta cũng muốn!

[Fan 2]: A... Là đi cùng Báo Tử sama sao?

[Fan 3]: TvT Sama hình tượng cao lãnh của anh thực sự bị vứt xó rồi sao!!!

[Fan 4]: =3= Không có hình tượng cao lãnh càng tốt! o(*///v///*)q Em thiệt tò mò diện mạo của sama quá đi!

[Fan 5]: Sama năm mới nhiều may mắn! Cho bọn em xem cái ảnh đi a!

[Fan 6]: Một cái sao đủ! Phải một tá! Cầu chụp ảnh chung!

[Fan 7]: Vừa nói vậy... tôi cũng thật tò mò diện mạo của sama đó!

[Kẹo đường]: Tôi đây chung nhóm, quen biết cậu ta đã hai năm, lâu như vậy còn chưa thấy mặt! Thiệt khiến người ta oán hận chết mà!

[Fan 8]: QAQ Thời gian cùng sama chung nhóm còn được tính theo đơn vị năm thì hiểu rồi! PS, Kẹo đường san! Xin địa chỉ diễn đàn!

[Fan 9]: Nhóm CP sơn trại khóc cầu chuyển chính thức! Cho bọn em cái chính chủ đi mò! Sama, mấy em gái trong nhóm đều rất đáng yêu, thật sự thích CP của anh cùng Báo Tử sama! Thật lòng cầu mong chuyển chính thức!

Thịnh Diệc Thanh xem xong bình luận, đồ ăn trong nồi đều đã chín. Mộ Niên cũng để điện thoại xuống, nhìn nồi lẩu mà hăng hái chảy nước miếng.

“Diệc Thanh mình xem xong phim thì về nhà đi!” Mộ Niên gấp ít thức ăn vào bát, đã ăn một lúc, cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái tham ăn, bây giờ mới ăn chậm chút.

“Sáng nay em nói không muốn ở nhà mà, sao giờ lại đòi về sớm thế?”

“Em muốn làm bánh kem dâu tây với anh!”

Thịnh Diệc Thanh nhìn vẻ mặt háo hức của cậu, được rồi, với cậu thì bánh ngọt bao giờ chả đứng nhất.

“Em muốn thế nào thì thế ấy.”

Bộ phim hai người xem có phản hồi khá tốt. Sau khi xem xong, Mộ Niên vẫn còn chìm đắm trong mạch phim, trên đường về nhà vẫn không ngừng thảo luận với Thịnh Diệc Thanh về những tình tiết ưa thích của mình, khiến hắn không còn cách nào ngoại trừ thăm cầu nguyện cho mau mau về đến nhà.

Vào cửa, Mộ Niên tâm tình khoái trá tay còn xách hai túi dâu to tướng, “Làm bánh thôi ~ Trước tiên để em rửa dâu ăn đã!”

Bánh ngọt hầu hết là do Thịnh Diệc Thanh phụ trách, Mộ Niên đứng bên cạnh đưa cái này cái nọ, thường thường còn đút dâu vào miệng Thịnh Diệc Thanh.

Chờ đến công đoạn trang trí, Mộ Niên liền hứng thú nổi lên, cầm chocolate nói với Thịnh Diệc Thanh, “Dùng kem chocolate vẽ râu cho em đi.”

“Nghịch ngợm.” Miệng thì nói vậy, Thịnh Diệc Thanh vẫn là thuận theo tiến đến chỗ Mộ Niên, lấy kem chocolate vẽ hai cái râu cá trê cho cậu.

Thịnh Diệc Thanh còn trực tiếp vẽ một hình trái tim trên cằm cậu, sau đó ôm tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không tồi.”

Mộ Niên kích động chạy vào toilet soi gương, tự thấy rất tốt, ngó ngó nghiêng nghiêng lại cảm giác thiếu cái gì, “Anh có kính râu không?”

Thịnh Diệc Thanh vào phòng ngủ tìm kính râu, Mộ Niên nhìn thấy kính sau liền tỏ vẻ vô cùng không hài lòng, “Kính này to quá, có nào nhỏ hơn không?”

“Ừm...” Thịnh Diệc Thanh lại nhìn quanh phòng ngủ, đột nhiên nhớ ra cái gì mở tủ ra bối bối tìm tìm, cuối cùng lôi ra một cái kính râu hình sao năm cánh.

Mộ Niên giật giật khoe miệng, “Đây là kính đồ chơi của trẻ con mà...”

“Ừm, cháu gái anh để lại, đủ nhỏ chưa?” Nói xong liền đeo vào giúp cậu, “Phì...”

“Má ơi! Nhìn thật ngu!”

“Không, rất đáng yêu, em đừng động.” Thịnh Diệc Thanh nhanh chóng lôi điện thoại ra chụp cho Mộ Niên mấy bức hình, “Vừa nãy anh thấy rất nhiều bạn nhỏ trên weibo của em khóc cầu phúc lợi, anh up ảnh này lên được đấy.”

Đêm đó, trang weibo của Báo Tử náo nhiệt vô cùng.

[CV Báo Tử]: Rất đáng yêu, một chút cũng không ngốc [hình ảnh]

Đương nhiên, Thịnh Diệc Thanh vẫn rất tôn trọng riêng tư của Mộ Niên, tuy cậu đã đeo kính râu, vẽ râu, gần như nhìn không ra mặt nữa nhưng hắn vẫn chỉnh sửa một chút, ở phần mặt lộ ra cho thêm hai cái má đỏ hây hây, trên trán còn có băng vải hoạt hình.

[Fan 1]: 23333333 Lưu Niên sama???

[Fan 2]: Hahahaha!! Kiệt tác trên mặt phụ nhân là từ tay Báo Tử sama mà ra đó sao??

[Fan 3]: *Mặt đứng đắn* Phụ nhân thiệt không ngốc

~[Fan 4]: Báo Tử sama xấu quá đi! Sao có thể bắt nạt phụ nhân như vậy chứ! Đối với việc này em cực lực lên án!

[Fan 5]: ~>_<~ lưu=“” niên=“” sama=“” anh=“” sao=“” vậy!!!=“” mau=“” khỏi=“” nghĩa!=“” không=“” thế=“” mặc=“” người=“” muốn=“” làm=“” gì=“” thì=“” làm=“” như=“” vậy=“”>

[Fan 6]: Wow wow wow ~ Thiệt hữu ái mà!

[Fan 7]: o(*///v///*)q Lưu Niên sama sao anh có thể để Báo Tử sama xấu tính bắt nạt như vậy được!

[CV Lưu Niên]:!!!! Ngốc chết đi được! @ CV Báo Tử: Rất đáng yêu, một chút cũng không ngốc [hình ảnh]

31. Chương 32

Những lúc vui vẻ thời gian thường trôi qua nhanh như chớp mắt, mãi đến tiết Nguyên Tiêu, nhận được điện thoại bố mẹ, Mộ Niên mới giật mình nhớ ra từ lúc về thành phố A đến nay, cậu chưa gọi điện về nhà lấy một lần.

Mộ Niên cầm di động trên tay, trong lòng có chút do dự. Cứ mãi trốn tránh không có nghĩa là không cần phải đối mặt với vấn đề gia đình vẫn còn đó.

Thịnh Diệc Thanh từ bếp đi ra liền thấy Mộ Niên ngây người nhìn chăm chăm vào di động.

“Điện thoại kêu sao em không nghe?” Thịnh Diệc Thanh lau khô tay, ngồi xuống bên người cậu, nhìn trên màn hình nhấp nháy một chữ “Mẹ”. Cầm lấy tay Mộ Niên, Thịnh Diệc Thanh thấp giọng nói: “Không sao đâu, nghe đi.”

Chuông điện thoại reo nửa phút liền ngưng, Mộ Niên nhìn thông báo cuộc gọi nhỡ trên màn hình mà hít sâu một hơi, lại nhìn Thịnh Diệc Thanh chăm chú một lúc lâu sau mới cầm lấy điện thoại đi đến bên cửa sổ.

Đầu bên kia rất nhanh đã có người nhắc máy.

“Mộ Niên, sao ban nãy con không nghe?” Giọng bà Mộ vang lên.

Mộ Niên ho nhẹ một tiếng, nói: “Ban nãy con không nghe thấy chuông.”

“Sao về trường lâu như vậy rồi mà không gọi về nhà báo tin lấy một tiếng? Hôm ấy con về có bị đông lạnh không?”

“À... Hôm ấy là người kia... đến đón con.”

Bà Mộ có vẻ không ngờ Mộ Niên lại nói vậy, nhất thời không biết nên đáp làm sao cho phải. Chấp nhận Mộ Niên là gay là một chuyện, biết Mộ Niên đã có người yêu lại là một chuyện khác. Mộ Niên hiện tại cũng quyết tâm đã làm thì làm cho trót, nếu đã xuất quỷ với bố mẹ thì cũng không cần giấu diếm nữa.

Thấy đầu bên kia chậm chạp không lên tiếng, Mộ Niên lại tiếp tục hỏi: “Vậy còn, bố sao rồi ạ?”

“Ai...” Bà Mộ thở dài, “Lúc con chưa đi thì cả ngày cứ như cái hũ nút vậy đó, con đi rồi ông ấy lại không vui, cái này không vừa mắt cái kia cũng không vừa mắt, ông ấy chỉ là không được tự nhiên, đợi một thời gian nữa là được rồi.”

Nghe như vậy, Mộ Niên trong lòng cũng hơi hối hận, đúng thật là bản thân quá xúc động, vừa quảng cho bố mẹ một tin tức lớn như vậy, chính mình lại chạy đi mất. Lại hỏi thêm một chút tình hình trong nhà, Mộ Niên mới ngắt điện thoại rồi đến bên Thịnh Diệc Thanh, tựa vào người hắn cầu an ủi.

Thịnh Diệc Thanh vuốt tóc cậu, nói: “Rồi cũng sẽ qua thôi, đừng vì hai bác im lặng mà không nói chuyện với họ, hai bác là bố mẹ em, sẽ luôn yêu thương em.” Chuyện thể này chỉ có Mộ Niên tự mình cố gắng mới có thể làm cho người nhà tiếp nhận.

Mộ Niên gật gật đầu, vòng tay ôm chặt eo hắn.

Buổi tối nằm trên giường, Mộ Niên tò mò hỏi: “Trong tiểu thuyết, lúc vai chính xuất quỷ đều có người yêu cùng nhau đối mặt, sao đến lượt anh lại chẳng thấy anh nhắc đến việc đi gặp bố mẹ em lần nào thế. Để xin họ đồng ý cho mình yêu nhau ấy?”

“Giờ vấn đề của em là để chú dì chấp nhận em là gay chứ đâu phải là để hẹn hò với ai cụ thể đâu.”

“Cơ mà anh cũng chẳng giúp cái gì hết á...” Mộ Niên nhỏ giọng hừ hừ.

“Anh mỗi ngày dẫn em đi chơi, cơm ngon canh ngọt hầu hạ tận răng rồi còn chưa tốt với em sao...” Thịnh Diệc Thanh hai tay ôm chặt eo cậu, môi nhẹ nhàng vuốt ve.

“Nhưng đâu có giống nhau...”

Thịnh Diệc Thanh ngừng động tác, nhìn vào mặt cậu, “Có một số việc chỉ có thể dựa vào chính em, những việc thế này anh xen vào chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa. Hơn nữa, anh tin tưởng khả năng của em. Anh mặc dù không thể ra mặt nhưng anh vĩnh viễn là hậu thuẫn của em.”

Mộ Niên không nói gì nhưng khóe môi lại không tự giác mà nhếch lên.

Thời gian sau đó, Mộ Niên nghe lời Thịnh Diệc Thanh, thường xuyên gọi điện về nhà, bà Mộ cũng thường nói với cậu tình hình của ông Mộ, nào là ông hiện đã bình tĩnh lại rồi, không còn luẩn quẩn trong lòng như trước nữa, bây giờ lúc nào cũng nhớ thương cậu.

Mộ Niên trong lòng vẫn thấy hơi chút áy náy, đã ba tháng rồi, cậu cùng bố mình vẫn chưa nói với nhau lấy một câu.

Ngày nghỉ mừng Một tháng Năm, Mộ Niên vốn không định về nhà, nhưng Thịnh Diệc Thanh lại khuyên cậu nên thừa dịp thái độ trong nhà đã mềm đi mà cố gắng, Mộ Niên ngẫm lại, thấy cũng có lý.

Không gọi điện về nhà, Mộ Niên định cho bố mẹ một bất ngờ. Trước ngày nghỉ hai ngày, Thịnh Diệc Thanh nhắn tin cho cậu.

[Báo Tử]: Mừng một tháng năm đi xe đông người, anh đưa em về.

[Bánh mật]: Thế cũng quá phiền anh đi.

[Báo Tử]: không sao, cũng không xa. Hơn nữa nếu em ở nhà khó chịu anh cũng có thể trực tiếp đón em về.

[Bánh mật]: Không đâu, lần này dù thế nào đi chăng nữa em cũng sẽ ở nhà với họ đến hết nghỉ lễ.

[Báo Tử]: Ở cùng bọn họ nhiều chút cũng tốt, theo họ một chút.

[Bánh mật]:Ừừ ~ Em biết rồi

~Dù Mộ Niên có cố ngăn lại thế nào, Thịnh Diệc Thanh vẫn quyết định tự mình đưa cậu về nhà.

Dựa theo chỉ dẫn của Mộ Niên vào tới cửa tiểu khu, Thịnh Diệc Thanh lại một lần nữa dặn dò cậu, “Ở nhà cố gắng biểu hiện tốt một chút, làm nhiều việc nhà, cố gắng làm bố mẹ vui vẻ.”

“Biết rồi.” Về nhà đã năm, sáu giờ chiều Mộ Niên cũng hơi lo lắng, “Anh bây giờ về sao?”

“Ừm.”

“Nếu không thì thế này đi, bên cạnh có một cái khách sạn, hay anh ở đó một đêm đi rồi mai lại về? Sáng mai em còn có thể cùng anh đi chơi.”

“Em chắc là mai đi chơi được với anh?” Thịnh Diệc Thanh hoài nghi nói.

“Anh lái xe lâu như vậy rồi, em lo anh mệt về không an toàn, tốt nhất là ở lại một rồi mai hẵng đi.”

“Được rồi, nghe lời em.”

Nhìn Thịnh Diệc Thanh rời đi, Mộ Niên lúc này mới bước vào tiểu khu.

Tới cửa nhà trong lòng cậu có chút lo sợ bất an, qua cửa phòng trộm có thể nghe thấy tiếng TV trong nhà, Mộ Niên từ trong túi lấy chìa khoá ra, mới vừa dứt vào ổ đã thấy cửa mở ra.

“Mộ Niên? Về nhà sao không báo trước một tiếng.” Bà Mộ vẻ mặt kinh hãi, “Mau vào đi vào đi.”

“Mẹ.” Mộ Niên vào cửa nhìn đến ông Mộ ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt tươi cười, “Bố.”

Ông Mộ phá lệ lên tiếng: “Đã về rồi đấy à.”

Mộ Niên lập tức kích động, cuối cùng cũng không coi cậu như người vô hình nữa, quả nhiên khoảng cách làm nên tất cả sao? Thời gian qua lâu, khoảng cách xa, thái độ đối với cậu cũng thay đổi.

“Lúc về có đông lắm không?” Bà Mộ giúp cậu cất kỹ hành lý, đi ra thấy không khí giữa hai cha con bình thường, tảng đá nặng trĩu trong lòng cũng rơi xuống.

“Ừm... là anh ấy đưa con về.”

Ông Mộ lập tức nhú mày, bà Mộ cũng là vẻ mặt không tán thành. Cái vị “anh ấy” này, hai người đương nhiên biết là chỉ ai.

“Con không muốn anh ấy đưa, nhưng anh ấy lo lắng, nói ngày lễ đông người... Dù sao hai nơi cũng không xa nhau là mấy,... cho nên... cho nên...” Nói xong lời cuối cậu cũng tự thấy mình lo lắng không chu toàn.

“Vậy người ta hiện tại đâu?” Ông Mộ lớn tiếng hỏi: “Đừng nói là đưa con về xong để người ta về luôn nhé?”

“Vốn là anh ấy tính như vậy...”

“Bố lúc trước dạy con thế nào? Mặc kệ đối phương với con có quan hệ gì, nếu người ta đã giúp con thì con phải biết thể hiện lòng biết ơn!”

“Ách...” Mộ Niên không nói gì, cậu nhưng thật ra là muốn đưa Thịnh Diệc Thanh về nhà, nhưng cũng phải được hai vị trong nhà này đồng ý mới được chứ!

“Mộ Niên, việc này là chính con không đúng. Người ta đưa con về vốn là phiền người ta, cứ như vậy để người ta về thật không phải phép.” Bà Mộ cũng phụ họa nói.

“Anh ấy không đi... Ở khách sạn cạnh nhà mình một đêm mới đi.” Mộ Niên nói xong câu này, hai người đều không lên tiếng.

Mộ Niên trong lòng oán thầm, kỳ thật... bọn họ cũng chỉ là khách sáo đi, nếu thật mời người về nhà còn không biết thái độ thế nào đâu.

Ngoài dự kiến của Mộ Niên, ngày hôm sau bà Mộ vẻ mặt do dự hỏi cậu, “Cậu ta tên là gì?”

“Dạ?” Mộ Niên nhất thời không kịp phản ứng.

“Người kia của con ấy...” Bà Mộ thật sự không nói nổi cái từ “bạn trai” này, “Người kia, cậu ta tên là gì?”

Mộ Niên đột nhiên ý thức được bà Mộ muốn nhắc đến ai, vội trả lời: “Anh ấy gọi Thịnh Diệc Thanh, hơn con bảy, tám tuổi, giờ đang là ông chủ tiệm bánh ngọt.”

“Sao tuổi tác cách xa vậy?” Bà Mộ nhú mày, sắc mặt có chút không tốt, “Cậu ta là ông chủ, không lẽ là để con làm...” Lời còn lại bà chưa nói ra nhưng Mộ Niên cũng hiểu.

“Mẹ! Mẹ nói gì vậy, Diệc Thanh anh ấy không phải người như vậy!”

“Cậu ta sắp ba mươi rồi còn chưa kết hôn?”

“Làm sao có thể kết hôn! Lại nói con cũng không phải hạng người đi phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác! Mẹ nghĩ đi đâu vậy chứ, anh ấy với con quang minh chính đại ở bên nhau, con với anh ấy ở chung rất tốt.” Người yêu mình bị mẹ nói như vậy, Mộ Niên trong lòng cũng có chút không vui, “Hơn nữa anh ấy đã xuất quỹ với gia đình, nhà anh ấy cũng tiếp nhận rồi.”

Bà Mộ vẻ mặt rối rắm, cuối cùng quyết định nói: “Nếu cậu ta còn chưa đi, giữa trưa nay dẫn cậu ta về nhà ăn bữa cơm.”

Mộ Niên vẻ mặt ngơ ngác, đến lúc phản ứng lại trên mặt không che nổi nụ cười, “Thật sao? Thật sự để cho anh ấy về nhà mình ăn cơm? Con lập tức gọi cho anh ấy!” Vừa đem di động lấy ra, Mộ Niên lại chần chừ, “Mẹ... vậy bố thì sao...”

“Bố con không có việc gì, đừng lo lắng.”

Mộ Niên buông lỏng liền khẩn cấp gọi cho Thịnh Diệc Thanh.

“Anh chưa đi đấy chứ?” Mộ Niên tựa vào cửa sổ nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ mới là chín giờ sáng, Thịnh Diệc Thanh hẳn là chưa đi đi.

“Đang định trả phòng, em thì sao, trong nhà ổn chứ?”

“Chưa đi thì tốt. Mẹ em bảo giữa trưa mời anh đến nhà ăn cơm.”

“Cái gì?” Thịnh Diệc Thanh ngẩn người, đây là làm sao?

“Ai... Anh có tới hay không?”

“Cái này... anh còn chưa chuẩn bị gì...”

“Qua thôn này là không có tiệm nào đâu đấy!”

“Được rồi, đợi anh chuẩn bị một chút đã, mua ít đồ đến tặng hai bác.”

Mộ Niên ngẫm lại cũng phải, Thịnh Diệc Thanh lần đầu đến nhà tốt xấu gì cũng nên cho mọi người chút ấn tượng tốt, “Vậy được rồi, đợi đến cửa tiểu khu thì gọi cho em, em xuống đón anh.”

Nói xong Mộ Niên cả người đều nhẹ nhàng vô cùng. Ân cần giúp bố pha trà, giúp mẹ làm việc nhà, khiến hai người thật nhìn không nổi nữa.

“Đừng đi loanh quanh, lại đây ngồi xuống.” Ông Mộ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, “Bố hỏi con, cái cậu Thịnh Diệc Thanh kia làm người thế nào?”

“Dù sao anh ấy đối xử với con cũng tốt lắm.”

“Cậu ta mở tiệm bánh ngọt à?” Ông Mộ lại hỏi tiếp.

“Vâng! Anh ấy biết làm rất nhiều loại đồ ngọt, hơn nữa cái nào ăn cũng ngon.”

“Con không phải là thích người ta vì người ta biết làm bánh đấy chứ?” Ông Mộ đối với con trai mình hiểu biết vô cùng, đối với ăn uống, nhất là bánh ngọt, cậu hoàn toàn không có sức chống cự.

“Không phải!” Mộ Niên kích động phản bác: “Bố mẹ gặp anh ấy liền biết.”

Ước chừng tầm mười rưỡi, Thịnh Diệc Thanh vừa gọi điện đến, Mộ Niên liền cầm chìa khoá đi giày vớ và chạy xuống.

“Trông anh có ổn không?” Thịnh Diệc Thanh hiếm lắm mới được lúc khẩn trương, vừa thấy Mộ Niên liền hỏi ngay.

Mộ Niên giơ hai tay vỗ vỗ vai hấn tán dương nói: “Chỉ một chữ thôi! Đẹp trai!”

“Đó là hai chữ... Được rồi, đi nhanh thôi.”

Dẫn Thịnh Diệc Thanh về nhà, Mộ Niên lấy chìa ra mở cửa.

“Bố mẹ, bọn con về rồi đây.”

Ông Mộ bỏ tờ báo trong tay xuống, mắt lướt qua nhìn Thịnh Diệc Thanh đang đứng sau lưng Mộ Niên, cẩn thận đánh giá.

Thịnh Diệc Thanh nhìn chằm chằm vào tầm mắt nóng rực trước mặt, không tỏ vẻ gì, cười nói: “Chú, dì, làm phiền. Không biết hai người thích cái gì, cháu đành mua tạm một chút, không biết có hợp ý hai người không.”

Bà Mộ lau tay vào tạp dề, “Tiểu Thịnh phải không, đến đây còn cần mua cái gì nữa.”

“Đây là việc phải làm ạ.”

Thịnh Diệc Thanh luôn khiến người khác có cảm giác ôn hoà lịch sự, ông bà Mộ cũng rất dễ dàng có hảo cảm với hấn. Mộ Niên thấy không khí tốt đẹp liền vui mừng, chạy vào bếp rửa sạch chút hoa quả đem ra đặt lên bàn, “Ăn hoa quả, ăn hoa quả.”

Thịnh Diệc Thanh cùng ông Mộ tán gẫu hợp nhau, bà Mộ ngồi nghe một hồi liền đi vào bếp chuẩn bị cơm trưa. Tuy nhà chỉ có bốn người, nhưng đây là lần đầu tiên Thịnh Diệc Thanh tới chơi, trong nhà chuẩn bị vẫn rất đầy đủ, gà vịt thịt cá đều có cả.

Đang chuẩn bị nguyên liệu, bà liền thấy sau lưng có động tĩnh quay lại thấy Thịnh Diệc Thanh đang thuận thực cắt thái.

“Dì à, để cháu giúp dì.”

Bà Mộ từ chối nói: “Cháu là khách, ở đâu ra đạo lý để khách xuống bếp bao giờ.”

“Không có việc gì đâu ạ, ở nhà cháu cũng toàn nấu ăn mà.”

“Phải đó mẹ, để cho anh ấy bộc lộ tài năng đi, anh ấy nấu ăn ngon lắm đó!” Không biết từ lúc nào Mộ Niên cũng chạy đến tham gia.

Bà Mộ ngăn không nổi cũng đành mặc kệ.

Cơm trưa Thịnh Diệc Thanh liền thể hiện bản lĩnh, khiến ông bà Mộ hết lời khen ngợi.

Ăn xong nghỉ ngơi một lúc, Thịnh Diệc Thanh liền nói lời cáo từ, dù sao đây cũng là lần đầu tới, không thể ở lại quá lâu, nên về thời điểm nhất định phải về.

Cũng may ông bà Mộ cũng không nói gì, chỉ để Mộ Niên đi tiễn, cũng nói Thịnh Diệc Thanh khi nào có thời gian lại đến chơi.

“Em xem anh đã thông qua chưa?” Hai người sống vai tẩn bộ trong tiểu khu, Thịnh Diệc Thanh liền thuận miệng hỏi. Lúc này, tiểu khu hầu như không có mấy người.

“Nhất định qua! Bố mẹ em cũng đâu có thích làm khó dễ người khác.”

“Ừ, chú dì tốt lắm.” Thịnh Diệc Thanh lặng lẽ nhìn chung quanh, thấy không có ai liền nắm tay Mộ Niên, “Mộ Niên, anh rất vui.”

“Ừm?”

“Thật ra trong lòng anh luôn lo là không thể cùng em đi hết con đường này được, bởi vì em còn nhỏ, tâm tính chưa chín chắn. Nhưng em nguyện ý để anh gặp bố mẹ, cũng hy vọng anh được bố mẹ em tán thành, anh rất vui. Điều này chứng minh em vẫn luôn thật lòng, muốn cùng anh nghiêm túc ở bên nhau.”

“Em vốn chính là nghiêm túc thật lòng mà.” Mộ Niên nhỏ giọng nói.

Thịnh Diệc Thanh nhịn không được ôm cậu vào lòng, ghé vào bên tai cậu nói: “Anh cũng thật lòng, cho nên, sau này có cơ hội, em có bằng lòng đi gặp bố mẹ anh không?”

“Đương nhiên bằng lòng.” Chôn mặt trong lồng ngực Thịnh Diệc Thanh, Mộ Niên chỉ thấy cả thế giới giống như đều ngọt ngào.

~ END

~Cuối cùng cũng có thể viết được chữ END rồi:)) Thật vất vả, mấy chương cuối dài quá ==! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ chúng mình nhé ==))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ngot-ngao-nhu-chiec-banh>